

คำแนะนำ
สำหรับผู้
ที่ปรารถนา

เส้นทางสู่การเป็น ศิษยาภิบาล

บ็อบบี้ เจมีสัน

“เส้นทางการเป็นศิษยาภิบาลของ บ๊อบบี้ เจมีสัน ช่วยปรับกรอบใหม่ และทำให้ประสบการณ์การเป็นศิษยาภิบาลมีบรรทัดฐานรวมทั้งกระบวนการตัดสินใจที่เกี่ยวข้อง สำหรับผู้ที่กำลังปล้ำสู้ว่าจะเป็นศิษยาภิบาลหรือไม่ เส้นทางการเป็นศิษยาภิบาล จะเป็นทั้งการอ่านที่หนุนใจและกระตุ้นความคิด หนังสือเล่มนี้จะให้ขั้นตอนบนพื้นฐานพระคัมภีร์ ปฏิบัติได้จริง และเสริมสร้างถึงวิธีการก้าวไปข้างหน้าในเรื่องนี้ จงมอบหนังสือยอดเยี่ยมนี้ให้กับทั้งผู้ที่ปรารถนาจะเป็นศิษยาภิบาลและศิษยาภิบาลในปัจจุบันที่ต้องการหนุนใจพวกเขา”

กาวัน ออร์ทแลนด์ ศิษยาภิบาลอาวุโส คริสตจักรแบปติสต์ที่หนึ่งแห่งโอไฮโอ; ผู้เขียน *Finding the Right Hills to Die On*

“นี่คือชุมทางของทางปัญญาแห่งการอภิบาลที่เต็มไปด้วยคำตอบสำหรับคำถามที่เราทุกคนถาม รวมทั้งเป็นคำตอบสำหรับคำถามที่เราควรถาม ผมเป็นศิษยาภิบาลมาสิบห้าปีแล้ว และผมได้เรียนรู้บางสิ่งบางอย่างจากทุกบท หากคุณกำลังพิจารณาเข้าร่วมงานพันธกิจอภิบาล หนังสือเล่มนี้คือของขวัญสำหรับคุณ”

แอนดริว วิลสัน ศิษยาภิบาลด้านการสอน, คิงส์เชิร์ช ลอนดอน

“หนังสือที่ให้แง่คิดชัดเจนและอยู่บนความเป็นจริงเล่มนี้ ครอบคลุมทุกเรื่องที่สำคัญของชายผู้ที่กำลังพิจารณาทำงานพันธกิจอภิบาลควรไตร่ตรอง ข้าพเจ้าชื่นชมทั้งความครอบคลุมทางพระคัมภีร์และรากฐานที่ปฏิบัติได้จริงในชีวิตจริงของคริสตจักรด้วย นี่จะเป็นทรัพยากรที่เข้าถึงได้และมีประโยชน์สำหรับผู้ที่สนใจจะเป็นศิษยาภิบาลได้ค่อยๆ ไคร่ครวญ หรืออาจไคร่ครวญกับภรรยาและกลุ่มเพื่อนที่ไวใจ เจมีสันเป็นผู้นำทางที่ไวใจได้ วัดผลได้ และรอบรู้”

คริสโตเฟอร์ แอช นักเขียนประจำบ้าน, ทินเดลเฮาส์, เคมบริดจ์

“บ๊อบบี้ เจมีสันคือของขวัญแก่คริสตจักร เช่นเดียวกับหนังสือ เส้นทางสู่การเป็นศิษยาภิบาล ข้าพเจ้าขอแนะนำหนังสือเล่มนี้อย่างจริงจังแก่ทุกคนที่กำลังใคร่ครวญชีวิตการทำพันธกิจ และแก่ผู้รับใช้ที่มากประสบการณ์ซึ่งกำลังเลี้ยงดูผู้แกะควบคู่ไปกับบทสนทนาเหล่านี้”

เจสัน เค. อัลเลน อธิการบดี, วิทยาลัยพระคริสตธรรมศาสนศาสตร์
แบปติสต์มิสซิสซิปปี

“บ๊อบบี้ เจมีสัน เขียนด้วยสติปัญญาที่เกินอายุของเขา ในขณะที่เขารับมือกับคำถามแสนกดดันที่ผู้คนที่ต้องปล้ำสู้ขณะที่พวกเขาพิจารณาว่าจะเป็นผู้ปกครองหรือไม่ เขาระมัดระวังในการแยกแยะระหว่างการเปิดเผยความจริงและเรื่องที่ต้องใช้ความรอบคอบ ซึ่งทำให้หนังสือเล่มนี้เป็นของขวัญที่ไม่เหมือนใครในด้านนี้ หนังสือนี้ได้ไปไกลกว่าข้อจำกัดทางวัฒนธรรมโดยทั่วไป ข้าพเจ้าแทบรอไม่ไหวที่จะมอบหนังสือนี้ให้ผู้ที่มุ่งมาดจะเป็นผู้ปกครองในแคนาดา เส้นทางสู่การเป็นศิษยาภิบาล ถูกเขียนขึ้นจากความถ่อมตนและหัวใจที่กว้างขวาง เต็มเต็มช่องว่างที่สำคัญในวรรณกรรมปัจจุบัน ข้าพเจ้ารู้สึกขอบคุณมากที่เขาสละเวลาเขียนหนังสือนี้”

พอล มาร์ติน, ศิษยาภิบาลอาวุโส, คริสตจักรเกรซ เฟลโลชิป,
โตรอนโต, แคนาดา

“สำหรับเยาวชนส่วนใหญ่ เส้นทางสู่การเป็นศิษยาภิบาลคือการไปเรียนวิทยาลัยพระคริสตธรรมและจากนั้นก็พยายามหาการว่าจ้างข้าพเจ้าทำได้เพียงจินตนาการว่า สิ่งนี้จะส่งผลดีต่อศิษยาภิบาลและคริสตจักรมากเพียงใด หากพวกเขาพิจารณาอย่างถี่ถ้วนถึงสิ่งที่บ็อบบี้ เจมิสันวางไว้ว่าเป็น ‘เส้นทางสู่การเป็นศิษยาภิบาล’ หนังสือเล่มนี้จะทำลายและยืดชีวิตกว้างขึ้นของคุณ และบางครั้งอาจทำให้คุณรู้สึกหนักใจ แต่แน่นอนที่สุด หนังสือจะช่วยผู้ที่ปรารถนาจะเป็นศิษยาภิบาลได้อย่างมาก”

แมทธิอัส โลห์มันน์, ประธาน, อีวานเกลียม21; ศิษยาภิบาล
คริสตจักรฟรีแวนเจอลิคัล มิวนิค-เซินทรัล, เยอรมนี

“นี่เป็นหนังสือที่ถูกต้องตามหลักพระคัมภีร์ ลึกซึ้งมาก และนำไปใช้ได้จริง โดยพื้นฐานแล้ว นี่คือแผนที่นำทางไปสู่การเป็นผู้เลี้ยงแกะที่สัตย์ซื่อ เกิดผล และได้รับพร หนังสือเล่มนี้ยังเป็นเครื่องมือที่ดีในการฝึกฝนเหล่าผู้รับใช้หน้าใหม่อีกด้วย”

เยฟเกนีย์ บัคมุตสกี, ศิษยาภิบาล, คริสตจักรรัสเซียโนโบเบิ้ล,
มอสโก, รัสเซีย

“นี่เป็นหนังสือที่เป็นประโยชน์ ไม่เพียงแต่สำหรับผู้ที่ปรารถนาจะทำพันธกิจอภิบาลเท่านั้น แต่ยังรวมถึงผู้ที่มีส่วนร่วมในการทำพันธกิจของการฝึกฝนเยาวชนที่ปรารถนาจะเข้าสู่พันธกิจ ขอขอบคุณสำหรับการทำให้เข้าใจถึงคำว่า ‘การทรงเรียกสู่พันธกิจ’ ซึ่งได้เกาะกุมบรรดาคริสตจักรในส่วนนี้ของผมในโลก และหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่จะนำไปสู่ความเข้าใจผิดมากมายที่ไม่สอดคล้องกับพระคัมภีร์เกี่ยวกับพันธกิจอภิบาล และจบลงด้วยการทำร้ายคริสตจักรที่อยู่ในกระบวนการนี้ แม้จะมีการอ้างอิงถึงวัฒนธรรมตะวันตกหลายประการ แต่หนังสือเล่มนี้ก็จะรับใช้คริสตจักรในตะวันออกได้เป็นอย่างดีเพื่อช่วยเตรียมคนงานสำหรับพันธกิจ ข้าพเจ้ารู้ว่าตนเองคงจะใช้หนังสือเล่มนี้อย่างมากทีเดียว!”

เฮเซคียาห์ ฮาร์ชิต ซิงห์, ศิษยาภิบาล, คริสตจักรสัตยาવાซาน, ลัคเนา, อินเดีย

“อยู่บนหลักการพระคัมภีร์ เปี่ยมด้วยปัญญาในการอภิบาลและแหลมคมในภาคปฏิบัติ หนังสือ *เส้นทางสู่การเป็นศิษยาภิบาล* เป็นประโยชน์อย่างมากสำหรับทั้งผู้ที่จะเป็นศิษยาภิบาลและผู้ที่เป็ศิษยาภิบาลแล้ว นี่จะอยู่ในอันดับต้น ๆ ของรายการหนังสือที่ผมจะแนะนำให้ใครก็ตามที่ปรารถนาจะทำพันธกิจอภิบาล นอกจากนี้หนังสือเล่มนี้จะอยู่ในรายการหนังสือที่ผู้ฝึกงานทุกคนที่คริสตจักรของข้าพเจ้าต้องอ่านด้วย!”

ยูจิน โลว์, ศิษยาภิบาลหลักด้านการสอน, คริสตจักรเกรซแบปติสต์, สิงคโปร์

เส้นทางสู่การเป็นศิษยาภิบาล

เส้นทางสู่การเป็น ศิษยาภิบาล

คำแนะนำสำหรับผู้ที่ยังพิจารณาจะเป็นศิษยาภิบาล

บ็อบบี้ เจมีสัน

เชียงใหม่ ประเทศไทย
www.GraceBannasan.com

เส้นทางสู่การเป็นศิษยาภิบาล

The Path to Being a Pastor

© 2023 โดย เกรซบรรณสาร (Grace Bannasan)

สงวนลิขสิทธิ์. ห้ามนำส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้ไปใช้หรือทำซ้ำในลักษณะใดๆ โดยไม่ได้รับอนุญาต เป็นลายลักษณ์อักษร ยกเว้นในกรณีของใบเสนอราคาอื่นๆ ที่รวมอยู่ในบทความและบทวิจารณ์สำคัญ ส่งคำขอของคุณไปยังผู้จัดพิมพ์ตามที่อยู่ต่อไปนี้:

เกรซบรรณสาร

Grace Bannasan

บ้านเลขที่ 10 หมู่ 1

ต.ตลาดใหญ่ อ.ดอยสะเก็ด

จ.เชียงใหม่ 50220

โทรศัพท์ 098-757-3257

gracebannasan@gmail.com;

hisbygrace@me.com

www.gracebannasan.com

พิมพ์ในประเทศไทย

Printed in Thailand.

พระคัมภีร์ทั้งหมดคัดลอกมาจากพระคัมภีร์ไทยฉบับมาตรฐาน THSV11

All scriptures taken from the THSV11. Used by Permission.

จัดพิมพ์โดย เกรซ บรรณสาร/Grace Bannasaan

โครงการภายใต้มูลนิธิมหกิจพระคุณของแบปติสต์ในประเทศไทย

เผยแพร่ครั้งแรกเป็นภาษาอังกฤษภายใต้ชื่อ The Path to Being a Pastor: A Guide for the Aspiring หนังสือเล่มนี้ได้รับการตีพิมพ์ครั้งแรกในสหรัฐอเมริกา โดย Crossway © 2021 โดย บ็อบบี้ เจมีสัน

ผู้แปล: นรินทร์ สุรนาวรัตน์ (Translator: Narin Suranaowarat)

ตรวจสอบโดย: ชนะศักดิ์ แซ่จ๊ะ (Editor: Chanasak Saeja)

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

National Library of Thailand Cataloging in Publication Data

บ็อบบี้ เจมีสัน.

เส้นทางสู่การเป็นศิษยาภิบาล.-- เชียงใหม่ : มูลนิธิมหกิจพระคุณของแบปติสต์ในประเทศไทย, 2023.
218 หน้า.

1. คริสต์ศาสนา. I. นรินทร์ สุรนาวรัตน์, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

230

ISBN 978-616-94364-2-3

10 ม.1 ต.ตลาดใหญ่ อ.ดอยสะเก็ด จ.เชียงใหม่ 50220
10 Moo 1, Talad Yai, Doi Saket, Chiang Mai 50220
โทร 098-757-3257 gracebannasan@gmail.com
www.GraceBannasan.com

แด่ไอแซค อัดัมส์

“ผมรักผู้รับใช้ที่มีใบหน้าเชิญชวนให้ผมเป็นเพื่อนกับเขา—
ชายคนหนึ่งซึ่งคุณอ่านหน้าประตูบ้านว่า ‘สวัสดี’ ‘ยินดีต้อนรับ’”

ชาร์ลส์ สเปนเซอร์เจียน

สารบัญ

คำนำ 13

กิตติกรรมประกาศ 17

ส่วนที่ 1: ค้นหาเส้นทาง

- 1 กล่าวหาว่า “ฉันปรารถนา” ไม่ใช่ “ฉันได้รับการทรงเรียก” 21
- 2 ปรารถนาด้วยความถ่อมใจ 37
- 3 แสวงหาปัญญา 41
- 4 ให้คุณสมบัติตามพระคัมภีร์เป็นเข็มทิศของคุณ 51

ส่วนที่ 2: เดินในทางนั้น

- 5 เรียนรู้การอภิบาลจากศิษยาภิบาลที่สัตย์ซื่อและคริสตจักรที่แข็งแกร่ง 67
- 6 เริ่มต้นวางตัวเป็นแบบอย่าง 71
- 7 เป็นผู้ปกครองก่อนที่คุณจะเป็นผู้ปกครอง 77
- 8 ต้องการเป็นผู้นำหรือ? ถ้าอย่างนั้น จงนำบางสิ่ง 85
- 9 เชี่ยวชาญและต้องเชี่ยวชาญด้วยพระคัมภีร์ 91
- 10 คำทุกโอกาสในการสอนเท่าที่คุณทำได้ 97
- 11 พร้อมเปลี่ยนตัว 101

- 12 จงเป็นผู้ฝึกฝนฝีมือการเทศนา 105
- 13 อ่านเพื่อชีวิต 113
- 14 อุทิศตนให้กับการอธิษฐาน 119
- 15 ขจัดสือลามก 125
- 16 ฉลาดในการเลือกคู่ชีวิต 129
- 17 สละชีวิตเพื่อภรรยาของคุณ 133
- 18 อภิบาลลูก ๆ ของคุณ 139
- 19 ศึกษาพิมพ์เขียวของพระเจ้าเพื่อคริสตจักร 145
- 20 รับใช้จนอกจุดสนใจ 151
- 21 ถ้าทำได้ จงใช้วิทยาลัยพระคริสตธรรม
ให้เกิดประโยชน์สูงสุด 155
- 22 ปรับปรุงการทดลองของคุณให้ดีขึ้น 163
- 23 ตัวกรอง 169

ส่วนที่ 3: เข้าใกล้จุดหมายปลายทาง

- 24 ประหารและคืนชีพความทะเยอทะยาน 177
- 25 จงระวังว่าคุณทำงานให้ใคร 185
- 26 สัมผัสด้วยความจริงใจ 193
- 27 หวงแหวนพระคริสต์ 199

เชิงอรรถ 203

คำนำ

ให้เราเริ่มต้นโดยการดูว่าผมขาดคุณสมบัติในการเขียนหนังสือเล่มนี้อย่างไร ชื่อหนังสือคือ เส้นทางสู่การเป็นศิษยาภิบาล และผมไม่ใช่ศิษยาภิบาล (เท่านั้น) ของคริสตจักร ผมปรารถนาที่จะเป็นศิษยาภิบาลอาวุโส แต่นั่นยังคงเป็นเพียงความปรารถนา ผมยังไม่ได้บรรลุเส้นทางที่หนังสือเล่มนี้ได้วางแผนเอาไว้ ถ้านั้นทำให้คุณผิดหวัง ผมเข้าใจ ผมจะไม่ขุ่นเคืองใจ หากคุณจะยัดหนังสือเล่มนี้คืนกลับไป ที่ชั้นวาง หรือมากกว่านั้นคือ ปิดตัวอย่างบนหน้าเว็บไซต์ของอเมซอน หากเป็นเช่นนั้น ผมขอให้คุณพบกับสิ่งที่ดีที่สุด

แต่หากคุณยังอยู่กับผม นี่คือปัจจัย 2 ประการที่ทำให้สิ่งที่ผมขาดไป ดูบางลง ประการแรก แม้ว่าผมจะไม่ใช่ศิษยาภิบาล (เท่านั้น) ของคริสตจักร แต่ผมก็เป็นศิษยาภิบาลคนหนึ่ง และผมใช้เวลาพอสมควรในการให้คำปรึกษาแก่ผู้ที่ปรารถนาจะเป็นศิษยาภิบาลที่คริสตจักรแคปิตอลฮิลล์แบปติสต์ เรามีระบบการฝึกงานด้านอภิบาลเต็มเวลา ทุก ๆ ปี เราจะจัดสองชั้นเรียน ชั้นละประมาณหกคนที่จะฝึกฝนการเป็นศิษยาภิบาลอย่างเข้มข้นเป็นเวลาห้าเดือน นักศึกษาฝึกงานของเราจะศึกษาคริสตจักรและสังเกตคริสตจักร เพื่อให้เข้าใจกรอบการทำงานตามพระคัมภีร์และรูปแบบการใช้ชีวิตสำหรับการอภิบาล ผมดูแลการฝึกงานนี้ ดังนั้นผมจึงได้มีโอกาสพูดคุยเกี่ยวกับหัวข้อที่หนังสือเล่มนี้กล่าวถึงเกือบทุกวัน หากคุณ

พูดถึงบางสิ่งมากพอ การเขียนหนังสือเกี่ยวกับเรื่องเหล่านั้นอาจช่วยคุณประหยัดเวลาได้ในระยะยาว

ประการที่สอง แม้ว่าผมจะไม่ได้เป็นศิษยาภิบาลมาเป็นเวลานาน แต่ผมได้ใช้เวลามากพอสมควรในการเตรียมตัวเพื่อการอภิบาล ณ จุดนี้ ผมใช้เวลาเตรียมตัวเพื่อการอภิบาลนานกว่าการได้อภิบาล คือ เตรียมตัวสิบเอ็ดปี และได้เป็นศิษยาภิบาลมาสวมปี ผมรู้ว่านี่ไม่ได้ดูน่าเชื่อถือมากนัก แต่ระหว่างทาง ผมได้เรียนรู้บางอย่าง โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากเพื่อนที่อยู่ในทางพระเจ้าที่เดินในเส้นทางเดียวกัน ไม่ว่า จะอยู่เคียงข้างหรือนำหน้าผมก็ตาม ผมกำลังพยายามถ่ายทอด บทเรียนบางอย่าง ในขณะที่ยังสดใหม่อยู่

เช่นเดียวกับการฝึกงานในคริสตจักรของเรา หนังสือเล่มนี้มีไว้สำหรับชายที่ปรารถนาจะเป็นศิษยาภิบาล ผมพูดว่า «ชาย» เพราะ พระคัมภีร์กล่าวเช่นนั้น (1 ทิโมธี 2:12) และชายที่ผมนึกถึงเป็นหลัก คือ คนที่ปรารถนาจะรับใช้คริสตจักรท้องถิ่นเป็นงานประจำ ในฐานะ นักเทศน์หลักของคริสตจักร ไม่ใช่ทุกคริสตจักรที่สามารถให้คำตอบแทน กับศิษยาภิบาลได้ คริสตจักรบางแห่งสามารถให้ได้มากกว่าหนึ่งคน และแน่นอนว่ามีบทบาทหน้าที่มากมาย เช่น ภารกิจต่างๆ การประกาศ แก่นักเรียน การให้คำปรึกษา การเขียน และอื่นๆ ซึ่งโดยรวมแล้ว อาจถือเป็นการทำพันธกิจคริสเตียนเต็มเวลา ยิ่งเป้าหมายของคุณคือ การเป็นศิษยาภิบาลเต็มเวลาด้านการเทศนาเท่าไร หนังสือเล่มนี้ก็จะ ยิ่งมีความเกี่ยวข้องน้อยลงเท่านั้น แต่ถ้าคุณต้องการเป็นศิษยาภิบาล อาวุโส คุณคือกลางเป้าของหนังสือเล่มนี้

ในแง่หนึ่ง ผมกำลังเขียนหนังสือเล่มนี้ถึงตัวเองเมื่อ 14 ปีก่อน ตอนที่ผมเริ่มคิดอย่างจริงจังเกี่ยวกับการเป็นศิษยาภิบาล ขณะที่ผม อายุสิบเก้าปี ไม่กี่เดือนก่อนหน้านั้น การเทศนาพระวจนะของพระเจ้า โดยจอห์น แมคอาร์เธอร์และศิษยาภิบาลท่านอื่นๆ ของคริสตจักร เกรซคอมมูนิตี้ ในเมืองซันแวลลีย์ รัฐแคลิฟอร์เนีย ได้ยึดกุมจิตใจ

ของผม แม้ว่าตอนนั้นผมกำลังมุ่งมั่นที่จะเป็นนักดนตรีอาชีพอย่างจริงจัง แต่ความปรารถนาที่จะเทศนาและเป็นศิษยาภิบาลเต็มเวลา ยิ่งรากลึกลงไปในใจของผมอย่างรวดเร็วและลึกซึ้ง พระวาทะของพระเจ้าที่ถูกเทศนานั้น ได้สร้างผมขึ้นใหม่อย่างหมดจด และผมจึงปรารถนาที่จะเป็นเครื่องมือของงานบุญระวีตเช่นนั้นในชีวิตของผู้อื่น

นั่นคือความปรารถนาของคุณด้วยหรือไม่? หนังสือเล่มนี้พยายามที่จะช่วยให้คำแนะนำแนวทางความปรารถนานั้น ตั้งแต่เป็นเมล็ดจนถึงเกิดผล หนึ่งในบทเรียนหลักคือ สิ่งนี้อาจต้องใช้เวลาระยะหนึ่ง ดังนั้นจงทุ่มเทตนเองในการบ่มเพาะของประทานและคุณลักษณะในทางพระเจ้า และฝากการเกิดผลนั้นไว้กับพระองค์

หนังสือเล่มนี้ หลัก ๆ แล้วเป็นการให้คำปรึกษาและคำแนะนำเป็นความตั้งใจที่จะประยุกต์ใช้พระคัมภีร์กับชีวิตของคุณและผม แต่ละบทมีข้อและข้อเคลือบด้วยความจำเป็นต่างๆ บางครั้ง ความจำเป็นนั้น มาจากพระคัมภีร์โดยตรง บางครั้ง ผมพยายามอย่างเต็มที่ในการกลั่นและนำความหมายของพระคัมภีร์มาใช้ ในกรณีหลังนี้ ผมมักจะกล่าวถึงความจำเป็นอย่างมากมาย แต่ภายนอกที่เรียบเนียนนั้น ช่อนข้อยกเว้นไว้มากมาย ผมจะพยายามชี้ให้เห็นถึงข้อยกเว้นเหล่านั้นตามแต่ข้อ แต่ที่ถือว่าเป็นการพิจารณาคุณสมบัติในภาพรวม มีคำแนะนำมากมายในหนังสือเล่มนี้ ผมไม่ได้วาดฝันว่ามันจะใช้ได้กับทุกคนและทุกสถานการณ์ ระยะทางของคุณอาจแตกต่างกันไป ขอให้คิดว่าเป็นสุภาษิต ไม่ใช่ธรรมนูญ

เป้าหมายของหนังสือเล่มนี้ ค่อนข้างจะเรียบง่าย เปลี่ยนจากภาพเส้นทางไปเป็นบ้าน ผมเพียงต้องการเปิดบ้านให้ดูแบบย่อๆ เท่านั้น เช่นเปิดประตู เปิดไฟ และชี้ให้เห็นลักษณะหลักบางประการ ผมจะไม่เข้าไปทุกห้องในบ้านด้วยซ้ำ (ไม่มีบทเกี่ยวกับการประกาศข่าวประเสริฐ!) ผมเพียงแต่พยายามให้คุณได้เริ่มต้น และช่วยให้คุณรู้ว่าตัวเองอยู่ตรงไหน เป้าหมายของผมคือการกระตุ้นคุณ ผมต้องการกระตุ้นให้

คำนำ

คุณศึกษาพระคัมภีร์ สำรวจตัวเอง อธิษฐาน และแสวงหาคำปรึกษา
โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากศิษยาภิบาลในคริสตจักรของคุณ พูดถึงการ
กระตุ้นคุณ เรื่องเริ่มต้นตั้งแต่บทแรก

กิตติกรรมประกาศ

ในหนังสือเล่มอื่นๆ ของผม ผมเก็บสิ่งที่ดีที่สุดไว้ในตอนท้าย ขอคุณภรรยาของผมในตอนท้ายของกิตติกรรมประกาศ แต่ในกรณีนี้หนังสือเป็นความคิดของเธอพอๆ กับเป็นของผม ฉะนั้น คริสติน ผมขอขอบคุณสำหรับสิ่งที่ผมคิด (อย่างน้อยผมก็คิด) ว่าเป็นความคิดที่ดี ต้องขอบคุณมากขึ้นไปอีก สำหรับการอ่านทั้งเล่มเมื่อหนังสือเขียนเสร็จ และสำหรับความกระตือรือร้นที่คุณมีต่อสิ่งที่ผมเขียน และขอบคุณมากที่สุดสำหรับการเป็นหุ้นส่วนที่ดีในชีวิตและพันธกิจตลอดสิบสองปีที่ผ่านมา

ในช่วงต้นปี 2020 ผมได้ร่างสารบัญและเขียนคำนำ โดยหวังว่าจะมีเวลามาเขียนเมื่อไม่ต้องทำพันธกิจ แต่แล้ว สิ่งที่เกิดขึ้นกับโลกทำให้ผมเขียนต่อไปไม่ได้ ดังนั้น ขอขอบคุณมาร์ค เดเวอร์ ที่ยินดีสนับสนุนการเขียนหนังสือเล่มนี้ของผมในช่วงหลายเดือนที่คริสตจักรของเราไม่สามารถประชุมได้ และขอขอบคุณที่เป็นแหล่งข้อมูลและแบบอย่างที่ดีมากมายที่หนังสือเล่มนี้พยายามยกย่อง

ผมขอขอบคุณโจนาธาน ลิแมน ที่ทำให้ 9Marks เป็นหุ้นส่วนในการตีพิมพ์หนังสือเล่มนี้ และขอบคุณจัสติน เทเลอร์ ที่ยินดีให้ Crossway ตีพิมพ์หนังสือนี้ ขอคุณเควิน เอ็มเมอร์ต สำหรับการปรับปรุงแก้ไขที่เชี่ยวชาญ เทเรนต์ โจนส์ และจอห์น ลี สมควรได้รับคำขอบคุณเป็นพิเศษสำหรับที่หนุนใจผมอย่างเต็มกำลังขณะที่หนังสือเล่มนี้ยังเป็นเพียงแค่แนวคิด และขอขอบคุณสำหรับการอ่านต้นฉบับ

และให้ข้อเสนอแนะที่ลึกซึ้ง โจนาธาน ไคสลิง และดรูว์ อัลเลนสปาก
อ่านเนื้อหาทั้งหมดและแสดงความคิดเห็นที่ครุ่นคิดมาเป็นอย่างดี
เช่นเดียวกับชั้นเรียนนักศึกษาฝึกงานฤดูใบไม้ร่วงปี 2020 ของคริสตจักร
แคปปิตอลฮิลล์แบปติสต์ ขอขอบคุณทุก ๆ คน

ขอขอบคุณอย่างสุดหัวใจแก่เพื่อน ๆ ที่ให้คำปรึกษาและปัญญา
ของพวกเขา ทำให้ทุกหน้ากระดาษของหนังสือเล่มนี้สมบูรณ์ขึ้น:
ไบรอัน บันเนล, เซส เชียร์, ไมเคิล ลอร์เรนซ์, ทอม ชไรเนอร์ และ
ไอแซค อัดัมส์ สุดท้ายนี้ ผมขอขอบคุณศิษยาภิบาลท่านอื่นๆ ที่ยัง
ไม่ได้กล่าวชื่อในที่นี้ แต่เป็นผู้ที่เมตตาและมีความเอื้อเฟื้อ ที่ช่วยนำ
เส้นทางสู่การเป็นศิษยาภิบาลของผม: ริก ฮอลแลนด์, เกร็ก กิลเบิร์ต,
สตีฟ ออลด์ และจูเลียน ฮาร์ดีแมน

ส่วนที่ 1

ค้นหาเส้นทาง

กล่าวว่า “อันปราธนา” ไม่ใช่ “อันได้รับการทรงเรียก”

คำกล่าวนี้สัตย์จริง คือว่าถ้าใครปราธนาหน้าที่ผู้ปกครอง
ดูแลคริสตจักรคนนั้นก็ปราธนากิจการงานที่ประเสริฐ

1 ทิโมธี 3:1

คุณเคยตกอยู่ในวิกฤตบางอย่างหรือไม่? หนึ่งหรือสองปีก่อนหน้านี้ การจะมาเป็นศิษยาภิบาลอยู่ห่างไกลจากความคิดของคุณอย่างมาก คุณอาจเป็นครูในโรงเรียน หรือกำลังร่ำเรียนเพื่อจะเป็นวิศวกรตั้งที่ใจหวัง แต่แล้วก็มีบางอย่างเกิดขึ้น อาจเป็นเพราะคำเทศนาที่คุณเคยได้ยิน หรือบทสนทนาที่คุณเคยพูดคุย ความคิดหนึ่งได้ร่อนลอยมาในหัวของคุณว่า บางทีคุณควรจะเป็นศิษยาภิบาลนะ ในช่วงหลายเดือนต่อมา กลุ่มเมฆแห่งความคิดเล็ก ๆ นี้ ก็แผ่ขยายออกไปอย่างเงิบ ๆ ถึงตอนนี้ ความคิดนั้นได้ปกคลุมทั้งงานประจำ แผนการต่าง ๆ และความคิดของคุณเกี่ยวกับอนาคต ยิ่งคุณคิดเกี่ยวกับการเป็นศิษยาภิบาล คุณก็ยิ่งอยากจะเป็น แต่คุณจะตัดสินใจได้อย่างไรว่า คุณควรเป็นศิษยาภิบาลหรือไม่?

อาจเป็นไปได้ว่า คริสเตียนรอบตัวคุณเทียวพูดคำว่า *การทรงเรียก* กับคุณ จนคำนี้ติดในหัวของคุณ คุณกำลังถามตัวเองว่า “ฉันได้รับการทรงเรียกสู่งานพันธกิจหรือไม่?”

เมื่อคนที่ยังไม่ได้เป็นศิษยาภิบาลบอกว่า ตนถูกเรียกให้เป็นศิษยาภิบาล เขามักจะหมายความว่า “ฉันปรารถนาแน่วแน่มั่นคงที่จะรับใช้เต็มเวลาในฐานะศิษยาภิบาล” บรรดาคนที่พูดทำนองนี้ กำลังพยายามสุดขีดเพื่อทำให้สิ่งที่พูดกลายเป็นประสบการณ์ที่จริงจังและสมเหตุสมผล ผมเคยผ่านมาแล้ว และเห็นใจในความพยายามนั้น อย่างไรก็ตาม ผมเชื่อมั่นว่าประโยคที่กล่าวว่า “การทรงเรียกสู่พันธกิจ” จะชี้นำการสนทนาเรื่องนั้น ไปผิดทิศและผิดทาง ในบทนี้ ผมตั้งเป้าที่จะชักชวนคุณให้หยุดใช้ภาษาของ *การทรงเรียก* ไว้อีกก่อน และใช้คำว่า *ความปรารถนา* แทน โดยเฉพาะอย่างยิ่งความปรารถนาในหน้าที่ผู้ปกครอง พร้อมทั้งความปรารถนามากขึ้นที่จะรับใช้ในฐานะผู้ปกครองเต็มเวลา แทนที่จะพูดว่า “ฉันได้รับการทรงเรียกสู่งานพันธกิจ” ให้พูดว่า “ฉันปรารถนาที่จะเป็นศิษยาภิบาล”¹

เป้าหมายของผมคือ ให้คุณเปลี่ยนคำถามที่ว่า “ฉันได้รับการทรงเรียกหรือไม่?” มาเป็นสองคำถามนี้ คำถามแรก “คุณมีคุณสมบัติเหมาะสมที่จะรับใช้ในฐานะผู้ปกครองหรือไม่?” คำถามข้อที่สอง “การรับใช้ในฐานะผู้ปกครองควรเป็นหน้าที่ของคุณหรือไม่?” เพื่อการบรรลุเป้าหมาย บทนี้จะระบุสมมติฐานสองประการเมื่อพูดว่าคุณถูกเรียกสู่งานพันธกิจ อภิปรายเกี่ยวกับปัญหาสองประการที่แฝงอยู่ในภาษาของการทรงเรียก และยกข้อดีห้าประการของการเปลี่ยนมาพูดว่า คุณปรารถนาที่จะเป็นศิษยาภิบาล

ก่อนที่จะเริ่ม ผมขอย้ำว่า แม้ผมจะสนใจภาษาที่เราใช้มากเพียงใด แต่ผมก็ยังสนใจเท่าที่จากหัวใจที่อยู่เบื้องหลังภาษานั้นมากกว่า คริสเตียนนักคิดหลายคนใช้ภาษาของการทรงเรียกสู่งานพันธกิจอภิบาล และผมก็เห็นด้วยพอสมควรกับสิ่งที่พวกเขามายถึง ตัวอย่าง

กล่าวว่า “ฉันปรารถนา” ไม่ใช่ “ฉันได้รับการทรงเรียก”

เช่น ในหนังสือระเบียบคริสตจักร (Book of Church Order) ของคริสตจักรเพรสไบทีเรียนในอเมริกา (the Presbyterian Church in America) กล่าวว่า “การทรงเรียกสามัญสู่ตำแหน่งในคริสตจักรคือการทรงเรียกของพระเจ้าโดยพระวิญญาณ ผ่านคำพยานภายในแห่งมโนธรรมที่ดี การยอมรับอย่างชัดแจ้งจากประชากรของพระเจ้า และการเห็นพ้องต้องกันจากคณะที่ชอบตามบทบัญญัติของคริสตจักร”² ผมจะกล่าวถึงข้อโต้แย้งบางประการในเรื่องนี้ด้านล่าง แต่ถ้าคุณยึดมั่นกับภาษาแห่งการทรงเรียก คุณยังสามารถเห็นด้วยกับทุกคำในบทที่เหลือของหนังสือเล่มนี้ คุณยังสามารถเห็นด้วยเกี่ยวกับหลุมพรางบางอย่างที่แฝงตัวอยู่ผ่านการใช้คำว่า การทรงเรียก ซึ่งเราจะกล่าวถึงในไม่ช้า

สมมติฐานสองประการของ «การทรงเรียก» สู่งานพันธกิจ

การกล่าวว่า “ฉันได้รับการทรงเรียกสู่งานพันธกิจ” เป็นการอ้างสิทธิ์บางอย่างเกี่ยวกับพระเจ้าและตัวคุณเอง เท่าที่คุณสามารถบอกได้ คุณหมายความว่า พระเจ้ากำลังเรียกคุณให้เข้าสู่งานพันธกิจอภิบาล คุณคิดว่าเป็นพระทัยของพระองค์ที่จะให้คุณเป็นศิษยาภิบาล แต่คุณเองก็กำลังพูดถึงบางอย่างเกี่ยวกับตัวคุณด้วย โดยทั่วไปแล้ว คุณกำลังพูดว่าคุณปรารถนาที่จะเป็นศิษยาภิบาล ยิ่งไปกว่านั้น คุณกำลังบอกว่าคุณมีความรู้สึกว่าคุณควรเป็นศิษยาภิบาล แทนที่จะเป็นเป็น คนดูแลสวนหรือคนออกแบบ การพูดแบบนี้ จะสมเหตุสมผลก็ต่อเมื่อคุณต้องคิดว่า ตนเองมีคุณสมบัติเหมาะสมที่จะเป็นศิษยาภิบาล หรืออย่างน้อยอยู่บนเส้นทางของการเตรียมตนเองให้เหมาะสม

สำหรับคำพูดที่กล่าวว่า “ฉันได้รับการทรงเรียกให้เป็นศิษยาภิบาล” ผมต้องการโต้แย้งอย่างเจาะจงว่า ประโยคนี้นำพร้อมกับสมมติฐานสองประการ การบอกว่าคุณถูกเรียกสู่งานพันธกิจเป็นการสมมติฐานว่า หนึ่ง คุณมีคุณสมบัติเหมาะสมที่จะเป็นผู้ปกครองหรือจะเหมาะสม

ในอีกไม่ช้านี้ และสอง ในตอนนี้หรือในอีกไม่ช้า คุณจะมีของประทานเพียงพอที่จะทำพันธกิจอภิบาลจนคริสตจักรควรจ่ายค่าตอบแทนให้คุณทำหน้าที่นี้ ผมเรียกสิ่งเหล่านี้ว่าสมมติฐาน ไม่ใช่เพราะมีหลักฐานขัดแย้งกับคำพูดเหล่านี้ แต่เพราะการกล่าวเช่นนั้น ไม่ได้ทำให้เรื่องนี้เป็นจริง ให้เรามาพิจารณาแต่ละประการด้วยกัน

ประการแรก การพูดว่า “ฉันได้รับการทรงเรียกให้เป็นศิษยาภิบาล” เป็นการสมมติฐานว่า คุณมีคุณสมบัติเหมาะสม หรือในอีกไม่ช้า คุณจะมีคุณสมบัติที่จะทำหน้าที่เป็นผู้ปกครองของคริสตจักร คำว่า “ผู้ปกครอง” (Elder) เป็นคำที่พระคัมภีร์พันธสัญญาใหม่ใช้บ่อยที่สุดสำหรับผู้ที่มีหน้าที่ในการสอน เลี้ยงดู และอภิบาลดูแล (เช่น กิจการ 14:23; 20:17; 1 ทิโมธี 5:17; ทิตัส 1:5; ยากอบ 5:14; 1 เปโตร 5:1) ซึ่งมีไม่กี่ครั้งเท่านั้น ที่พันธสัญญาใหม่จะเรียกตำแหน่งนี้ว่า «ผู้ดูแล» (Overseer) (กิจการ 20:28; 1 ทิโมธี 3:2; ทิตัส 1:7) พันธสัญญาใหม่ใช้คำนามว่า «ผู้เลี้ยงแกะ» (Shepherd) ซึ่งมักถูกแปลว่า «ศิษยาภิบาล» (Pastor) กับหน้าที่ในคริสตจักรของตำแหน่งศิษยาภิบาลเพียงครั้งเดียว (เอเฟซัส 4:11) ทั้งสองครั้งที่ใช้คำกริยาซึ่งทำหน้าที่เป็นคำนามนั้น ผู้ปกครองคือผู้ที่ถูกมอบหมายให้ทำภารกิจอภิบาล (pastor) หรือ “เลี้ยงดู” (shepherd) (กิจการ 20:17, 28; 1 เปโตร 5:1-2) กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ พันธสัญญาใหม่ใช้คำว่า «ผู้ปกครอง» «ผู้ดูแล» และ «ศิษยาภิบาล» สลับกันไปมาสำหรับตำแหน่งเดียวกันนี้³ การเป็นศิษยาภิบาลคือการเติมเต็มหน้าที่ในตำแหน่งผู้ปกครอง ศิษยาภิบาลทุกคนคือผู้ปกครอง และผู้ปกครองทุกคนคือศิษยาภิบาล

พระคัมภีร์บอกเราว่าผู้ปกครองต้องเป็นคนแบบใด (1 ทิโมธี 3:1-7; ทิตัส 1:5-9; เปรียบเทียบ 1 เปโตร 5:1-5) และหากคุณต้องการเป็นศิษยาภิบาล คุณต้องมีคุณสมบัติเหล่านั้น เราจะพิจารณาคุณสมบัติเหล่านี้ในบทที่ 3 หากพระเจ้าทรง «เรียก» คุณให้รับใช้

ด้านการอภิบาล พระองค์จะทรงให้คุณมีคุณสมบัติเหมาะสมสำหรับการรับใช้ด้านนั้น หากคุณไม่มีคุณสมบัติในการเป็นผู้ปกครอง คุณก็ไม่ได้รับการทรงเรียกให้เป็นผู้ช่วยอภิบาล

ประการที่สอง การบอกว่าคุณได้รับการทรงเรียกให้เป็นผู้ช่วยอภิบาลเป็นการสันนิษฐานว่า คุณมีของประทานเพียงพอในการทำพันธกิจอภิบาลจนคริสตจักรควรจ่ายค่าตอบแทนให้คุณทำหน้าที่นี้ พันธสัญญาใหม่กำหนดให้อย่างน้อยที่สุดคริสตจักรต้องจ่ายค่าตอบแทนให้กับศิษยาภิบาลบางคนของตน ในกาลาเทีย 6:6 เปาโลเขียนว่า “ส่วนคนที่รับการสอนพระวจนะ จงแบ่งสิ่งดีทุกอย่างให้แก่คนที่สอนตนเถิด” และใน 1 ทิโมธี 5:17-18 ท่านกล่าวว่า “จงถือว่าผู้ปกครองทั้งหลายที่ปกครองดินนั้นสมควรได้รับเกียรติเป็นสองเท่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งบรรดาผู้ปกครองที่ตราครุฑในการเทศนาและสั่งสอน เพราะพระคัมภีร์กล่าวว่า “อย่าเอาตะกร้อครอบปากวัวขณะที่มันกำลังนวดข้าวอยู่” และ “คนงานก็สมควรจะได้รับค่าจ้างของตน”

หลักการพื้นฐานคือ การเป็นผู้ปกครองเป็นงานหนัก การสอนพระวจนะของพระเจ้าอย่างเปิดเผยเป็นงานหนัก และแม้ว่าผู้ปกครองทุกคนจะต้องสามารถสอนได้ (1 ทิโมธี 3:2) ผู้ปกครองบางคนได้รับของประทานในการสอนเป็นพิเศษและอุทิศตนให้กับการสอนเป็นพิเศษ (1 ทิโมธี 5:17) ทั้งคริสตจักรได้รับประโยชน์จากคำสอนนั้น และมนุษย์สามารถทำสิ่งดีที่สุดโดยการให้สิ่งดีที่สุดของตน ดังนั้นคริสตจักรควรแบ่งเบาภาระของคนเหล่านี้ด้วยการหาวิถีทางอื่นมาสนับสนุนพวกเขา

แต่พันธะในการจ่ายค่าตอบแทนให้ศิษยาภิบาลนี้ไม่ได้หมายความว่าคริสตจักรควรจำกัดจำนวนผู้ปกครองไว้เฉพาะผู้ที่พวกเขาสามารถสนับสนุนทางการเงินได้ ผู้ปกครองบางคนจะได้รับค่าตอบแทนเพื่อรับใช้เต็มเวลา คนอื่นอาจจะไม่ ในกิจการ 20:34-35 เปาโลย้ำเตือนผู้ปกครองของคริสตจักรในเมืองเอเฟซัสว่า “พวกท่านเองก็ทราบว่

มือทั้งสองของข้าพเจ้าจัดหาปัจจัยสำหรับตัวเองและสำหรับพวกที่อยู่กับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าวางแบบอย่างให้ท่านแล้วในทุกเรื่อง เพื่อให้เห็นว่าโดยการตรากตรำงานแบบเดียวกันนี้ เราต้องช่วยพวกที่มีกำลังน้อยและระลึกถึงพระวณะของพระเยชูองค์พระผู้เป็นเจ้า ตามที่พระองค์ตรัสว่า ‘การให้เป็นเหตุให้มีความสุขยิ่งกว่าการรับ’” ในที่นี้ เปาโลใช้แบบอย่างของคนที่ทำงานเลี้ยงดูตนเองและผู้อื่น เพื่อเป็นแบบอย่างให้ผู้ปกครองเหล่านี้ปฏิบัติตาม ท่านมีสมมติฐานชัดเจนว่า อาจไม่ใช่ทุกคนที่ได้รับคำตอบแทนจากคริสตจักร ตลอดพันธสัญญาใหม่ เมื่อมีการกล่าวถึงผู้ปกครองของคริสตจักร พวกเขายังแสดงเป็นรูปพหูพจน์เสมอ (กิจการ 14:23; ฟิลิปปี 1:1; 1 ทิโมธี 5:17; ทิตัส 1:5; ยากอบ 5:14; 1 เปโตร 5:1) ในกรณีที่มีหลายคนในคริสตจักรซึ่งมีคุณสมบัติจะทำหน้าที่เป็นผู้ปกครองได้ คริสตจักรควรมีผู้ปกครองมากกว่าหนึ่งคน

เมื่อนำพระคัมภีร์ตอนเหล่านี้มารวมกันแล้ว เราสามารถพูดได้ว่าแต่ละคริสตจักรควรมีผู้ปกครองหลายคน และแต่ละคริสตจักรควรสนับสนุนทางการเงินแก่ผู้ปกครองที่อุทิศตนเพื่อการสอนในที่สาธารณะ แต่ไม่ใช่ว่าผู้ปกครองทุกคนจำเป็นต้องได้รับคำตอบแทนจากคริสตจักร ซึ่งหมายความว่า คุณสามารถเป็นผู้ปกครองได้โดยไม่ได้รับเงินเดือนจากคริสตจักร

สิ่งนี้ส่งผลอย่างน้อยสองประการต่อ «การทรงเรียก» ของคุณหรือความปรารถนาที่จะเป็นศิษยาภิบาล ประการแรก การแยกความแตกต่างระหว่างการรับใช้ในฐานะผู้ปกครองและการได้รับคำตอบแทนจากการทำงานนั้นทำให้เห็นประเด็นชัดขึ้น คุณเป็นนักเทศน์พระคำของพระเจ้าที่มีของประทานเพียงพอที่คริสตจักรควรให้คำตอบแทนแก่คุณเพื่อเทศนาหรือไม่? พันธสัญญาใหม่เชื่อมโยงคำตอบแทนทางการเงินสำหรับพันธกิจอภิบาลเรื่องการสอนเป็นพิเศษ โดยถือว่าผู้นั้นมีความสามารถพิเศษในการสอน (1 ทิโมธี 5:17-18; กาลาเทีย 6:6)

คุณเป็นนักเทศน์ที่มีของประทานแค่ไหน? ผลงานที่ผ่านมาของคุณแสดงให้เห็นอะไรบ้าง? นี่ไม่ได้หมายความว่าคริสตจักรไม่ควรมีศิษยาภิบาลรับใช้เต็มเวลา ซึ่งของประทานนั้นอาจเป็นเช่นการให้คำปรึกษาหรือการประกาศ แต่คริสตจักรส่วนใหญ่สามารถให้คำตอบแทนกับศิษยาภิบาลได้เพียงคนเดียว หากเป็นเช่นนั้น และเมื่อพวกเขาสามารถดูแลศิษยาภิบาลได้เพียงคนเดียว พวกเขาก็จ่ายให้ศิษยาภิบาลที่เทศนา

ประการที่สอง ความปรารถนาที่จะเป็นผู้ปกครองและความปรารถนาที่จะเป็นศิษยาภิบาลเทศนาเต็มเวลานั้นแตกต่างกัน ตามหลักพระคัมภีร์แล้ว ผู้ปกครองทุกคนคือศิษยาภิบาล อย่างไรก็ตาม การเป็นผู้ปกครองมีการจำแนกหมวดหมู่ที่กว้างกว่าการเป็นศิษยาภิบาลเต็มเวลา การเป็นศิษยาภิบาลเทศนาเต็มเวลาเป็นส่วนย่อยของภารกิจที่กว้างใหญ่กว่านั้น

ความแตกต่างนี้ให้อิสระ การเป็นศิษยาภิบาล ไม่ได้เป็นประเด็นระหว่างการได้ทำหรือไม่ได้ทำ คุณไม่ได้ถูกจำกัดอยู่เพียงแค่สองทางเลือก คือการไม่ได้รับใช้ด้านการอภิบาลกับการรับใช้ในฐานะศิษยาภิบาลเทศนา การรับใช้ในฐานะผู้ปกครองเป็นคนละเรื่องกับการรับใช้ที่เป็นงานของคุณ

มีคำถามสองข้อที่จะช่วยให้เราแยกสองเรื่องนี้ออกจากกันได้ คำถามที่ช่วยให้เราแยกการรับใช้ในฐานะผู้ปกครองออกจากงานของคุณนั้น สามารถช่วยคลายความกังวลที่คุณอาจรู้สึกอยู่ อาจเป็นไปได้ว่าคุณปรารถนาที่จะช่วยให้ผู้คนเติบโตทางจิตวิญญาณ ไม่ได้หมายความว่า คุณควรลาออกจากงานและย้ายไปเรียนวิทยาลัยพระคริสตธรรม แต่คุณควรตั้งเป้าหมายที่จะเป็นผู้ปกครองในขณะที่ยังทำงานของคุณอยู่ หากคุณต้องการรับใช้คริสตจักรท้องถิ่นในฐานะศิษยาภิบาลและเป็นผู้สอนพระวจนะของพระเจ้า ก็จงพยายามพัฒนาตนเองให้มีคุณสมบัติเหล่านี้ เริ่มต้นรับใช้ตั้งแต่ออนนี่ ตามที่พระเจ้าทรงอนุญาตและฝากอนาคตทุกด้านของคุณไว้กับพระองค์

สองปัญหาเกี่ยวกับการทรงเรียก

ก่อนที่จะพูดเพิ่มเติมเกี่ยวกับมุมมองเชิงบวกของความปรารถนาจะเป็นผู้ปกครอง มีปัญหาสองประการเกี่ยวกับภาษาแห่งการทรงเรียกที่เราควรพูดถึง ปัญหาทั้งสองนี้คือ การตีความและการอ้างสิทธิ์

ประการแรก ปัญหาด้านการตีความคือ พระคัมภีร์ไม่ได้ใช้ภาษาแห่งการทรงเรียกเพื่อหมายถึงสิ่งที่เราหมายถึง พันธสัญญาใหม่มักใช้คำว่า «เรียก» เพื่ออธิบายกิจที่เกิดผลของพระเจ้าในการนำเราไปสู่ความเชื่อเพื่อรับความรอด (เช่น โรม 1:6-7; 8:30; 9:24; 1 โครินธ์ 1:9, 24; กาลาเทีย 1:6) พันธสัญญาใหม่มักยังใช้คำว่า “การทรงเรียก” เพื่ออธิบายถึงชีวิตแห่งความบริสุทธิ์ที่พระเจ้าทรงเรียกเรามา และที่พระเจ้าได้ประทานกำลังแก่เราผ่านทางข่าวประเสริฐ (เอเฟซัส 4:1; 1 เธสะโลนิกา 4:3-7) แต่ไม่มีทีใดในพันธสัญญาใหม่ที่ใช้คำกริยา «เรียก» เพื่ออธิบายถึงการกระทำของพระเจ้าในการมอบหมายหน้าที่การงาน ไม่ว่าจะเป็นงานอภิบาลหรืองานอย่างอื่นให้กับเรา ข้อพระคัมภีร์ใกล้เคียงที่สุดที่สื่อถึงเรื่องนี้คือ 1 โครินธ์ 7:17 ที่บอกว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกำหนดสภาพแต่ละคนมาอย่างไร และพระเจ้าทรงเรียกแต่ละคนในสภาพอย่างไร ก็ให้เขาดำเนินต่อไปอย่างนั้น ข้าพเจ้าสั่งคริสตจักรทั้งหมดให้ทำเช่นนั้น” จากนั้นเปาโลสั่งสอนคริสเตียนที่อยู่ใต้พันธะต่างๆ ว่าอย่าแสวงหาการปลดปล่อยจากสิ่งเหล่านี้ (1 โครินธ์ 7:17-24) ในที่นี้ เปาโลพูดถึงการทรงเรียกเพื่ออธิบายสิ่งที่เกิดขึ้นแล้ว ไม่ใช่สิ่งที่เราปรารถนาหรือสิ่งที่อาจเป็นสักวันหนึ่ง

แต่การใช้คำว่า “การทรงเรียก” ในแบบที่พระคัมภีร์ใหม่ไม่ได้ใช้นั้น เป็นปัญหาจริงหรือไม่? ไม่จำเป็นเลย ตราบใดที่ทั้งผู้พูดและผู้ฟังเข้าใจความหมาย เราสามารถใช้คำในพระคัมภีร์ในแง่หนึ่ง ใด แม้จะไม่ตรงตามพระคัมภีร์อย่างเคร่งครัด แต่ก็ไม่ได้ผิดพระคัมภีร์เช่นกัน สิ่งนี้เหมือนกรณีที่มีการใช้คำว่า “การบังเกิดใหม่” (Regeneration)

กล่าวว่า “อันปรารถนา” ไม่ใช่ “อันได้รับการทรงเรียก”

ของศาสนศาสตร์ระบบเพื่อสื่อถึง “การเกิดใหม่” (New birth) แต่การตรวจสอบคำศัพท์เฉพาะทางศาสนศาสตร์ทุกคำ ไม่ว่าคำนั้นจะมาจากพระคัมภีร์หรือไม่ก็ตาม ก็คือการดูว่าคำนั้นครอบคลุมความหมายในพระคัมภีร์ตามที่คำเหล่านั้นอ้างถึงได้ดีเพียงใด ตัวอย่างเช่น คำว่า «ตรีเอกภาพ» ก็เป็นคำที่ยากจะปรับปรุงแก้ไข กระนั้นผมขอแนะนำว่า คำว่า “การทรงเรียก” ให้แนวทางที่ไม่ดีนัก เกี่ยวกับขอบเขตตามพระคัมภีร์ของการมุ่งสู่การทำหน้าที่เป็นผู้ปกครอง «การทรงเรียก» สื่อถึงพระเจ้าในบางสิ่งที่คุณไม่สามารถแน่ใจได้จนกว่ามันจะเกิดขึ้น “การทรงเรียก” สื่ออ้อมๆ ว่าคุณรู้ว่าพระเจ้าได้ทรงทำบางสิ่งก่อนพระองค์จะได้ทำสิ่งนั้น

ดังนั้นปัญหาการตีความเชิงนี้ จึงนำไปสู่ปัญหาอื่นที่อาจเกิดขึ้นได้นั่นคือการอ้างสิทธิ ถ้าพระเจ้าทรงเรียกคุณให้เป็นศิษยาภิบาลแล้วใครจะแย้งคุณได้ว่าพระองค์ไม่ได้เรียกคุณ? ถ้าพระเจ้าทรงเรียกคุณให้เป็นศิษยาภิบาล ก็ถึงเวลาแล้วที่บางคริสตจักรจะตามทันสิ่งที่พระเจ้ากำลังทำอยู่ ครึ่งหนึ่งผมเคยได้ยินเพื่อนนักศึกษาพระคริสตธรรมคนหนึ่งสะท้อนความคิดอย่างเศร้าใจว่า “เมื่อเร็วๆ นี้ ฉันสงสัยเกี่ยวกับการทรงเรียกของฉัน” นั่นทำให้การประเมินตนเองฟังดูเหมือนคุณกำลังละทิ้งหน้าที่ของคุณ แต่ถ้าเขาตั้งคำถามที่ถูกต้อง แล้วได้คำตอบกลับมาเป็นเชิงลบละ? มันเป็นเรื่องง่ายเหลือเกินสำหรับความรู้สึกของการทรงเรียกเพื่อป้องกันผู้ที่ใช้คำว่าทรงเรียก จากการถูกวิพากษ์วิจารณ์ที่จำเป็น

แน่นอน เป็นไปได้ที่จะใช้ภาษาของการทรงเรียกและหลีกเลี่ยงการอ้างสิทธิ ดังที่ผมได้กล่าวไว้ข้างต้น คริสเตียนที่สุขุมรอบคอบและมีปัญญามาก ใช้ภาษานี้ตลอดหลายศตวรรษโดยไม่เกิดปัญหาร้ายแรงที่ชัดเจนตามมา⁴ ผู้ที่ใช้ภาษานี้อย่างชาญฉลาดที่สุดแยกแยะระหว่าง «การทรงเรียกภายใน» และ «การทรงเรียกภายนอก» คำว่า “การทรงเรียกภายใน” โดยทั่วไปหมายถึง ความปรารถนาอย่าง

แรงกล้าที่จะรับใช้ในฐานะศิษยาภิบาล ส่วนคำว่า «การทรงเรียกภายนอก» พวกเขามักจะหมายถึง การยอมรับและการยืนยันจากคริสตจักร การยอมรับนี้ในตอนแรกอาจอยู่ในรูปแบบของการหนุนใจจากสมาชิกแต่ละคน หรือการสนับสนุนอย่างไม่เป็นทางการจากกลุ่มผู้ปกครองของคริสตจักร แต่ก็ยังไม่สมบูรณ์จนกว่าคริสตจักรจะเรียกคุณให้เป็นศิษยาภิบาลของพวกเขา

ไม่ใช่ว่าผมไม่เห็นด้วยกับสิ่งที่ผู้คนใช้คำเหล่านี้เพื่ออ้างถึง แต่ผมคิดว่าคำเหล่านี้เป็นปัญหามากกว่าจะเป็นคุณค่า วลี “การทรงเรียกภายใน” ทำให้เกิดแบบทดสอบเชิงจิตวิสัยซึ่งผมไม่สามารถหาเกณฑ์ในพระคัมภีร์ได้ ความปรารถนาอันแรงกล้ามากแค่ไหนจึงจะเพียงพอ? ส่วน “การทรงเรียกภายนอก” นั้น ต้องใช้อะไรเพื่อยืนยัน? หรือเพื่อปฏิเสธว่าไม่ได้รับการเรียกของคริสตจักรให้รับใช้ในฐานะศิษยาภิบาล? ถ้ายายน่ารักคนหนึ่งหนุนใจผมเกี่ยวกับคำเทศนาที่ผมเทศน์ ผมควรจะลาออกจากงานในวันรุ่งขึ้นหรือไม่? แม้ทั้งสองรูปแบบจะถูกใช้อย่างรอบคอบ ภาษาของการทรงเรียกก็ยิ่งเหมือนกับระบบขับเคลื่อนที่ตั้งศูนย์ไม่ตรง คุณต้องแก้ไขเรื่อย ๆ เพื่อจะขับเคลื่อนไปได้

ประเด็นหนึ่งที่สามารถสนับสนุนการใช้ภาษาการทรงเรียก (โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านการทรงเรียกภายใน) ก็คือ สิ่งนี้ได้ระบุถึงประสบการณ์ของหลาย ๆ คนอย่างเหมาะสม ชายหลายคนที่กำลังไปเป็นศิษยาภิบาลประสบกับความปรารถนาอย่างเฝ้าฝันสำหรับงานรับใช้นี้ โดยทั่วไปแล้ว การทรงเรียกภายในจะถูกกระตุ้นด้วยความปรารถนาอันแรงกล้า บางคนพูดว่า “ถ้าคุณไม่ถูกเกาะกุมด้วยความปรารถนาอย่างแรงกล้าจนไม่อาจต้านทานได้ ในการเป็นศิษยาภิบาลก็อย่าเป็นเลย” ชาร์ลส์ สเปนเซอร์เจียน กล่าวถึงประเด็นนี้ว่า

หมายเหตุสำคัญแรกของการทรงเรียกจากสวรรค์คือ ความปรารถนาอย่างแรงกล้าสำหรับงานรับใช้นั้น จะต้องมีความ

กล่าวว่า “ฉันปรารถนา” ไม่ใช่ “ฉันได้รับการทรงเรียก”

กระหายที่ไม่อาจต้านทานและความกระหายที่พลุ่งพล่านในการบอกผู้อื่นว่าพระเจ้าได้ทำอะไรกับจิตวิญญาณของเรา จึงจะเรียกได้ว่าการทรงเรียกสูงส่งอันพิสดารอย่างแท้จริง... การกล่าวว่า “อย่าเข้าไปสู่การทำพันธกิจ *ถ้าคุณแค่อาจช่วยได้*” เป็นคำแนะนำอันลึกซึ้งเปี่ยมปัญญาของพระเจ้าต่อผู้แสวงหาการตัดสินใจของพระองค์ ถ้านักเรียนคนใดในห้องนี้ พอใจที่จะเป็นบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ คนขายของชำ เกษตรกร แพทย์ หนายความ วุฒิสมาชิก หรือ กษัตริย์ ในนามของสวรรค์และโลก ก็ปล่อยให้เขาไปตามทางของตน เขาไม่ใช่คนที่มีพระวิญญาณของพระเจ้าสถิตอยู่อย่างบริบูรณ์ เพราะคนที่เต็มเปี่ยมด้วยพระเจ้า จะเหน็ดเหนื่อยกับการแสวงหาสิ่งใด ๆ เว้นเสียแต่สิ่งที่จิตวิญญาณส่วนลึกที่สุดของเขาแสวงหา⁵

แน่นอนว่า ความปรารถนาที่จะทำงานรับใช้เป็นคนสมบัตินั้น พระคัมภีร์สำหรับการเป็นผู้ปกครอง เปาโลกำหนดคุณสมบัติของผู้ที่ “ปรารถนาหน้าที่ผู้ปกครองดูแล” และด้วยเหตุนี้จึง “ปรารถนา กิจการงานที่ประเสริฐ” (1 ทิโมธี 3:1) และเปโตรกล่าวว่าผู้ปกครองต้องรับใช้ “ไม่ใช่ด้วยความฝืนใจ แต่ด้วยความเต็มใจ” (1 เปโตร 5:2) ยิ่งกว่านั้น การเป็นศิษยาภิบาลนั้นยากลำบาก การเป็นศิษยาภิบาลทำให้คุณตกอยู่ในอันตรายทางอารมณ์และจิตวิญญาณที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ชายใดควรเป็นศิษยาภิบาลได้นั้น ก็ต่อเมื่อเขามีสติสัมปชัญญะ และกระตือรือร้นในการทำงานเท่านั้น แต่ผมคิดว่าสเปอร์เจียนพูดเกินไปหน่อย ไม่มีพระคัมภีร์ข้อไหนที่บอกว่าศิษยาภิบาลไม่สามารถทำอย่างอื่นได้ และศิษยาภิบาลที่สัตย์ซื่อบางคนมีแนวโน้มที่อาจเกิดความท้อใจ บางครั้ง พวกเขาารู้สึกว่าพวกเขาพอใจที่จะทำสิ่งอื่นนอกเหนือจากงานพันธกิจอภิบาล! ดังที่เพื่อนสนิทของผมคนหนึ่ง

ได้พูดเมื่อไม่นานมานี้ว่า “ถ้ามีใครเสนองานให้ผมไปทำสวน และได้เงินมากพอที่จะเลี้ยงครอบครัวของผมได้ ผมก็จะรับงานนั้น” เขายังคงเป็นศิษยาภิบาลอยู่ และผมคิดว่าไม่ผิดที่เขายังเป็นศิษยาภิบาล

ยิ่งไปกว่านั้น คำพูดของสเปอร์เจียนดูเหมือนจะบอกเป็นนัยว่า ศิษยาภิบาลจำเป็นต้องเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ มากกว่าแพทย์ หนายความ หรือสมาชิกวุฒิสภา แต่สิ่งนี้ขัดแย้งกับคำยืนยันของเปาโลที่ว่าพระวิญญาณจะประทานของประทานใดๆ ก็ตามที่พระองค์ต้องการ แก่ผู้ใดก็ตามที่พระองค์ต้องการ (1 โครินธ์ 12:4–7, 11, 27–30) ศิษยาภิบาลทั้งหลายนั้น ไม่ได้อยู่บนบันไดขั้นสูงสุดของความเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ พระกายต้องการอวัยวะทุกส่วน และแต่ละส่วนก็ต้องการส่วนอื่นทั้งหมด (1 โครินธ์ 12:12–26)

ดังนั้น แม้แต่ «การทรงเรียกภายในและการทรงเรียกภายนอก» ก็มีข้อบกพร่อง มันอาจตั้งมาตรฐานที่ใส่ความคิดส่วนตัวมากเกินไป ซึ่งผู้ปรารถนาจะเป็นศิษยาภิบาลหรือศิษยาภิบาลในปัจจุบันจะต้องไปให้ถึง มิฉะนั้นก็ไม่ควรเป็น ส่วนตัวแล้ว ผมขอแนะนำให้เลือกใช้ภาษานี้ไปเลย แต่เป้าหมายทั้งสี่ของผมในที่นี้ไม่ได้เป็นการจับผิดเรื่องของภาษา ผมกังวลเกี่ยวกับท่าทีมากกว่าการใช้ถ้อยคำ

ข้อดีของความปรารถนา

เมื่อพูดถึงท่าที เราจะสรุปบทนี้ด้วยการสำรวจ 5 ข้อดี ของการใช้กรอบด้านความปรารถนาแทนกรอบด้านการทรงเรียก ในมุมมองของผม การพูดว่า «ฉันปรารถนา» เป็นไปตามหลักของพระคัมภีร์มากกว่า ถ่อมใจมากกว่า ถูกต้องแม่นยำกว่า เกิดผลมากกว่า และมีอิสระมากกว่า

ประการแรก ความปรารถนาที่จะเป็นศิษยาภิบาลนั้น เป็นไปตามพระคัมภีร์มากกว่า เปาโลเปิดเผยคุณลักษณะนี้ให้เราใน 1 ทิโมธี 3:1 ความปรารถนานี้สอดคล้องกับพระคัมภีร์มากขึ้นเมื่อเราตระหนัก

ว่าตำแหน่งหน้าที่นั้นคือผู้ปกครอง ผู้ปกครองทุกคนเป็นศิษยาภิบาล และคนๆ หนึ่งสามารถทำงานของศิษยาภิบาลได้โดยไม่ต้องรับค่าตอบแทน คริสตจักรแคปิตอลฮิลล์แบปติสต์ที่ซึ่งผมรับใช้เป็นศิษยาภิบาลร่วมนั้น ปัจจุบันมีผู้ปกครองยี่สิบแปดคน ยี่สิบสองคนเป็นผู้ปกครองที่ไม่ใช่เจ้าหน้าที่ คือพวกเขาไม่ได้รับค่าจ้างให้เป็นศิษยาภิบาล และนอกเหนือจากการทำงานหลายชั่วโมงและเป็นผู้นำครอบครัวที่กำลังเติบโตแล้ว พวกเขายังสอนและให้คำปรึกษาดูแลสมาชิกในคริสตจักรของเรา อย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย บางครั้ง ผมรู้สึกว่าคุณปกครองที่ไม่ใช่เจ้าหน้าที่เหล่านี้บางคนทำงานเป็นศิษยาภิบาลในช่วงเวลาว่างของพวกเขา มากกว่าที่ผมทำแบบเต็มเวลาเสียอีก!

สำหรับแบบอย่างในพระคัมภีร์ที่พระเจ้า “ทรงเรียก” สู่งานพันธกิจนั้น บางครั้งผู้คนก็ชี้ไปที่แบบอย่างของผู้เผยพระวจนะอย่างเยเรมีย์ เยเรมีย์กล่าวไว้ไม่ใช่หรือว่า “ถ้าข้าพระองค์จะกล่าวว่า ‘ข้าพเจ้าจะไม่อ้างถึงพระองค์ หรือกล่าวในพระนามของพระองค์อีก’ ก็มีสิ่งในใจของข้าพระองค์เหมือนไฟไหม้ อัดอยู่ในกระดูของข้าพระองค์ และข้าพระองค์ก็อ่อนเปลี้ยที่ต้องเก็บมันไว้ และข้าพระองค์ก็เก็บไว้ไม่ไหว” (เยเรมีย์ 20:9) เยเรมีย์ได้กล่าวไว้อย่างนั้นก็จริง แต่นั่นไม่ใช่วิธีที่เขากลายเป็นผู้เผยพระวจนะ แต่ด้วยถ้อยคำนี้ที่ว่า “พระวจนะของพระยาห์เวห์มาถึงข้าพเจ้าว่า ‘เราได้รู้จักเจ้าก่อนที่เราได้ก่อร่างตัวเจ้าขึ้นในครรภ์ และก่อนที่เจ้าคลอดจากครรภ์ เราก็ตัดกำหนดตัวเจ้าไว้ เราได้แต่งตั้งเจ้าเป็นผู้เผยพระวจนะแก่บรรดาประชาชาติ’” (เยเรมีย์ 1:4-5) เยเรมีย์ไม่ได้เป็นผู้เผยพระวจนะโดยมีไฟไหม้ในกระดูก แต่เขากลายเป็นผู้เผยพระวจนะเมื่อพระเจ้าทรงเรียกเขาให้ทำงานด้วยพระสุรเสียงของพระองค์

แล้วเปาโลล่ะ? เขาถูกเรียกให้เป็นอัครทูตไม่ใช่หรือ (โรม 1:1)? ใช่ เปาโลถูกเรียกโดยพระสุรเสียงของพระคริสต์ผู้เป็นขึ้นขึ้นจากตาย เมื่อพระองค์ทรงปรากฏต่อเปาโลเป็นการส่วนตัว (กิจการ 26:16)

พระเจ้าทรงประทานสิทธิอำนาจให้ผู้เผยพระวจนะและอัครทูตในลักษณะเฉพาะสำหรับบทบาทหน้าที่ที่เจาะจง พวกเราไม่มีใครดำรงหน้าที่เหล่านั้นในทุกวันนี้อีก พระเจ้าทรงใช้วิธีการพิเศษเพื่อเรียกคนเหล่านั้นในหน้าที่พิเศษ

ประการที่สอง ความปรารถนานั้นถ่อมใจมากกว่า ขอย้ำอีกครั้ง ผมไม่ได้หมายความว่าคนที่พูดการทรงเรียกเป็นคนเย่อหยิ่ง หรือคนที่พูดว่า “ปรารถนา” เป็นคนถ่อมใจเสมอไป แต่ผมคิดว่าภาษาของการทรงเรียกทำให้เกิดแนวโน้มสู่ความเย่อหยิ่ง การใช้คำว่า “การทรงเรียก” เป็นการกล่าวอ้างและวางภาระให้คนอื่นหาข้อพิสูจน์หักล้าง ส่วนความปรารถนาเป็นการยอมรับว่าคุณยังไปไม่ถึงจุด ๆ นั้น

ประการที่สาม ความปรารถนานั้นแม่นยำมากกว่า บางทีคุณอาจจะได้เป็นศิษยาภิบาล หรือบางทีคุณอาจไม่ได้เป็น การทรงเรียกต้องเกิดการทรงเลือกก่อนที่จะได้รับข้อมูลทุกด้าน การทรงเรียกมีนัยยะถึงความรู้ส่วนตัวถึงพระประสงค์และวิถีทางของพระเจ้า หากคุณรู้สึกถึงการทรงเรียกสูงชันพันธุกิจ คนอื่นจะตรวจสอบหรือแสดงว่าการทรงเรียกนั้นไม่จริงตามที่กล่าวอ้างได้อย่างไร? หากคำกล่าวอ้างนั้นไม่ใช่เรื่องจริง นี่สื่อถึงการทรงเรียกอย่างไร?

ประการที่สี่ ความปรารถนานั้นเกิดผลมากกว่า การทรงเรียกชี้นำมุมมองของคุณสู่ภายใน เข้าไปสู่ความปรารถนาของตนเอง ความปรารถนาชี้นำมุมมองของคุณสู่ภายนอก สู่เงื่อนไขข้อเรียกร้องอย่างตรงไปตรงมาของการเป็นผู้ปกครอง ความปรารถนาชี้นำความสนใจของคุณไปสู่ทางพระเจ้าและของประทานที่คุณต้องเพาะบ่ม หากคุณต้องการรับใช้คริสตจักรด้วยวิถีทางนี้ หากคุณมีความรู้สึกชนิด ๆ ว่าปรารถนาพันธกิจอภิบาล คำถามที่คุณควรถามไม่ใช่ ฉันได้รับการทรงเรียกหรือไม่? หรือฉันจะรู้ได้อย่างไรว่าถูกเรียก? แต่ฉันจะเติบโตจนเป็นคนที่สามารถรับใช้ในฐานะผู้ปกครองและรับใช้เต็มเวลาได้อย่างไร?

ประการที่ห้าและประการสุดท้าย ความปรารถนามีอิสระมากกว่าการกล่าวว่า “ฉันปรารถนา” จะเปลี่ยนจุดสนใจจากเรื่องความคิดความรู้สึกส่วนตัวไปสู่เป้าหมายเชิงวัตถุประสงค์ คุณไม่จำเป็นต้องดิ้นรนเพื่อแยกแยะว่าคุณถูกเรียกจากสวรรค์หรือไม่ แต่ให้ถามว่าคุณมีคุณสมบัติที่จะเป็นผู้ปกครองหรือไม่? คุณมีของประทานในการอภิบาลแค่ไหน? และมีใครอีกนอกจากคุณที่กล่าวอย่างนั้น? การกล่าวว่า “ฉันปรารถนา” จะช่วยคลายความกดดันและปล่อยให้อิสระเข้ามาแทนที่ หน้าที่ของคุณไม่ใช่การสืบหาพระประสงค์ของพระเจ้าเป็นการส่วนตัวแล้วรอให้ผู้อื่นไล่ตามทัน ในทางกลับกัน จงพยายามเติบโตในทางพระเจ้าและบ่มเพาะของประทานที่พระเจ้าประทานแก่คุณ การกล่าวว่า “ฉันปรารถนา” นั้นให้อิสระเนื่องจากการเตือนคุณว่าผลลัพธ์นั้นขึ้นอยู่กับพระเจ้าเสมอ การทรงเรียกทำให้คุณมีภาพว่าตัวคุณเองอยู่สุดเส้นทาง แต่ความปรารถนาชี้ให้เห็นเส้นทางนั้นและบอกคุณให้ก้าวไป

ปรารถนาด้วยความถ่อมใจ

ข้าพเจ้าขอกล่าวแก่ท่านทุกคนโดยพระคุณ
ซึ่งประทานแก่ข้าพเจ้าแล้วว่า
อย่าคิดถือตัวเกินที่ตนควรจะคิดนั้น แต่จงคิดอย่างสุชุม
สมกับขนาดความเชื่อที่พระเจ้าประทานแก่ท่าน

Isu 12:3

ความปรารถนาสิทธิอำนาจนั้นถือเป็นความเย่อหยิ่งหรือไม่? เพื่อน
สนิทของผมคนหนึ่งในวิทยาลัยคิดเช่นนั้น

เรารู้จักกันดี เพื่อนคนนี้เป็นหนึ่งในคนกลุ่มแรกๆ ที่ผมคุยเกี่ยวกับ
ความปรารถนาที่จะเป็นศิษยาภิบาลและเขาสงสัยแรงจูงใจของผม
ปัญหาของเขากับความปรารถนาของผมไม่ใช่เรื่องส่วนตัวมากนัก แต่
เป็นปัญหาที่เกี่ยวกับการจัดหมวดหมู่ ความต้องการปกครองเป็นการ
เห็นแก่ประโยชน์ของตัวเองไม่ใช่หรือ? การวางตัวเองเป็นแบบอย่าง
ถือเป็นความเย่อหยิ่งไม่ใช่หรือ? หากอำนาจนั้นเสื่อมทราม ความ
ต้องการในอำนาจก็เสื่อมทรามไปด้วยไม่ใช่หรือ?

การเป็นผู้อภิบาลถือเป็นบทบาทหน้าที่ที่มีสิทธิอำนาจ พันธสัญญา
ใหม่บอกให้คริสเตียน “[จงเชื่อฟังและจงนอบน้อมต่อ] บรรดาผู้นำ

ของท่านทั้งหลาย” (ฮีบรู 13:17) ดังนั้น คำตอบสำหรับความไม่พอใจของเพื่อนคนนี้ไม่ใช่การปฏิเสธว่าศิษยาภิบาลไม่มีสิทธิอำนาจใดๆ แต่เราต้องเริ่มด้วยการแยกสิทธิอำนาจทางของพระเจ้าออกจากสิทธิอำนาจที่ไม่ใช่ทางของพระองค์¹

สิทธิอำนาจที่ไม่ใช่ทางพระเจ้าเสียสละผู้อื่นเพื่อรับใช้ตนเอง แต่สิทธิอำนาจทางพระเจ้าเสียสละตนเองเพื่อรับใช้ผู้อื่น สิทธิอำนาจที่ไม่ใช่ทางพระเจ้าวางภาระแก่ผู้อื่น เพราะผู้ที่มีอำนาจไม่เต็มใจจะแบกรับภาระนั้น สิทธิอำนาจทางพระเจ้าแบกภาระของผู้อื่นและเตรียมพวกเขาให้พร้อมแบกภาระมากขึ้นเมื่อเวลาผ่านไป สิทธิอำนาจทางพระเจ้าก่อให้เกิดชีวิตและความบริบูรณ์ (ดูเพิ่มเติมใน 2 ซามูเอล 23:1-4; เอเสเคียล 34:1-24; มัทธิว 23:4; มาระโก 10:35-45; กาลาเทีย 6:2; เอเฟซัส 4:11-12) ดังที่นักศาสนศาสตร์เควิน แวนฮูเซอร์ กล่าวไว้ว่า “จุดประสงค์หลักของสิทธิอำนาจคือการจัดเตรียมสิ่งที่จำเป็นแก่คนเพื่อช่วยให้คนอื่นจำเริญขึ้น”²

ความปรารถนาที่จะเป็นศิษยาภิบาลอาจไม่ใช่ความเย่อหยิ่ง แต่ความเย่อหยิ่งยังคงหมอบอยู่ที่ประตู ความเย่อหยิ่งจะบิดเบือนความปรารถนาอันดีทุกประการต่อสิทธิอำนาจทางพระเจ้าจนมันสามารถครอบงำใจคุณได้ ดังนั้น ในขณะที่คุณปรารถนาที่จะเป็นศิษยาภิบาลจงปรารถนาด้วยความถ่อมใจ ประชุมให้ความเห็นอย่างถ่อมใจ ไม่ต้องเสียค่าเนื้อหาวิชาและคุณสามารถฝึกฝนได้อย่างปลอดภัยที่บ้าน องค์ประกอบที่สำคัญ ได้แก่ การใคร่ครวญพระวจนะของพระเจ้า การอธิษฐาน การเริ่มรับใช้ผู้อื่น การเข้าใกล้ผู้อื่นมากพอที่พวกเขาจะมองเห็นข้อบกพร่องของคุณและรับฟังเมื่อพวกเขาใช้คุณโดยการชี้ให้เห็นข้อบกพร่องเหล่านั้น

จงเชื่อเชิญคำวิพากษ์วิจารณ์ และเมื่อคำวิพากษ์วิจารณ์เกิดขึ้นโดยไม่ได้รับเชิญ จงรับฟัง จงอธิษฐานเกี่ยวกับเรื่องเหล่านั้น ค้นหาความจริงทุกอย่างที่คุณพบในคำวิจารณ์เหล่านั้น และปฏิบัติตามนั้น

“ว่ากันต่อหน้า ดีกว่ารักกันลับๆ บาตแผลที่มีตราก็ด้วยเจตนาดี แต่การจูบของศัตรูนั้นมากเกินความจริง” (สุภาษิต 27:5-6)

ดังที่เราได้พิจารณาในบทที่แล้ว หนึ่งในรูปแบบที่ความเย่อหยิ่งมีผลต่อผู้ที่มีความปรารถนาในงานรับใช้คือการอ้างสิทธิ ถ้าคุณเป็นเหมือนผม ในช่วงเวลาหนึ่งของการศึกษาของคุณ ครูคนหนึ่งของคุณติดป้ายบนผนังเหนือโต๊ะที่เขียนไว้ว่า “ความล้มเหลวในการวางแผนในส่วนของเธอ ไม่ได้ถือเป็นปัญหาเร่งด่วนของฉัน” ผู้ที่มีความปรารถนาในการรับใช้ด้านการอภิบาลทุกคนควรฟังคำเตือนเปรียบเทียบกับนี้ด้วย “ความรู้สึกของการทรงเรียกบนเส้นทางของคุณ ไม่ได้สร้างภาระผูกพันให้คริสตจักรจะต้องจ้างคุณ” อย่าคิดว่าคนอื่นจะจ่ายเงินให้คุณเป็นศิษยาภิบาล จงชำระความปรารถนาของคุณให้สะอาดจากการอวดอ้างด้วยสิทธิใดๆ

พันธกิจการเทศนาที่เกิดผลมีแนวโน้มที่จะสร้างนักเทศน์ซึ่งมีความปรารถนา นี่ถือเป็นเรื่องธรรมชาติและเป็นผลดี ความปรารถนาของผมที่จะเป็นศิษยาภิบาลได้รับการจุดประกายในงานพันธกิจดังกล่าว ก่อนที่ผมจะได้ยินจอห์น แมคอาเธอร์ และศิษยาภิบาลท่านอื่น ๆ ที่คริสตจักรเกรซคอมมูนิตี้เทศนา ผมไม่รู้เลยว่าการทำงานแบบนั้นมีอยู่จริง การค้นพบนี้ก็ก่อให้เกิดความปรารถนาขึ้น แต่เมื่อความปรารถนาที่จะเป็นศิษยาภิบาลเกิดในที่ที่มีพระพรมากมายเช่นนี้ มันก็ง่ายที่จะปรารถนาผลลัพธ์มากพอๆ กับการทำงาน อาคารที่อัดแน่น การประชุมที่คึกคัก; การเข้าถึงที่ผู้คนจำนวนมาก ความปรารถนาในการเกิดผลที่คล้ายคลึงกันนั้นอาจก่อตัวเป็นความคาดหวังหรือแม้แต่การอ้างสิทธิ

คุณยังต้องการเป็นศิษยาภิบาลอยู่หรือไม่ หากภาระหน้าที่ตลอดชีวิตของคุณคือจิตวิญญาณยี่สิบดวงที่อยู่ในเมืองลับแลอันห่างไกล? คุณจะยังอยากทำงานนี้อยู่หรือไม่ ถ้าไม่มีใครเรียกคุณว่า «ศิษยาภิบาล» หรือมอบค่าตอบแทนให้คุณทำงานนี้?

เส้นทางสู่การเป็นศิษยาภิบาล

ความปรารถนาที่จะเป็นศิษยาภิบาลของคุณอาจร้อนรนในใจ แต่คุณจะเป็นศิษยาภิบาลหรือไม่ นั่นเป็นคำถามที่ไม่มีคำตอบแน่นอน ความตึงเครียดนั้นอาจทำให้รู้สึกไม่สงบ แต่ก็ควรปลดปล่อยให้มีอิสระเช่นกัน ที่สุดแล้ว ผลลัพธ์ไม่ได้อยู่ในมือของคุณ คุณไม่จำเป็นต้องมีลูกแก้ววิเศษที่ทำนายอนาคตการเป็นศิษยาภิบาลของคุณ แต่จงเดินไปตามความปรารถนาของคุณ ในขณะที่รู้ว่ามีบางสิ่งที่ไม่บังเกิดผล คุณจะทำอย่างนั้นได้อย่างไร? เรื่องนี้ต้องใช้สติปัญญา

แสวงหาปัญญา

จุดเริ่มต้นของปัญญาเป็นอย่างนี้คือ จงเอาปัญญา
ไม่ว่าเจ้าจะได้อะไรก็ตาม จงเอาความรอบรู้ไว้

สุภาษิต 4:7

ถ้าคริสตจักรเคยเรียกให้คุณไปเป็นศิษยาภิบาลของพวกเขา การตัดสินใจยอมรับหน้าที่นี้ของคุณจะส่งผลไกลไปถึงนิรันดร์ ถ้าคุณสอนและดำเนินชีวิตอย่างสัตย์ซื่อ พระเจ้าจะใช้พันธกิจของคุณเป็นหนทางสู่ความรอด (1 ทิโมธี 4:16) และในวันสุดท้าย คุณจะต้องรายงานต่อธรรมิกชนทั้งหลายที่เรียกคุณให้ไปเป็นศิษยาภิบาลของพวกเขาและต่อใครก็ตามที่อยู่ภายใต้การดูแลของคุณ (ฮีบรู 13:17)

หากวันหนึ่งคุณอยู่ในสถานการณ์ที่ต้องตัดสินใจ คุณจะต้องเริ่มต้นตัดสินใจด้วยปัญญาอยู่เสมอ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าปัญญาเป็นคุณสมบัติพื้นฐานของการเป็นศิษยาภิบาล “พระองค์นี้แหละที่เราประกาศอยู่โดยการเตือนสติและสั่งสอนทุกคนด้วยสรรพปัญญา เพื่อว่าเราจะถวายทุกคนที่เป็นผู้ใหญ่แล้วในพระคริสต์” (โคโลสี 1:28) แต่ผม

ขอบอกอีกว่า ปัญญานั้นเป็นเครื่องมือสำคัญต่อทุกระบวนการของการเตรียมตัวเป็นศิษยาภิบาล

บทนี้จะมีสามส่วนด้วยกัน ส่วนแรก เราจะมาพิจารณากันว่าทำไมสติปัญญาจึงมีความจำเป็นต่อเส้นทางสู่การเป็นศิษยาภิบาล ส่วนที่สอง ผมจะหนุนใจให้คุณแสวงหาคำปรึกษาตลอดเส้นทางนี้ และส่วนที่สาม ผมจะเสนอแนวทางสำหรับการตัดสินใจในงานนี้อย่างชาญฉลาด

จงรับเอาปัญญา

ปัญญาคืออะไร? ปัญญาคือความรู้เชิงปฏิบัติที่ผสมผสานความยำเกรงพระเจ้ากับความรู้เรื่องพระเจ้า พระบัญชาของพระองค์ ตัวคุณเอง และผู้อื่น รวมทั้งวิธีที่โลกทำงาน ปัญญาคือทักษะในการดำเนินชีวิตด้วยเมล็ดแห่งการสร้างสรรค์ โปรดพิจารณาข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้:

ความยำเกรงพระยาห์เวห์เป็นจุดเริ่มต้นของความรู้

คนโง่ย่อมดูหมิ่นปัญญาและการสั่งสอน (สุภาษิต 1:7)

ความยำเกรงพระยาห์เวห์เป็นที่เริ่มต้นของปัญญา

และการรู้จักองค์บริสุทธิ์เป็นความรอบรู้ (สุภาษิต 9:10)

คนที่ดูหมิ่นพระวจนะก็ทำลายตนเอง

แต่คนที่นับถือพระบัญญัติจะได้รับบำเหน็จ (สุภาษิต 13:13)

ความประสงค์ในใจคนเหมือนน้ำลึก

แต่คนที่มีความเข้าใจจะวัดมันออกมาได้ (สุภาษิต 20:5)

คนสุขุมเห็นอันตรายและซ่อนตัวเสีย

แต่คนรู้น้อยเดินเรื่อยไปและรับอันตรายนั้น (สุภาษิต 22:3)

ปัญญามีความสำคัญอย่างยิ่งต่อเส้นทางสู่การเป็นศิษยาภิบาล เพราะคุณจำเป็นต้องมีปัญญาทั้งในตอนท้ายและระหว่างทาง ปัญญาเป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับตอนท้าย เพราะหากคุณขาดปัญญา คุณจะเป็ ศิษยาภิบาลที่แยและไม่ควรมาเป็นศิษยาภิบาลเลย ผู้เลี้ยงแกะนำทางแกะ พวกเขาจำเป็นต้องรู้ว่าแกะต้องการอะไร จะหาได้จากที่ไหน และจะนำทางแกะเหล่านั้นไปที่นั่นได้อย่างไร

คุณสามารถให้ได้เฉพาะสิ่งที่คุณมีเท่านั้น คุณสามารถส่งสินค้าได้เฉพาะสิ่งที่คุณผลิตเท่านั้น คุณสามารถนำทางบางคนผ่านภูมิประเทศที่คุณรู้จักเท่านั้น หรือเมื่อคุณสามารถแปลความหมายและประยุกต์ใช้แผนที่ได้อย่างน่าเชื่อถือ

แต่คุณไม่จำเป็นต้องรอใช้ปัญญาเมื่อถึงตอนนั้นเพียงอย่างเดียว คุณต้องการปัญญาในเวลานี้ บางครั้งคริสเตียนที่เคร่งศาสนาและมีเจตนาดีจะถือว่า ความรู้สึกส่วนตัวของการทรงนำจากเบื้องบนเป็นสิ่งที่แทนสติปัญญาได้ การกล่าวว่า «พระเจ้าตรัสกับฉัน» หรือ «พระเจ้าทรงนำฉัน» อาจดูบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์และถ่อมใจมากกว่าการกล่าวว่า «ฉันคิดว่าเป็นการตัดสินใจที่ฉลาด» ไม่มีที่ไหนเลยในพระคัมภีร์ที่พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะแบ่งเบาภาระในการตัดสินใจของเรา² แต่พระองค์ทรงสัญญาว่าจะมอบสติปัญญาแก่ผู้ที่ทูลขอ (ยากอบ 1:5)

จงขอจากพระเจ้าให้ประทานปัญญาแก่คุณเพื่อคุณจะรู้ว่า ควรแสวงหาการเป็นศิษยาภิบาลหรือไม่ และอย่างไร จงขอปัญญาจากพระองค์เพื่อจะเข้าใจว่า คุณต้องทำอะไรบ้างเพื่อเป็นศิษยาภิบาล จงทูลขอปัญญาจากพระเจ้าเพื่อแยกแยะของประทานที่พระองค์ให้แก่คุณ และวิธีการขัดเกลาของประทานเหล่านั้น จงขอปัญญาจากพระองค์เพื่อคุณจะรู้ข้อบกพร่องของตนเองและวิธีการแก้ไข จงขอจากพระองค์ให้ประทานปัญญาแก่คุณ ไม่ว่าคุณจะเคยเป็นศิษยาภิบาลเต็มเวลาหรือไม่ก็ตาม เพื่อคุณจะได้ดำเนินชีวิตอย่างสมควรต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าและเกิดผลในการดีทุกอย่าง (โคโลสี 1:9-10)

จงแสวงหาคำปรึกษา

คุณจะมีปัญญาได้อย่างไร? วิธีหนึ่งที่สำคัญคือการแสวงหาคำปรึกษา

เมื่อไม่มีการชี้แนะ ประชาชนก็ล้มลง

แต่โดยมีที่ปรึกษามาก ก็มีความปลอดภัย (สุภาษี 11:14)

ความโอหังมีแต่ก่อให้เกิดการวิวาท

แต่ปัญญาอยู่กับผู้ที่รับคำแนะนำ (สุภาษิต 13:10)

ปราศจากการปรึกษาหารือ แผนงานก็ล้มเหลว

แต่เมื่อมีผู้แนะนำจำนวนมาก แผนงานนั้นก็สำเร็จ

(สุภาษิต 15:22)

แผนงานดำรงอยู่ได้ด้วยคำแนะนำ

จงทำสงครามโดยมีการชี้แนะ (สุภาษิต 20:18)

การแสวงหาคำปรึกษานั้นเป็นเรื่องง่าย คือหาคนที่มีความรู้และขอให้คนเหล่านั้นแบ่งปันปัญญาของพวกเขาแก่คุณ คนที่สำคัญอย่างยิ่งในกรณีนี้คือบรรดาศิษยาภิบาลในคริสตจักรของคุณเอง จงขอให้พวกเขาประยุกต์สติปัญญาของพวกเขา与你และกับความปรารถนาของคุณถามพวกเขาว่าเห็นของประทานด้านการอภิบาลในตัวคุณหรือไม่ และคุณจะมีปัญญาของประทานเหล่านั้นได้อย่างไร ถามพวกเขาว่าคุณจะมีประสบการณ์ด้านการอภิบาลได้อย่างไร ก่อนที่คุณจะตัดสินใจเรื่องสำคัญใดๆ จงขอคำปรึกษาจากคนที่เติบโตเป็นผู้ใหญ่ในความเชื่อและมีสติปัญญาหลายๆ คน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเหล่าศิษยาภิบาล และยิ่งที่ปรึกษาเหล่านั้นมีประสบการณ์ในการทำสิ่งที่คุณหวังว่าจะทำเท่าไรคำแนะนำของพวกเขาก็จะยิ่งมีค่ามากขึ้นเท่านั้น

การขอคำปรึกษานั้นไม่มีความจำเป็นเลย หากคุณไม่มีความปรารถนาในการทำพันธกิจ คุณมีความปรารถนาที่จะเป็นศิษยาภิบาลหรือไม่? นั่นเป็นสิ่งดีที่จะบอกศิษยาภิบาลของคุณเอง คุณแน่ใจที่จะสมัครงานที่มีอนาคตดีรออยู่ แต่เสี่ยงที่จะหมดโอกาสเป็นศิษยาภิบาลหรือไม่? จงฟังพาบรรดาคนที่ให้ปรึกษาที่มีสติปัญญาที่คุณวางใจได้ ยังมีที่ปรึกษา มากยิ่งดี พระธรรมสุภาษิตเตือนถึงสองครั้งให้เราฟัง «ที่ปรึกษามาก» (สุภาษิต 11:14; 24:6)

อย่าเพิ่งตั้งคำถามแต่จงรับฟังก่อน การแสวงหาคำปรึกษาไม่ได้หมายความว่า คุณต้องเห็นด้วยกับเขาเสมอ แต่ถ้าคำปรึกษาที่คุณ ได้รับนั้น ไม่เคยเปลี่ยนความคิดหรือขัดเกลากการตัดสินใจของคุณ ผมไม่แน่ใจว่านั่นคือคำปรึกษาที่คุณกำลังแสวงหาอยู่หรือเปล่า มันอาจ เป็นเพียงคำยืนยันที่คุณต้องการ เป็นแค่คำยืนยันสิ่งที่คุณคิดและ ต้องการไว้อยู่แล้ว

เป้าหมายของการแสวงหาคำปรึกษาไม่จำเป็นต้องหมายถึงการ ที่ผู้ให้คำปรึกษาของคุณจะบอกคุณว่าต้องทำอะไรบ้าง แน่แน่นอนว่า บรรดาที่ปรึกษาอาจไม่เห็นพ้องต้องกันไปเสียทุกคน และที่ปรึกษา ที่ดีไม่ใช่คนที่จะตัดสินใจแทนคุณ สุดยอที่ปรึกษาจะรู้ถึงขีดจำกัด ของสติปัญญาตน ดังที่แกนดัล์ฟกล่าวกับโพรโดว่า “แม้แต่ผู้มีปัญญา มาก ก็อาจเห็นจุดจบของทุกสิ่ง”³ คุณอาจตัดสินใจได้โดยไม่ได้รับ ปัญญาใด ๆ และคุณก็อาจได้รับปัญญาโดยที่ยังไม่ตัดสินใจได้ ที่ปรึกษา ที่ดีคือผู้ที่ตั้งคำถามที่คุณยังไม่ได้ถาม และระบุตัวแปรที่คุณยังไม่ได้ พิจารณา ที่ปรึกษาที่ดีจะช่วยให้คุณเรียนรู้วิธีการตัดสินใจอย่าง ชาญฉลาดด้วยตัวคุณเอง

กล้าตัดสินใจ

ย้อนกลับไปเมื่อปลายปี 2009 ผมพบกับไมเคิล ลอร์เรนซ์เป็นประจำ เพื่อขอคำปรึกษาเกี่ยวกับการเตรียมตัวทำพันธกิจอภิบาล ขณะนั้น

ไมเคิลเป็นศิษยาภิบาลร่วมของคริสตจักรแคปปิโตลฮิลล์แบปติสต์ แต่เขาเพิ่งถูกเรียกให้ไปรับใช้เป็นศิษยาภิบาลอาวุโสของคริสตจักรอินสันแบปติสต์ ในเมืองพอร์ตแลนด์ รัฐออริกอน จนถึงตอนนี้เขาเป็นศิษยาภิบาลมาแล้วสิบปี และแม้ว่าไมเคิลจะยังไม่ได้ย้ายไปเมืองพอร์ตแลนด์ แต่เขาก็ถูกระดมด้วยคำถามมากมายจากสมาชิกและเจ้าหน้าที่ของคริสตจักรใหม่ของเขา ครั้งหนึ่งขณะที่เรากำลังเดินไปซื้อกาแฟ เราคุยกันถึงวิธีที่จะแยกแยะว่าใครที่ควรเป็นศิษยาภิบาลอาวุโส ไมเคิลกล่าวเหน็บว่า “ถ้าคุณต้องการเทศนาตลอดเวลาและต้องตัดสินใจทุกอย่าง มาเป็นศิษยาภิบาลอาวุโสเลย”

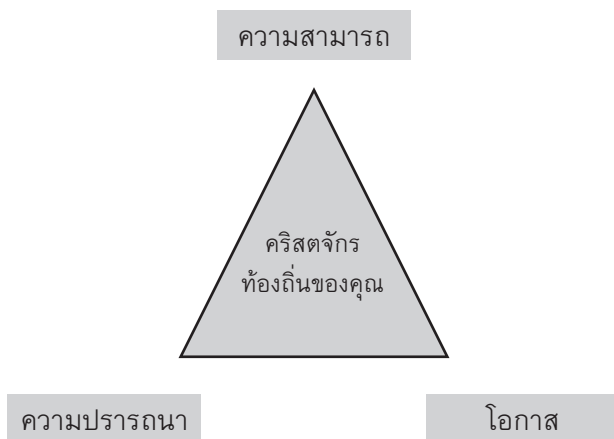
ตรงนี้ ไมเคิลอาจพูดเกินจริงไปบ้าง แต่เขาก็ชี้ให้เห็นประเด็นที่เขาเชื่อเช่นเดียวกับผมในเรื่องของการมีผู้ปกครองหลายคนที่ร่วมกันดูแลคริสตจักร เขาเชื่อเช่นเดียวกับผมในเรื่องคุณค่าของการแบ่งพระพรมาสน์เพื่อสร้างศิษยาภิบาลคนอื่นๆ และสงวนคริสตจักรไว้จากการพึ่งพาศิษยาภิบาลอาวุโสมากเกินไป กระนั้นเรื่องที่ไมเคิลพูดก็มีเหตุผล แม้แต่ในคริสตจักรที่มีผู้ปกครองหลายคน ศิษยาภิบาลที่รับผิดชอบหลักในการเทศนาและการรับใช้ในที่สาธารณะของคริสตจักรยังจะต้องกล้าที่จะตัดสินใจเองครั้งแล้วครั้งเล่า

การตัดสินใจมาพร้อมกับขอบเขตของความเป็นผู้นำ ผู้นำที่ฉลาดแสวงหาคำปรึกษา ผู้นำที่ฉลาดมุ่งแสวงหาความเห็นพ้องต้องกันและทำงานด้วยความอดทนเพื่อให้เป็นไปอย่างนั้น ผู้นำที่ฉลาดรู้ว่าเมื่อใดควรชะลอการตัดสินใจ แต่ผู้นำทุกคนต้องตัดสินใจ ผู้นำทุกคนต้องตัดสินใจที่จะส่งผลกระทบต่อตัวเขาและบรรดาคนที่เขากำลังนำอยู่ การเป็นผู้นำคือการเผชิญกับการตัดสินใจเหมือนการเซฟจุดโทษที่ไม่รู้จุดสั้นเหมือนการเซฟจุดโทษจากเครื่องยิงลูกบอลอัตโนมัติที่ไม่มีชีวิตซ์ «ปิดเครื่อง»

ด้านล่างนี้ ผมได้วาดแผนภาพที่ออกแบบเอง สำหรับการตัดสินใจเกี่ยวกับเรื่องหน้าที่การงาน โครงสร้างพื้นฐานประกอบด้วยตัวแปร

แสวงหาปัญญา

3 ตัว ได้แก่ ความปรารถนา ความสามารถ และโอกาส ผมจำไม่ได้ว่าตนเองพบแผนภาพนี้ครั้งแรกที่ไหน⁴ เพื่อปรับแผนภาพนี้ให้เข้ากับความปรารถนาที่จะเป็นศิษยาภิบาล ผมได้แรงงเป็นรูปสามเหลี่ยมระหว่างจุดสามจุดด้วยข้อความ «คริสตจักรท้องถิ่นของคุณ»

แผนภาพนี้สามารถช่วยให้คุณประเมินความปรารถนาในงานพันธกิจอภิบาล ความปรารถนานั้นจำเป็นแต่ยังไม่เพียงพอ และสิ่งสำคัญคือต้องตั้งคำถามถึงวัตถุประสงค์ที่คุณปรารถนา การเป็นศิษยาภิบาลดึงดูดใจคุณอย่างไร? ภาพการเป็นศิษยาภิบาลในแต่ละวันและแต่ละสัปดาห์ของคุณชัดเจนเพียงใด?

ในเรื่องของความสามารถนั้น มีอยู่สามประเภทที่สำคัญด้วยกัน ได้แก่ บุคลิกลักษณะ เนื้อหา และทักษะ ในแง่ของบุคลิกลักษณะ: คุณมีคุณสมบัติของผู้ปกครองตรงตามพระคัมภีร์หรือไม่? บาปที่รุมร่ำคุณคืออะไร? ถ้าทุกคนในคริสตจักรของคุณทำตามแบบอย่างของคุณ คริสตจักรจะบริสุทธิ์มากขึ้นหรือน้อยลง? ในแง่ของเนื้อหา: คุณรู้จักพระคัมภีร์ดีแค่ไหน? คุณสามารถตอบคำถามเกี่ยวกับหลักคำสอน

และแยกแยะข้อผิดพลาดได้ดีเพียงใด? บ่อน้ำแห่งความรู้ของคุณ ลึกพอให้คนอื่นตักขึ้นมาดื่มได้หรือไม่? ในแง่ของทักษะ: คุณสามารถเทศนาและสอนพระวจนะของพระเจ้า ให้คำปรึกษาผู้อื่นจากพระวจนะของพระเจ้า และนำผู้คนให้เป็นเหมือนพระคริสต์มากขึ้นได้ดีเพียงใด?

โอกาสจะมีลักษณะแตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับระดับความสูงจากที่คุณมองลงมา และผู้นำที่ดีมักจะสร้างโอกาสมากกว่ารอคอยโอกาส เวลาคุณพูดมีคนฟังหรือไม่? นั่นคือโอกาสในการสอน แต่ความสามารถของคุณในการสร้างหรือแม้แต่โอกาสในการโน้มน้าวก็มีขีดจำกัด หากคุณสมัครตำแหน่งศิษยาภิบาลที่เปิดรับอยู่ แต่คริสตจักรไม่ได้เรียกคุณ คุณก็ทำอะไรไม่ได้นอกจากอธิษฐานขอให้คริสตจักรเรียกผู้เลี้ยงแกะที่มีของประทาน สัตย์ซื่อ และชอบธรรม แต่ในระดับที่รองลงมา มีโอกาสใดบ้างที่เปิดให้คุณอยู่ ณ ตอนนี้ ที่สามารถช่วยให้คุณพัฒนาของประทานสำหรับการรับใช้และทำให้เข้าใจกระจ่างขึ้นว่าคุณควรจะเป็นศิษยาภิบาลเต็มเวลาหรือไม่?

สามปัจจัยนี้มีความจำเป็นแต่ยังไม่เพียงพอ แม้มีสองในสามปัจจัย ก็ยังไม่อาจพาคุณไปถึงจุดนั้นได้ การมีความปรารถนาและความสามารถ แต่ไร้โอกาสก็ไม่พอ การมีความปรารถนาและโอกาสแต่ไร้ความสามารถก็ไม่ได้อย่างแน่นอน และแม้ว่ามันจะเป็นเรื่องส่วนตัวที่สุด คุณก็ไม่ควรรับตำแหน่งในพันธกิจที่เพียงพอเพราะคุณสามารถทำได้และได้รับโอกาส แต่ไร้ความปรารถนาที่จะทำ “ไม่ใช่ด้วยความฝืนใจ แต่ด้วยความเต็มใจ [ตามพระประสงค์ของพระเจ้า]” (1 เปโตร 5:2)

ผมได้แรเงา “คริสตจักรท้องถิ่นของคุณ” ลงในพื้นที่ระหว่างตัวแปรทั้งสาม เนื่องจากคริสตจักรที่คุณเป็นสมาชิกควรมีส่วนช่วยให้คุณเข้าใจทั้งสามตัวแปรนี้ คุณควรขอคำปรึกษาจากผู้ปกครองในคริสตจักรของคุณ และจากสมาชิกที่เป็นผู้ใหญ่และไว้วางใจได้เกี่ยวกับแต่ละมุมของรูปสามเหลี่ยมนี้ คำปรึกษาจากภายในคริสตจักรของคุณจะช่วยให้ความปรารถนาที่มีกระจ่างมากขึ้น ช่วยให้การประเมิน

ความสามารถของคุณแม่นยำยิ่งขึ้น และช่วยให้ภาพกว้างแห่งโอกาสคมชัดยิ่งขึ้นต่อหน้าคุณ คริสตจักรของคุณยืนยันความสามารถของคุณในการเป็นศิษยาภิบาลในด้านใดบ้าง? คุณได้ทดลองทำงานอภิบาลในคริสตจักรในด้านใด และสมาชิกคนอื่นๆ ได้รับและตอบสนองต่อสิ่งเหล่านั้นอย่างไร?

แน่นอน เครื่องมือนี้มีขีดจำกัดที่เห็นได้ชัดเจน อย่างแรก เครื่องมือนี้เน้นที่ตัวคุณเท่านั้น ไม่ได้เน้นที่บรรดาคนที่คุณอาจนำอยู่แล้ว เช่น ครอบครัวของคุณ จะเกิดอะไรขึ้นหากโอกาสในการรับใช้ดูเหมือนจะเหมาะสมสำหรับคุณ แต่ภรรยาของคุณไม่เห็นด้วย? หรือจะเป็นอย่างไร หากเธอเต็มใจที่จะติดตามคุณด้วยการยอมจำนนเชื่อฟัง แต่คุณไม่มีความปรารถนาสำหรับโอกาสนั้นเลย?

ให้ถือว่าแผนภาพนี้เป็นตัวช่วยตัดสินใจขั้นต่ำสุด ไม่ใช่ขั้นสูงสุด สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่ช่องว่างที่จะมาทำเครื่องหมายถูกว่ามีแล้ว แต่เป็นพื้นที่สำหรับตรวจสอบตนเอง ใช้แนวคิดนี้เป็นจุดเริ่มต้นสำหรับการใคร่ครวญ อธิษฐาน และแสวงหาคำปรึกษา และที่สำคัญมากกว่า การแสวงหาคำตอบสำหรับคำถามที่ว่า คุณควรเป็นศิษยาภิบาลดีหรือไม่ นั่นคือ จงแสวงหาปัญญา ร้องหาความรู้ แปลงเสียงของคุณหาความเข้าใจ แสวงหาปัญญาเหมือนหาเงินและชุมทรัพย์ที่ซ่อนอยู่ (สุภาษิต 2:3-4) “แล้ว[คุณ]จะเข้าใจความยำเกรงพระยาห์เวห์ และพบความรู้ของพระเจ้า” (สุภาษิต 2:5)

ให้คุณสมบัติตามพระคัมภีร์ เป็นเข็มทิศของคุณ

ผู้ปกครองดูแลนั้นจะต้องเป็นคนที่ไม่มีที่ติ

1 ทิโมธี 3:2

เพื่อนของผม แอนดรูว์ วิลสัน ศิษยาภิบาลด้านการสอน ณ คริสตจักรคิงส์ในลอนดอน มีวิธีการใช้คำพูดที่น่าฟังและมีสายตาแบบคนอังกฤษดั้งเดิมในเรื่องการประชดประชัน ซึ่งอย่างหลังนี้เห็นได้ชัด โดยเฉพาะอย่างยิ่งในบทความเรื่อง «เกณฑ์การค้นหาสองชุด» ซึ่งเปรียบเทียบสองคำอธิบายของผู้สมัครในอุดมคติสำหรับตำแหน่งศิษยาภิบาล¹ เกณฑ์ข้อแรกแอนดรูว์ได้รับมาจากคริสตจักรขนาดใหญ่ที่มีอิทธิพลใกล้เมืองซิดาโก ดังนี้

ศิษยาภิบาลอาวุโสจะนำและรับใช้ในคริสตจักรวิลโลว์ครีคคอมมูนิตีและทุกคริสตจักรในเครือ เพื่อที่คริสตจักรเหล่านั้นจะสามารถกลายมาเป็นครอบครัวคริสตจักรท้องถิ่น

ที่แข็งแกร่งและจำเริญขึ้น ชายหรือหญิงคนนี้จะจัดเตรียมความเป็นผู้นำและวิสัยทัศน์ทั้งหมดแก่ทุกเครือข่ายของวิทยาเขตระดับภูมิภาค พวกเขาจะตรวจสอบให้แน่ใจว่าทุกคริสตจักรในเครือข่ายเข้าใจวิสัยทัศน์และกลยุทธ์ของวิลโลว์ครีคอย่างชัดเจนด้วยกันทุกภาคส่วน ว่าบรรดาผู้นำที่ถูกต้อนั้นคือผู้ที่กำลังนำและรับใช้ในแต่ละวิทยาเขต และตรวจสอบให้แน่ใจว่าวิลโลว์ครีคนั้นอยู่ในจุดที่เติบโตแข็งแกร่งในอนาคต

ศิษยาภิบาลอาวุโสจะมีความสามารถในการวาดฝันและแสดงวิสัยทัศน์สำหรับชีวิตในที่ประชุมคริสตจักรและส่งผลกระทบต่อชุมชนในฤดูกาลต่อไป ผู้สมัครในอุดมคติจะแสดงให้เห็นถึงความเป็นผู้นำฝ่ายจิตวิญญาณ ดำเนินกับพระเยซูอย่างแท้จริงและความมุ่งมั่นที่ได้รับการพิสูจน์แล้วในการสร้างสมดุลระหว่างจังหวะการทำงานและชีวิต เขาหรือเธอจะเป็น “ผู้นำของผู้นำ” ที่ได้รับการพิสูจน์แล้ว ซึ่งสามารถกระตุ้นและสร้างแรงบันดาลใจให้ชายและหญิงที่มีความสามารถสูงในการใช้ของประทานของตนเพื่อส่งเสริมวิสัยทัศน์นั้นต่อไป²

เกณฑ์ชุดที่สองถูกเขียนขึ้นในปลายศตวรรษที่หกโดยศิษยาภิบาลท่านหนึ่งในกรุงโรม ตามประวัติศาสตร์แล้ว เขาเป็นที่รู้จักกันในนามพระสันตะปาปาเกรกอรีผู้ยิ่งใหญ่ เนื้อหามีดังนี้

ฉะนั้น เขาจึงต้องเป็นแบบอย่างแก่ทุกคน เขาต้องอุทิศตนทั้งสิ้นกับการเป็นแบบอย่างในการดำเนินชีวิตอันดี เขาต้องตายต่อต้นหาของเนื้อหนังและมีชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณ เขาต้องไม่คำนึงถึงความเจริญฝ่ายโลกและไม่ย่อท้อเมื่อเผชิญกับ

ความทุกข์ยากลำบาก เขาต้องปรารถนาชีวิตภายในเท่านั้น ความตั้งใจของเขาไม่ควรถูกขัดขวางโดยความอ่อนแอฝ่ายร่างกาย หรือถูกทำลายจากการถูกทำร้ายฝ่ายจิตวิญญาณ เขาไม่ควรปรารถนาทรัพย์สินของผู้อื่น แต่มอบทรัพย์สินของตนให้เป็นประโยชน์แก่ผู้อื่น เขาควรให้อภัยด้วยความเมตตาอย่างรวดเร็ว แต่ไม่ควรให้อภัยตามอำเภอใจจนขาดความชอบธรรม เขาจะต้องไม่กระทำชั่ว แต่คร่ำครวญกับการกระทำชั่วของผู้อื่นเสมือนกับความชั่วของตนเอง ในใจของเขา เขาจะต้องทุกข์กับความทุกข์ของผู้อื่นและชื่นชมยินดีในเรื่องน่ายินดีของเพื่อนบ้านราวกับว่าสิ่งดีนั้นเกิดขึ้นกับเขา เขาจะต้องเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับผู้อื่นโดยที่เขาไม่มีสิ่งใดให้ละอายใจ เขาควรเป็นผู้เรียนรู้การใช้ชีวิต จนสามารถรดน้ำในใจอันแห้งแล้งของเพื่อนบ้านด้วยสายธารแห่งคำสั่งสอน เขาควรชำนาญการอธิษฐานผ่านการฝึกฝนและประสบการณ์ว่า ตนสามารถขอสิ่งใดจากพระเจ้าก็ได้ ราวกับว่าพระองค์ได้ตรัสกับเขาแล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้วยเสียงแห่งประสบการณ์ว่า “เมื่อเจ้าทูลขอ พระองค์จะตรัสว่า ‘เราอยู่ที่นี้’”³

เกณฑ์ทั้งสองข้อนี้ทำให้คุณรู้สึกอย่างไร? เกณฑ์ข้อแรกทำให้ผมเหนื่อย ส่วนข้อที่สองนั้นทำให้ผมกลัว

ต่อไปนี้เป็นคุณสมบัติของศิษยาภิบาลอีกสองรายการ ทั้งสองตอนนี้ได้รับการดลใจจากพระวิญญาณบริสุทธิ์และเขียนโดยอัครทูตเปาโล โดยพื้นฐานแล้ว ทั้งสองเกณฑ์พูดในสิ่งเดียวกัน อ่านแต่ละตอนอย่างละเอียด หากคุณต้องการเป็นศิษยาภิบาล นี่คือนิสัยที่พระเจ้าตรัสว่าคุณต้องเป็น

คำกล่าวนี้สัตย์จริง คือว่าถ้าใครปรารถนาหน้าที่ผู้ปกครองดูแลคริสตจักร คนนั้นก็ปรารถนากิจการงานที่ประเสริฐ ผู้ปกครองดูแลนั้นจะต้องเป็นคนที่ไม่มีที่ติ เป็นสามีของหญิงคนเดียว รู้จักประมาณตน มีสติสัมปชัญญะ เป็นคนน่านับถือ มีอริยาศยต้อนรับแขก เหมาะที่จะเป็นอาจารย์ ไม่ดื่มสุรา มีเงินมา ไม่ชอบความรุนแรง แต่ผ่อนหนักผ่อนเบา ไม่ชอบการวิวาท ไม่เป็นคนเห็นแก่เงิน ปกครองครอบครัวของตนได้ดี อบรมบุตร ธิดา ให้มีความนอบน้อมด้วยความเคารพ นับถือเป็นอย่างยิ่ง (เพราะถ้าชายคนไหนไม่รู้จักปกครองครอบครัวของตน คนนั้นจะดูแลคริสตจักรของพระเจ้าได้อย่างไร?) เขาจะต้องไม่ใช่คนที่เพ่งกลับใจใหม่ เกรงว่าเขาจะยโส และถูกลงโทษเช่นเดียวกับมาร นอกจากนั้นเขาจะต้องมีชื่อเสียงดีในหมู่คนภายนอก เพื่อเขาจะไม่ถูกติเตียนและไม่ติดกับดักของมาร (1 ทิโมธี 3:1-7)

เหตุที่ข้าพเจ้าจะท่านไว้ที่เกาะคริตนั้นก็เพื่อให้ท่านแก้ไขสิ่งที่ยังบกพร่องให้เรียบร้อย และแต่งตั้งบรรดาผู้ปกครองไว้ทุกเมืองตามที่ข้าพเจ้ากำชับท่าน คือคนที่ไม่มีข้อตำหนิ เป็นสามีของหญิงคนเดียว มีลูกๆ ที่เชื่อและไม่ถูกกล่าวหาว่าเป็นนักเลงหรือเป็นคนต่อต้าน เพราะว่าผู้ปกครองดูแลซึ่งเป็นผู้รับมอบพันธะของพระเจ้า ต้องไม่มีข้อตำหนิ ไม่เย่อหยิ่ง ไม่อามรณ์ร้อน ไม่ดื่มสุรา มีเงินมา ไม่ชอบความรุนแรง และไม่เป็นคนโลภมากได้ แต่มีอริยาศยต้อนรับแขก รักความดี มีสติสัมปชัญญะ ชอบธรรม บริสุทธิ์ รู้จักบังคับใจตนเอง และยึดมั่นในพระวจนะอันสัตย์จริงตามคำสอน เพื่อจะสามารถหนุนใจด้วยคำสอนที่ถูกต้องและชี้แจงต่อพวกคนที่คัดค้าน (ทิตัส 1:5-9)

ส่วนที่เหลือของบทนี้จะพิจารณาว่าคุณสมบัติเหล่านี้กล่าวไว้
อย่างไร และคุณควรทำอย่างไรกับคุณสมบัตินี้

คุณสมบัติกล่าวไว้อย่างไร

ดั่งที่ ดี.เอ. คาร์สัน ได้ตั้งข้อสังเกตไว้ว่า คุณสมบัติเหล่านี้มีความพิเศษ
ในความธรรมดาของมัน⁴ คุณสมบัตินี้มีอยู่ในพระธรรมสองตอนนี่
เป็นคุณสมบัตินี้ที่มีความจำเป็นต่อคริสเตียนทุกคน ยกเว้นแต่เพียง
บางประการเท่านั้น

คุณสมบัตินี้ทั้งสองตอนนี่เริ่มต้นด้วยคำว่า «ไม่มีที่ติ» นี่ไม่ได้
หมายความว่าสมบูรณ์แบบ เพราะหากเป็นเช่นนั้น ก็จะไม่มีการใคร่ครวญ
มีผู้ปกครองเลย แต่ «ไม่มีที่ติ» นั้น หมายถึง การไม่มีข้อบกพร่องที่
โดดเด่นเห็นชัด ไม่มีข้อผิดพลาดที่ถูกชี้ชัดได้ง่ายและถูกมองว่าเป็น
การลดทอนความน่าเชื่อถือในคุณลักษณะของคุณ

สำหรับวลี «สามของหญิงคนเดียว» ผมไม่คิดว่าข้อนี้หมายถึงว่า
ผู้ปกครองต้องแต่งงาน หรือเป็นข้อห้ามสำหรับคนหย่าร้างที่แต่งงาน
ใหม่ แต่ควรมองว่าคุณสมบัตินี้มีความสำคัญจำเป็นต่อความสัตย์ซื่อ
ภักดีทางเพศ ชายที่แต่งงานแล้วต้องสัตย์ซื่อต่อภรรยา ส่วนชายโสด
ต้องรักษาความบริสุทธิ์และเป็นแบบอย่างในการควบคุมตนเอง

คุณสมบัตินี้อื่นๆ อีกหลายข้อมีรากฐานมาจากการควบคุมตนเอง
และเป็นผลของพระวิญญาณในด้านต่างๆ («รู้จักประมาณตน มีสติ
สัมปชัญญะ เป็นคนน่านับถือ...ไม่ดื่มสุรามึนเมา ไม่ชอบความรุนแรง
แต่พ่อนหนักพ่อนเบา ไม่ชอบการวิวาท ไม่เป็นคนเห็นแก่เงิน» เบริยบทียบ
กาลาเทีย 5:22-23) การ «มีอริยาศัยต้อนรับแขก» คือการให้ความ
ช่วยเหลือแก่คริสเตียนที่ต้องการความช่วยเหลือด้วยใจกว้างขวาง
โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อความต้องการนั้นเกิดขึ้นเพื่อจุดประสงค์ของ
ข่าวประเสริฐ การมีน้ำใจรับรองแขกคือการมีจิตใจที่กว้างขวางและ
เอื้อเฟื้อด้วยทรัพยากรที่พระเจ้าได้ประทานแก่คุณ ไม่ว่าจะเป็นเวลา
อาหาร หรือที่พักอาศัย

คุณสมบัติสองประการที่เตือนให้ระวังกับดักของมาร ประการที่หนึ่งคือ ผู้ปกครองนั้นจะต้องไม่ใช่คนที่เพ่งกลับใจใหม่ เพื่อเขาจะได้ไม่กลายมาเป็นคนหยิ่งโง่ เขาควรต้องทนกับฤดูหนาวฝ่ายจิตวิญญาณสักสองสามฤดูก่อน ก่อนที่จะได้รับการสนับสนุนให้เป็นศิษยาภิบาล นอกจากนั้นเขาจะต้องมีชื่อเสียงดีในหมู่คนภายนอก กับดักที่เปาโลเน้นย้ำในที่นี้คือความหน้าซื่อใจคด ถ้าชายคนหนึ่งอยู่ในทางพระเจ้าอยู่เสมอ แม้คนที่ไม่เชื่อก็ยังรับรู้ถึงความสัตย์ซื่อของเขา แต่ถ้าเขาเป็นคนหนึ่งในคริสตจักร และเป็นอีกคนหนึ่งในที่ทำงาน เขาคงนั้นก็ไม่ใช่ควรเป็นผู้ปกครอง คำถามที่ดีที่ควรถามต่อคนที่ต้องการเป็นผู้ปกครองคือ จะมีใครในที่ทำงานของคุณประหลาดใจหรือไม่ เมื่อรู้ว่าคุณเป็นผู้นำในคริสตจักร?

คุณสมบัติข้อต่อไปที่เราจะพิจารณาต้องใช้เวลาทำความเข้าใจสักหน่อยอยู่ใน 1 ทิโมธี 3:4-5 เปาโลเขียนว่า “ปกครองครอบครัวของตนได้ดี อบรมบุตร ธิดา ให้มีความนอบน้อมด้วยความเคารพนับถือเป็นอย่างยิ่ง (เพราะถ้าชายคนไหนไม่รู้จักปกครองครอบครัวของตน คนนั้นจะดูแลคริสตจักรของพระเจ้าได้อย่างไร?)” ในทำนองเดียวกัน ทิตัส 1:6 ระบุว่า “มีบุตรสัตย์ซื่อ [ความหมายตามฉบับคิงเจมส์] และไม่ถูกกล่าวหาว่าเป็นนักเลงหรือเป็นคนดื้อด้าน” มีคำถามสองข้อที่เกิดขึ้นจากคำสอนของเปาโลเกี่ยวกับเรื่องลูก ๆ ของคนที่ต้องการจะเป็นผู้ปกครองคือ การมีลูกเป็นเงื่อนไขเบื้องต้นของการเป็นผู้ปกครองหรือไม่? และลูกของผู้ปกครองจะต้องเป็นผู้เชื่อหรือไม่?

ประการแรก พระคัมภีร์ตอนนี้เรียกร้องให้ผู้ที่ปรารถนาจะเป็นผู้ปกครองต้องมีลูกหรือไม่? ผมไม่คิดเช่นนั้น ผมคิดว่าพระคัมภีร์ตอนนี้สันนิษฐานถึงกรณีที่เกิดขึ้นมากที่สุด แทนที่จะออกกฎโดยไม่มีข้อยกเว้น ใน 1 โครินธ์ 7:32-35 เปาโลยกย่องสถานะของความโสดว่ามีศักยภาพที่จะอุทิศตนต่อพระเจ้าอย่างไม่พะวัภพวงเห็นได้ชัดว่าเปาโลเองก็โสดเมื่อเขาเขียนข้อความเหล่านั้น เนื่องจาก

เขาเรียกอัครทูตคนอื่นๆ ว่าแต่งงานแล้วและไม่ใช้ตัวเขาเอง (1 โครินธ์ 9:5) ขณะที่เปาโลเองในฐานะอัครทูตไม่ได้ดำรงตำแหน่งผู้ปกครองคริสตจักรท้องถิ่น แต่เปาโลอยู่ในตำแหน่งที่มีสิทธิอำนาจและสำคัญกว่านั้น คงเป็นเรื่องแปลกที่เปาโลจะกำหนดคุณสมบัติของการเป็นผู้ปกครองที่ตัวเขาเองขาดคุณสมบัตินั้น ด้วยเหตุนี้ แทนที่จะกำหนดให้ผู้ที่ปรารถนาจะเป็นผู้ปกครองนั้นต้องมีลูก ผมคิดว่าข้อความทั้งสองนี้เป็นการสันนิษฐานพูดถึงคนส่วนมาก และคุณลักษณะของคนๆ หนึ่ง ในฐานะพอก์เผยให้เห็นถึงความเหมาะสมของเขาต่อการเป็นผู้ปกครอง ซึ่งนำเราไปสู่คำถามที่สองต่อไป

เขาคนนั้นจะต้องมีลูกที่เป็นผู้เชื่อเพื่อเขาจะสามารถเป็นผู้ปกครองได้ใช่ไหม?⁵ ข้อความหลักของทิตัส 1:6 พระคัมภีร์ฉบับมาตรฐาน 2011 ระบุว่า “มีลูกๆ ที่เชื่อ” อาจสนับสนุนข้อสรุปนี้ แต่ผมคิดว่าข้อความจากฉบับคิงเจมส์ คือคำว่า “สัตย์ซื่อ” ถูกต้องกว่า ปัญหาการแปลในที่นี้คือ คำคุณศัพท์ภาษากรีก *πιστος* (pistos) หมายถึง “สัตย์ซื่อ” ซึ่งอาจหมายถึงทั้งการเชื่อหรือความน่าเชื่อถือก็ได้ ในความเห็นของผม มีสามปัจจัยที่มีน้ำหนักซึ่งสนับสนุนความหมายของ “สัตย์ซื่อ” ว่าสื่อถึงพฤติกรรมโดยทั่วไปที่เชื่อฟังและน่าเชื่อถือ

ปัจจัยแรกคือปัญหาทางศาสนศาสตร์สำหรับมุมมองของ “ผู้เชื่อ” ไม่มีใครรับประกันได้ว่าลูกหลานของเขาจะบังเกิดใหม่ มีแต่พระวิญญาณเท่านั้นที่ทำให้บังเกิดใหม่ (ยอห์น 3:8) และไม่มีที่ใดเลยในพระคัมภีร์ที่สัญญาว่า ถ้าคนหนึ่งมีคุณสมบัติที่จะเป็นศิษยาภิบาล พระเจ้าจะรับประกันความรอดแก่ลูกของเขา ยิ่งกว่านั้น การตีความในลักษณะเช่นนี้เสี่ยงต่อความไม่มีเหตุผล หากชายคนหนึ่งทำหน้าที่เป็นศิษยาภิบาลอยู่แล้ว ลูกของเขาแต่ละคนที่เกิดมาจะถือว่าเป็นผู้เชื่อเลย เว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่าเป็นผู้ไม่เชื่ออย่างนั้นหรือ? จะอนุโลมให้ได้หรือไม่ ที่จะถือว่าเขาผ่านคุณสมบัติ แม้จะเห็นได้ชัดว่าลูกอายุแปดปีของเขาไม่ใช่ผู้เชื่อ แต่ถ้าลูกอายุสิบหกปีแล้วจะถือว่าไม่ผ่านคุณสมบัติ?

แทนที่จะเป็นอย่างนั้น คุณสมบัติใน 1 ทิโมธี 3:4-5 และทิตัส 1:6 สันนิษฐานถึงความสัมพันธ์เชิงเหตุและผลทั่วไประหว่างความเป็นผู้นำของคน ๆ นั้นและพฤติกรรมของลูก ๆ ในบ้านของเขา บางครั้งการปกครองลูก ๆ เป็นเรื่องยากอย่างน่าประหลาดใจ แต่คนที่อยู่ในทางพระเจ้าจะดูแลลูกให้เกิดผลไปในทางที่ดี คุณสมบัตินี้ทำให้เขาได้รับผิดชอบต่อสิ่งที่เขาได้รับผิดชอบ ไม่ใช่ในสิ่งที่เขาไม่ได้รับผิดชอบ

ปัจจัยที่สอง ตามคำที่มีการโต้แย้งกันในทิตัส 1:6 นั้น ความหมายที่เข้าใจง่ายที่สุดคือการพิจารณาว่า วลีถัดไปนั้นเป็นการระบุในเชิงลบของคำก่อนหน้าทีกล่าวไว้ในเชิงบวก นั่นคือ ลูก ๆ ของผู้ปกครองต้อง “สัตย์ซื่อ และไม่ถูกกล่าวหาว่าเป็นนักเลงหรือเป็นคนดื้อด้าน” ในภาษากรีกไม่มีคำว่า “และ” เปาโลเพียงแต่ให้วลีเชิงลบตามด้วยถ้อยคำเชิงบวก คำเชิงลบและเชิงบวกไม่ได้เป็นสองคำอธิบายที่แตกต่างกัน แต่เป็นสองด้านของเหรียญเดียวกัน

ปัจจัยที่สาม แม้ว่าการแปลหลายฉบับ รวมทั้งฉบับภาษาอังกฤษ ESV จะทำให้ข้อความคล้ายคลึงกันนี้คลุมเครือ แต่เปาโลใช้วลีภาษากรีกที่เหมือนกันใน 1 ทิโมธี 3:4 เพียงแต่ใช้ในวัตถุประสงค์ที่ต่างกัน เราอาจแปลทิตัส 1:6 ตามตัวอักษรได้ว่า “มีลูกๆ ที่สัตย์ซื่อ” และ 1 ทิโมธี 3:4 ว่า “มีลูกๆ ที่เชื่อฟัง” หรือที่ฉบับมาตรฐานแปลว่า “ให้ [ลูกๆ] มีความนอบน้อม [เชื่อฟัง]” และเช่นเดียวกับที่เปาโลขยายความคำว่า «สัตย์ซื่อ» ในทิตัส 1:6 ใน 1 ทิโมธี 3:4 เปาโลก็ขยายความคำว่า «เชื่อฟัง/นอบน้อม» โดยกล่าวเสริมว่า «ด้วยความเคารพนับถือเป็นอย่างยิ่ง» สิ่งนี้ทำให้ความกระอักกระอ่วนของเราชัดเจนขึ้น เนื่องจากคุณสมบัติทั้งสองนี้มีความคล้ายคลึงกัน จึงเป็นเรื่องยากที่จะเข้าใจว่าเปาโลเรียกร้องใน 1 ทิโมธี 3:4 ว่าลูกๆ ของผู้ปกครองจะต้องมีความเชื่อฟัง แต่ในทิตัส 1:6 เรียกร้องให้ลูกๆ ของผู้ปกครองต้องบังเกิดใหม่ คำถามคือ ใน 1 ทิโมธี 3:4 คำว่า “เชื่อฟัง/นอบน้อม” หมายถึง “บังเกิดใหม่” จริงหรือ? ผมไม่คิด

เช่นนั้น แทนที่จะเป็นอย่างนั้น ทางออกที่ง่ายที่สุดซึ่งสมเหตุสมผลกับพระคัมภีร์แต่ละตอนและสมเหตุสมผลกับพระคัมภีร์ทั้งสองตอนด้วยกันนั้นคือ ทั้งสองข้อเปาโลเรียกร้องให้ลูกๆ ของผู้ปกครองต้องเชื่อฟังพ่อแม่ ในทิตัส 1:6 คำว่า «สัตย์ซื่อ» ไม่ได้หมายถึงการเชื่อแต่เป็นพฤติกรรมที่เชื่อฟัง

ประเด็นนี้จึงทำให้ข้อสรุปที่เปาโลให้ไว้ใน 1 ทิโมธี 3:5 สมเหตุสมผลที่สุด “เพราะถ้าชายคนไหนไม่รู้จักปกครองครอบครัวของตน คนนั้นจะดูแลคริสตจักรของพระเจ้าได้อย่างไร?” ความเป็นผู้นำในบ้านเป็นพื้นฐานสำคัญที่จะพิสูจน์ตนในการเป็นผู้นำคริสตจักร มนุษย์จะได้รับมอบความไว้วางใจให้ดูแลฝูงแกะของพระเจ้ายกต่อเมื่อเขาได้พิสูจน์แล้วว่าตนสัตย์ซื่อต่อฝูงแกะที่พระเจ้าได้ประทานแก่เขาแล้ว การปกครองครอบครัวนั้นรวมไปถึงการดูแลจัดเตรียมด้านการเงิน มีความสามารถในการบริหารได้ดี การอบรมสั่งสอนและเลี้ยงดูบุตร และการใส่ใจต่อการเติบโตทั้งทางกายภาพ อารมณ์ และจิตวิญญาณของสมาชิกทุกคนในครอบครัว ดังที่เราจะพิจารณากันในบทที่ 18 ถึงความเกี่ยวโยงกันอย่างมากระหว่างการเป็นพ่อและการเป็นผู้ปกครอง

คุณจะมีคุณสมบัตินี้ได้อย่างไรถ้าคุณยังโสด? จงพิจารณาวิธีการบริหารเงิน เวลา ความสัมพันธ์ และทรัพยากรของคุณ หากคุณอาศัยอยู่ร่วมกับผู้อื่น คุณเป็นผู้สร้างสันติกับสมาชิกครอบครัวหรือเพื่อนร่วมบ้านของคุณหรือไม่? คุณจัดการกับความรับผิดชอบทั้งหมดของคุณอย่างเชี่ยวชาญและขยันขันแข็งจนทำให้คุณมีเวลาเหลือที่จะรับใช้และสนับสนุนผู้อื่นหรือไม่?

สุดท้ายนี้ เปาโลต้องการให้ผู้ปกครองเป็นผู้ที่มีความสามารถสอนพระวจนะของพระเจ้าได้ เราจะเห็นใน 1 ทิโมธี 3:2 ว่า “ผู้ปกครองดูแลนั้นจะต้อง... [สามารถสั่งสอนได้]” และในทิตัส 1:9 ให้รายละเอียดเพิ่มเติมว่า “และยึดมั่นในพระวจนะอันสัตย์จริงตามคำสอน เพื่อจะสามารถหนุนใจด้วยคำสอนที่ถูกต้องและชี้แจงต่อพวกคนที่คัดค้าน”

การเป็นผู้ปกครองนั้น คุณจะต้องเป็นอาจารย์สอนพระคัมภีร์ คุณต้องสามารถบอกคนของพระเจ้าได้ว่าพระวจนะของพระเจ้าหมายถึงอะไร และพวกเขาจะต้องทำอย่างไรกับพระคำเหล่านี้ คุณต้องรู้จักพระวจนะของพระเจ้าดีพอที่จะสามารถแสดงให้เห็นว่าพระวจนะหมายถึงอะไร และไม่ได้หมายถึงอะไร

นี่หมายความว่าผู้ปกครองทุกคนจะต้องสามารถเทศนาได้ ตามแง่ของการเทศนาตอนเช้าวันอาทิตย์ทุกสัปดาห์ใช่หรือไม่? ไม่ใช่เลย แม้ว่าผู้ปกครองทุกคนจะต้องสามารถสอนได้ แต่อย่าลืมว่าเปาโลเองตระหนักดีว่าผู้ปกครองบางคนจะอุทิศตนเพื่อการสอนโดยเฉพาะ (1 ทิโมธี 5:17) ผู้ปกครองที่มีคุณสมบัติและอยู่ในทางพระเจ้าอาจได้รับของประทานในการสอนพระวจนะของพระเจ้าในระดับต่างกัน และในรูปแบบต่างกัน

คุณสมบัติเหล่านี้สรุปได้สามประเด็นพื้นฐาน ประการแรก ผู้ปกครองนั้นจะต้องเป็นคริสเตียนที่เป็นแบบอย่าง คุณสมบัติที่คริสเตียนทุกคนต้องมีนั้นผู้ปกครองจะต้องมีด้วย ประการที่สอง ผู้ปกครองนั้นจะต้องสามารถนำผู้อื่นได้ และพื้นที่แรกซึ่งเราควรตรวจสอบความเป็นผู้นำของเขาคือครอบครัวของเขาเอง ประการที่สาม ผู้ปกครองนั้นจะต้องสามารถจะเป็นผู้สอนพระวจนะของพระเจ้า เมื่อเรานำสามสิ่งนี้มารวมกัน เราเรียนรู้ว่าสิ่งสำคัญที่สุดของการเป็นผู้นำในการผู้ปกครองคือแบบอย่างและคำสอนของเขา ผู้ปกครองเดินในทางของพระคริสต์ สั่งสอนคนของพระคริสต์ในทางเหล่านั้น และชักชวนผู้อื่นให้ติดตามพระองค์ ผู้ปกครองที่สัตย์ซื่อจะไม่พูดว่า “ลุยไปก่อนเลย!” บ่อยเท่ากับพูดว่า «ตามมาเลย!»

สิ่งที่คุณควรทำอย่างไรกับเรื่องนี้

แล้วคุณควรทำอย่างไรกับคุณสมบัติเหล่านี้ล่ะ? จงทำให้คุณสมบัติเหล่านี้เป็นเข็มทิศของคุณ

ทุกวันนี้ใครใช้เข็มทิศบ้าง? นอกจากลูกเสือและเหล่านักเดินทางแล้วผมไม่แน่ใจ คุณอาจไม่มีแม้แต่เข็มทิศเลยด้วยซ้ำ เว้นแต่แอปพลิเคชันในโทรศัพท์ แล้วเข็มทิศมีไว้ทำอะไรล่ะ? เข็มทิศจะนำทางคุณ เข็มทิศบอกคุณว่าทิศเหนืออยู่ที่ไหน ทิศตะวันออก ทิศใต้ และทิศตะวันตกอยู่ที่ไหน จากนั้นก็ขึ้นอยู่กับคุณที่จะหาทางไปต่อ แต่ด้วยเข็มทิศนี้ คุณจะรู้ทิศทางที่คุณกำลังมุ่งหน้าไปเสมอ

ทุกๆ คนต้องการกลยุทธ์ ไม่ว่าจะเป็นนักการเมือง ผู้ประกอบการ ศึกษานิเทศก์ ผู้เล่นที่ตลาดจะดูแลการเดินทางของคุณกี่ครั้งต่อไป กลยุทธ์อ่านทั้งกระดาน แต่คุณสมบัติตามพระคัมภีร์เหล่านี้สำหรับการเป็นผู้ปกครองนั้นดูเหมือนจะเรียกร้องให้มีการตอบสนองที่ไร้กลยุทธ์ นั่นก็คือการบากบั่นแสวงหาอุปนิสัยคุณลักษณะชีวิต คำถามคือสติสัมปชัญญะ ควบคุมตนเองหรือนำนับถือดูเป็นการมีกลยุทธ์ได้อย่างไร? แต่ไม่มีอะไรที่เป็นกลยุทธ์มากไปกว่าการมีเข็มทิศนำทางที่ถูกต้อง

ตลอดเส้นทางสู่การเป็นศึกษานิเทศก์ของคุณ คุณอาจลุยผ่านโคลนบึงแห่งสถานการณ์อันยากลำบาก⁶ คุณอาจสะดุดท่ามกลางทะเลทรายแห่งความปรารถนาอันน่าหงุดหงิด คุณอาจเผชิญกับเหวที่ดูเหมือนขัดขวางความก้าวหน้าของคุณ แต่ในทั้งหมดนี้ คุณสมบัติตามพระคัมภีร์ของการเป็นผู้ปกครองจะบอกว่าคุณควรมุ่งหน้าไปทางใด ไม่ว่าใครจะจดจำคุณได้หรือไม่ ไม่ว่าคุณจะได้รับโอกาสในการสอนมากน้อยเพียงใด ไม่ว่าคุณจะได้รับหรือไม่ได้รับข้อเสนองานใด หากคุณเติบโตในคุณสมบัติเหล่านี้ คุณก็เติบโตสู่การเป็นศึกษานิเทศก์ แม้ทางที่พระเจ้าส่งคุณไปอาจดูคดเคี้ยว แต่จงให้พัฒนาการในทางพระเจ้าเป็นแนวทางหลักของคุณ

จงแสวงหาทางของพระเจ้า จงแสวงหาทางของพระเจ้ามากกว่าแสวงหาตำแหน่ง ชื่อเสียงหรือเกียรติยศ จงแสวงหาทางของพระเจ้ามากกว่าแสวงหาธรรมาสันน์ จงแสวงหาทางของพระเจ้ามากกว่า

แสวงหาการยอมรับจากผู้อื่นว่าคุณอยู่ในทางของพระองค์ จงแสวงหาพระเจ้าเมื่อไม่มีใครมองเห็นและไม่มีใครสนใจ จงแสวงหาทางของพระเจ้าเมื่อดูเหมือนว่าทางของพระองค์ไม่ได้พาคุณไปในที่ซึ่งคุณอยากไป

คุณจะทำให้คุณสมบัตินี้เป็นเข็มทิศของคุณได้อย่างไร? จงท่องจำคุณสมบัตินี้ ใคร่ครวญคุณสมบัตินี้ อธิษฐานผ่านคุณสมบัตินี้ ทูลขอพระเจ้าให้สำแดงให้คุณได้เห็นถึงที่ซึ่งคุณยังไปไม่ถึง จดคุณสมบัตินี้เป็นรายการของคุณ และทำตามสิ่งที่คุณสามารถทำได้ให้ตนเองเติบโตในแต่ละคุณสมบัติ เช่น เมื่อคิดถึงคุณสมบัตินี้ว่า “ไม่ชอบการวิวาท” การใช้โซเชียมมีเดียของคุณผ่านบททดสอบข้อนี้อย่างสม่ำเสมอหรือไม่? แล้วข้อที่ว่า «ไม่อารมณ์ร้อน» ละ? ครั้งสุดท้ายที่คุณใช้ข้อแก้ตัวว่า «ฉันก็แค่ชอบการแข่งขันชิงชัย» เพื่อแสดงความถูกต้องต่อการกระเปิดความโกรธใส่ใครบางคนในทีมฟุตบอลฝั่งตรงข้ามคือเมื่อไหร่? หรือเมื่อนึกถึงการมีน้ำใจ อธิษฐานต้อนรับแขก ทรัพยากรใดที่คุณสามารถให้แก่ผู้อื่นด้วยใจกว้างขวางได้มากขึ้น? คุณจะเปิดบ้านของคุณเพื่อรองรับความต้องการของผู้อื่นและแสวงหาสิ่งดีฝ่ายจิตวิญญาณเพื่อพวกเขาได้อย่างไร?

จงถามคนอื่นที่รู้จักคุณว่าคุณจะให้คะแนนคุณตามระดับคุณสมบัตินี้เท่าไร แสวงหาคนที่ทำหน้าที่เป็นผู้ปกครอง โดยเฉพาะที่คริสตจักรของคุณเอง ถามพวกเขาว่าพวกเขาได้เคยทำสิ่งใดและทำอะไรอยู่เพื่อให้ชีวิตของพวกเขาสอดคล้องกับข้อพระคัมภีร์เหล่านี้และปฏิบัติตามแบบอย่างของพวกเขา

การให้คุณสมบัติตามพระคัมภีร์เป็นเข็มทิศของคุณจะเพิ่มแรงกดดันต่อคุณลักษณะของคุณ และลดแรงกดดันจากสถานการณ์ของคุณ คุณใส่ใจกับอะไรมากกว่ากัน การกลับใจหรือการยอมรับ? ถ้าคุณใส่ใจอย่างหลังมากกว่า จงอยู่ให้ห่างจากธรรมชาติ ถ้าคุณไม่อยู่ในทางพระเจ้าตอนที่ไม่มีใครสนใจ คุณก็จะไม่อาจอยู่ในทางพระเจ้าเมื่อมีคนสนใจ

คุณไม่อาจรับประกันได้เลยว่าคริสตจักรจะเรียกคุณให้เป็นศิษยาภิบาลของพวกเขา คุณอาจไม่มีโอกาสไปเรียนที่วิทยาลัยพระคริสตธรรม คุณอาจไม่ได้รับโอกาสในการเทศนาที่คุณต้องการ แม้ว่าคุณได้รับโอกาส ความรับผิดชอบอื่นๆ ในที่ทำงานและที่บ้าน อาจทำให้คุณมีเวลาเหลือเพียงเล็กน้อยสำหรับการเรียนและการสอน ดูเหมือนว่าไม่ว่าคุณจะทำอย่างไร ความปรารถนาที่จะรับใช้พระเจ้าในพันธกิจเต็มเวลาของคุณอาจดูเหมือนถูกขัดขวางอย่างต่อเนื่อง ผมไม่พยายามมองข้ามความผิดหวังหรือความท้อแท้ที่อาจมาพร้อมกับการต่อสู้ดิ้นรนเหล่านั้น กระนั้น อย่าปล่อยให้ความพ่ายแพ้เหล่านั้นดึงความสนใจของคุณไป แต่จงตรวจสอบเข็มทิศของคุณอยู่เสมอ

ส่วนที่ 2

เดินในทางนั้น

เรียนรู้การอภิบาล จากศิษยาภิบาลที่สัตย์ซื่อ และจากคริสตจักรที่แข็งแกร่ง

และพวกท่านจงปฏิบัติตาม
สิ่งที่ท่านเรียนรู้ รับไว้ ได้ยิน และได้เห็นในข้าพเจ้า
แล้วพระเจ้าผู้ประทานสันติสุขจะสถิตกับพวกท่าน

ฟิลิปปี 4:9

“การศึกษาเกี่ยวกับวิธีการรักษาร่างกายให้ดีขึ้นยังไม่เพียงพอ ยา
รักษาที่อาการแต่ไม่ได้แก้ที่ต้นเหตุ การศึกษาโรคเป็นวิธีที่ย้อนศรกับ
การศึกษายา เมื่อคุณรักษาแผลเปื่อย คุณไม่ได้รักษาที่ต้นเหตุของโรค
การสอนให้แก้ไขที่ต้นเหตุแก่ผู้ป่วยควรเป็นก้าสิบเปอร์เซ็นต์ของงาน
ทางการแพทย์ แต่ไม่ใช่สิ่งที่คนส่วนใหญ่ทำ” คำกล่าวของแพทย์เวช
ปฏิบัติครอบครัว ซู ค็อกเรน ตามรายงานของจอห์น แมคฟีในหนังสือ
ผู้สืบทอดแพทย์เวชปฏิบัติทั่วไป (Heirs of General Practice)¹ ปี 1986

คริสตจักรจะรักษากายให้ดีได้อย่างไร? อะไรเป็นเหตุที่ทำให้
คริสตจักรจำเริญขึ้นหรือล่มสลายลง? คุณรู้วิธีบอกความแตกต่าง
ระหว่างอาการและสาเหตุในฝ่ายวิญญาณหรือไม่?

บางครั้งความปรารถนาที่จะเป็นศิษยาภิบาลของคนหนึ่งถูกกระตุ้นจากประสบการณ์ในคริสตจักรที่ไม่แข็งแรง นั่นเป็นวิธีหนึ่งที่พระเจ้าทรงดำริให้เกิดผลดีจากเรื่องเลวร้าย (ปฐมกาล 50:20) แต่เช่นเดียวกับในทางการแพทย์ การศึกษาแต่อาการเชิงลบทำให้เกิดการศึกษาที่ไม่สมดุล เป็นการศึกษาเพียงบางส่วนเท่านั้น ถ้าทุกสิ่งที่คุณรู้เกี่ยวกับแบบที่คริสตจักรควรเป็นคือ “ไม่เห็นเหมือนคริสตจักรนั้นเลย” ใจเย็นลงก่อน ปฏิกริยาหนึ่งก่อให้เกิดปฏิกริยาเกินจริงอื่นตามมา

คริสตจักรที่แข็งแรงสุขภาพดี คือองค์กรเปี่ยมด้วยชีวิตที่เติบโตเป็นผู้ใหญ่และสามารถรักษาดนเองได้ สาเหตุสำคัญสูงสุดที่ทำให้คริสตจักรแข็งแรงคือพระคุณของพระเจ้าเสมอ คุณไม่สามารถสร้างคริสตจักรที่แข็งแรงได้มากไปกว่าการสร้างคนแข็งแรงสุขภาพดี แต่พระเจ้าทรงทำงานด้วยวิธีต่างๆ ผ่านสาเหตุรอง คำเทศนาซึ่งทำให้เกิดผลโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นเครื่องมือหลักที่พระเจ้าประทานชีวิตและสุขภาพที่ดีแก่คริสตจักร และพระเจ้าทรงทำงานผ่านวิธีการอื่นๆ มากมายที่ประยุกต์ใช้และขยายคำเทศนานั้น

วิธีที่ดีที่สุดในการเรียนรู้ของการอภิบาลศิลป์คือการเฝ้าสังเกตกายของคริสตจักรที่สุขภาพดีอย่างใกล้ชิด จงเรียนรู้การอภิบาลจากศิษยาภิบาลที่สัตย์ซื่อและจากคริสตจักรที่แข็งแรง หากคุณปรารถนาที่จะเป็นศิษยาภิบาลแต่ยังไม่ได้เป็น (และไม่เคยเป็น) สมาชิกของคริสตจักรที่แข็งแรงสุขภาพดี ผมขอสนับสนุนเต็มที่ให้คุณเข้าร่วมคริสตจักรซึ่งเป็นผู้ใหญ่และเจริญก้าวหน้า จงเรียนรู้เรื่องสุขภาพจากผู้ที่สุขภาพดี ก่อนที่คุณจะพยายามนำผู้ที่สุขภาพไม่ดีให้มีสุขภาพดีแข็งแรง

ลองนึกถึงการฝังตัวอยู่ในคริสตจักรที่แข็งแรงเหมือนกับการเป็นแพทย์ประจำบ้าน เหล่าแพทย์เรียนรู้การปฏิบัติการทางการแพทย์ไม่ใช่แค่จากตำราและการบรรยายเท่านั้น แต่จากการเป็นแพทย์

ประจำบ้านที่พวกเขาเฝ้าดูแพทย์ผู้ชำนาญทำงาน และแพทย์ผู้ชำนาญเหล่านั้นก็เฝ้าดูแพทย์ประจำบ้านทำงานเช่นกัน การฝึกงานด้านการอภิบาลในคริสตจักรของผมเป็นลักษณะหนึ่งเหมือนกับแพทย์ประจำบ้าน ครึ่งหนึ่งของงานที่เรามอบหมายให้ผู้อภิบาลฝึกงานทำคือการสังเกตการณ์ พวกเขาเข้าร่วมการนมัสการของคริสตจักรทุกๆ ครั้ง เข้าร่วมทุกๆ การประชุมคณะผู้ปกครอง ทุกๆ การประชุมเจ้าหน้าที่อภิบาล เข้าร่วมการประชุมทบทวนวิจิตรการณ์นมัสการทุกคืนวันอาทิตย์ พวกเขาเข้าร่วมการสัมภาษณ์สมาชิกและรับประทานอาหารร่วมกับผู้ปกครอง เจ้าหน้าที่ มัคทายก และสมาชิกคริสตจักรจำนวนมาก พวกเขาแต่ละคนจะมีเจ้าหน้าที่ฝ่ายอภิบาลของเราคนหนึ่งเป็นพี่เลี้ยง ดูแลตลอดภาคการศึกษา ในทั้งหมดนี้ เป้าหมายก็คือเพื่อให้พวกเขาสามารถเชื่อมโยงระหว่างหลักการในพระคัมภีร์และภาคปฏิบัติในงานอภิบาล เพื่อพวกเขาจะได้เห็นว่า สุขภาพในคริสตจักรเป็นอย่างไร และเรียนรู้บางอย่างเกี่ยวกับวิธีการส่งเสริมสุขภาพดีนั้น

หากคุณไม่สามารถเข้าร่วมการฝึกหัดแบบฝังตัวอย่างเป็นทางการเหมือนกับของเรา จงพิจารณาว่าจะหาทางทำเช่นนั้นในลักษณะที่ไม่เป็นทางการได้อย่างไร จงถามศิษยาภิบาลของคุณว่าคุณสามารถสังเกตการทำงานภายในของคริสตจักรในด้านใด และในด้านใดของการอภิบาลที่คุณสามารถเข้าร่วมได้บ้าง

ศิษยาภิบาลทุกคนคือลูกแกะก่อนที่จะเขาจะเป็นผู้เลี้ยงแกะ หนึ่งในวิธีที่ดีที่สุดซึ่งคุณจะได้เตรียมตนเองเป็นศิษยาภิบาลได้คือ โดยการเข้าร่วมคริสตจักรที่แข็งแรงและอุทิศตนเองเป็นสมาชิกที่สัตย์ซื่อ ไม่ว่าคริสตจักรจะให้การฝึกอบรมอย่างเป็นทางการแก่คุณหรือไม่ก็ตาม คริสตจักรที่แข็งแรงจะบ่มเพาะผู้ที่ปรารถนาจะเป็นศิษยาภิบาลได้ดีกว่าคริสตจักรที่สุขภาพไม่ดี

ทำไมผมถึงเขียนบทนี้ไว้ที่ส่วนต้นของเส้นทางสู่การเป็นศิษยาภิบาลนะหรือ? ก็เพราะว่าเกือบทุกอย่างที่ผมจะแนะนำให้คุณทำ จะได้รับ

การช่วยเหลือโดยการเป็นสมาชิกของคริสตจักรที่แข็งแกร่ง และจะเป็นอุปสรรคแน่หากคุณไม่ได้เป็นสมาชิกคริสตจักรเช่นนั้น คริสตจักรที่แข็งแกร่งสุขภาพดีคือเรือนเพาะปลูกที่จะเร่งการออกผลทั้งปวงที่ฝัมนำจะทำนายให้คุณเพาะปลูก คุณต้องการเติบโตเป็นผู้นำ ผู้สอน และนักเทศน์หรือไม่? จงอยู่ภายใต้พันธกิจของผู้รับใช้ที่เปี่ยมด้วยของประทานซึ่งอยู่ในทางพระเจ้า คุณต้องการที่จะเริ่มเป็นแบบอย่างที่อยู่ในทางพระเจ้าใช่หรือไม่? ถ้าเช่นนั้น จงแสวงหาแบบอย่างที่อยู่ในทางพระเจ้า คุณจะพบพวกเขาได้ที่ไหน? ในคริสตจักรที่แข็งแกร่งสุขภาพดี คุณต้องการเรียนรู้งานของผู้ปกครองไหม? ถ้าเช่นนั้น จงเรียนรู้จากคนที่กำลังทำงานนั้น จงอธิษฐานแบบกว้างและลึก จงเอาชนะตัณหา จงเรียนรู้ที่จะเป็นสามีและพ่อที่สัตย์ซื่อ จงศึกษาการออกแบบของพระเจ้าสำหรับคริสตจักร จงรับการชำระให้บริสุทธิ์ผ่านการทดสอบ—คริสตจักรท้องถิ่นที่แข็งแกร่งสุขภาพดีจะช่วยคุณในเรื่องทั้งหมดนี้และอีกมากมาย ดังนั้น จงค้นหาคริสตจักรแบบนี้ เข้าร่วมและทุ่มเทชีวิตของคุณให้กับคริสตจักรนั้น

เริ่มต้นด้วยการวางตัว เป็นแบบอย่าง

*ไม่เป็นเหมือนผู้ใช้อำนาจบาตรใหญ่ข่มขู่ผู้ที่อยู่ในความดูแล
แต่ให้เป็นแบบอย่างแก่ผู้ฟังแกะนั้น*

1 เปโตร 5:3

วันที่คุณเริ่มรับใช้ในฐานศิษยาภิบาลคือวันที่ทุกคนเริ่มจับตามองคุณ สมาชิกคริสตจักรของคุณจะมองหาสัญญาณที่แสดงออกบนใบหน้าของคุณ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อมีสิ่งที่น่าอึดอัดใจเกิดขึ้น พวกเขาจะสังเกตเห็นว่าคุณนั่งที่ไหนและนั่งกับใคร พวกเขาจะแสดงความคิดเห็นเมื่อคุณตัดผมหรือสวมรองเท้าใหม่ หากชายเสื้อของคุณหลุดระหว่างการรับใช้ พวกเขาอาจมองเห็นสิ่งเหล่านั้นก่อนที่คุณจะรู้ตัว การเป็นศิษยาภิบาลนั้นคือการถูกจับตามอง

ผู้คนกำลังมองหาอะไร? นั่นขึ้นอยู่กับแต่ละบุคคลและโอกาส สิ่งทั้งหลายคน—หรือแท้จริงแล้วคือทุกคน—ควรมองหาคือ แบบอย่างแรงกระตุ้นในการทำตามแบบอย่างของศิษยาภิบาลอาจไม่ดีต่อสุขภาพจิตวิญญาณ เช่น เมื่อศิษยาภิบาลทำเกินหน้าที่และใช้อำนาจในทางที่ผิดโดยเปลี่ยนความพึงพอใจส่วนตัวให้เป็นกฎ แรงกระตุ้นที่

จะทำตามแบบอย่างของศิษยาภิบาลอาจดูเป็นเรื่องตลก เช่น เมื่อสมาชิกในคริสตจักร โดยเฉพาะคนหนุ่มที่ปรารถนาจะเป็นศิษยาภิบาล เริ่มแต่งตัวตามแบบศิษยาภิบาลและพูดเหมือนที่เขาพูด ความชอบส่วนบุคคลของศิษยาภิบาลไม่ควรครอบงำชีวิตของผู้อื่น นิสัยใจคอในการแต่งตัวและคำพูดของคนทั่วไปอาจมีความสำคัญไม่มากนัก แต่แบบอย่างทางศีลธรรมของศิษยาภิบาลนั้นมีผลต่อทุกอย่าง

หนึ่งในหลายๆ วิธีที่วัฒนธรรมตะวันตกในปัจจุบันพยายามปฏิเสธความจริงคือ การปฏิบัติต่อความคิดที่ว่าการทำตามแบบอย่างของผู้อื่นนั้นเป็นเรื่องที่ทั้งจำกัด ขัดขวาง และเป็นการกดขี่โดยธรรมชาติ แต่การต่อต้านการเลียนแบบนั้นทั้งมีดบอดและโง่เขลา การเลียนแบบเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ เราทุกคนเลียนแบบ เราทำในสิ่งที่เพื่อนของเราทำ เราทำในสิ่งที่คนอื่นอยากให้เราทำ ดังที่เจสัน ฮูดตั้งข้อสังเกตว่า “พวกเราไม่ก็คนที่ลองซูชิ โซเซียมลมีเดีย หรือทรงผมใหม่ เว้นแต่ว่าเราจะได้รับการแนะนำจากมนุษย์ที่มีเลือดและเนื้อด้วยกันเอง มนุษย์ไม่ได้เรียนรู้ที่จะพูด อ่าน เขียน ผู้กรองเท้า หรือทำงานโดยปราศจากการเลียนแบบครั้งแล้วครั้งเล่า”¹

การเลียนแบบมีข้อดีหลายอย่าง หากต้องการเรียนรู้วิธีซ่อมอ่างล้างจานที่รั่ว คุณอยากอ่านคู่มือห้าสิบหน้าหรือดูจากช่างประปาที่มีประสบการณ์ทำงานแทน? คำกล่าวของเซเนก้าสรุปความได้ว่า วิถีทางแห่งคำสอนนั้นยาวนาน แต่เส้นทางของแบบอย่างนั้นสั้นและเป็นประโยชน์²

คุณควรทำตามแบบอย่างของใคร? ใครควรทำตามแบบอย่างของคุณ?

การเลียนแบบผู้อื่นไม่ใช่แค่เรื่องของนิสัยและสติปัญญาตามสามัญสำนึกเท่านั้น แต่การเลียนแบบคือส่วนหนึ่งของคริสต์ศาสนาด้วยการเป็นสาวกคริสเตียนนั้นเติบโตผ่านทั้งคำสั่งสอนและการเลียนแบบ ดังที่พระเยซูตรัสกับเหล่าสาวกในคืนก่อนที่พระองค์จะสิ้นพระชนม์

ว่า “พวกท่านเรียกเราว่าพระอาจารย์และองค์พระผู้เป็นเจ้า ท่านเรียกถูกแล้ว เพราะเราเป็นอย่างนั้น เพราะฉะนั้นถ้าเราผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระอาจารย์ยังล้างเท้าของพวกท่าน ท่านก็ควรจะล้างเท้าของกันและกันด้วย เพราะว่าเราวางแบบอย่างแก่พวกท่านแล้ว เพื่อให้ท่านทำเหมือนอย่างที่เราทำกับท่านด้วย” (ยอห์น 13:14–15) พระเยซูไม่เพียงแต่ให้ความรักของพระองค์เป็นแรงจูงใจและวิธีการเท่านั้น แต่ยังเป็นตัวชี้วัดว่าเราต้องรักผู้อื่นอย่างไร นั่นคือ “เราให้บัญญัติใหม่ไว้กับพวกท่าน คือให้รักซึ่งกันและกัน เรารักพวกท่านมาแล้วอย่างใด ท่านก็จงรักกันและกันด้วยอย่างนั้น” (ยอห์น 13:34; เปรียบเทียบ 15:12) และเปโตรบอกเราว่า แม้แต่การสิ้นพระชนม์ของพระเยซูซึ่งมีผลแห่งการไถ่ที่ไม่อาจทำซ้ำได้ก็ถือเป็นกรวางแบบอย่างแก่เราเช่นกัน “แต่ถ้าพวกท่านทำดีและต้องทนทุกข์ลำบาก สิ่งนี้ก็จะเป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า เพราะพระเจ้าทรงเรียกพวกท่านเพื่อจุดประสงค์นี้ เพราะว่าพระคริสต์ทรงทนทุกข์เพื่อพวกท่าน พระองค์ทรงวางแบบอย่างแก่พวกท่าน เพื่อท่านจะได้ดำเนินตามรอยพระบาทของพระองค์” (1 เปโตร 2:20–21; เปรียบเทียบ ฟิลิปปี 2:5–11; เอเฟซัส 5:2, 25, 28)

เราต้องทำตามทั้งแบบอย่างของพระเยซูและแบบอย่างของผู้เชื่อคนอื่นๆ ด้วย “พี่น้องทั้งหลาย จงร่วมกันทำตามแบบอย่างของข้าพเจ้า ท่านมีเราเป็นตัวอย่างแล้ว จงสังเกตดูคนเหล่านั้นที่ดำเนินชีวิตตามแบบอย่างที่เราวางไว้ให้พวกท่านนั้น” (ฟิลิปปี 3:17) ในข้อนี้เปาโลชักชวนเราให้ทำตามเขาและทำตามคนอื่นที่ทำตามเขาด้วย นี่เป็นการยกย่องมนุษย์ธรรมดาให้สูงเกินไปหรือไม่? ไม่ใช่เลย “ท่านทั้งหลายจงทำตามแบบอย่างของข้าพเจ้า เหมือนกับที่ข้าพเจ้าทำตามแบบอย่างของพระคริสต์” (1 โครินธ์ 11:1) แบบอย่างของผู้ที่อยู่ในทางพระเจ้าชี้ไปที่พระคริสต์ เมื่อคุณเห็นแบบอย่างที่อยู่ในทางพระเจ้า อย่าเพียงแค่มองดูที่พวกเขา—จงมองทะลุผ่านพวกเขา

พระคัมภีร์กำชับศิษยาภิบาลให้นำโดยการเป็นแบบอย่าง และสมาชิกควรทำตามแบบอย่างของศิษยาภิบาล ดังที่เปโตรกระตุ้นเตือนว่า “เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงตักเตือนบรรดาผู้อาวุโสในพวกท่าน ในฐานะที่ข้าพเจ้าก็เป็นทั้งผู้อาวุโส และเป็นพยานถึงความทุกข์ทรมานของพระคริสต์ และเป็นหุ้นส่วนที่จะรับศัสด์ศรีที่กำลังจะปรากฏ จงเลี้ยงดูแกะของพระเจ้าที่อยู่ท่ามกลางพวกท่าน [โดยเอาใจใส่ดูแล] ไม่ใช่ด้วยความฝืนใจ แต่ด้วยความเต็มใจ [ตามพระประสงค์ของพระเจ้า] ไม่ใช่ด้วยใจโลกในทรัพย์สินสิ่งของ แต่ด้วยใจกระตือรือร้น และไม่เป็นเหมือนผู้ใช้อำนาจบาตรใหญ่ข่มขี่ผู้ที่อยู่ในความดูแล แต่ให้เป็นแบบอย่างแก่ฝูงแกะนั้น” (1 เปโตร 5:1-3) และผู้เขียนพระธรรมฮีบรูเขียนถึงคริสตจักรทั้งหมดว่า “จงระลึกถึงบรรดาผู้นำของพวกท่าน ผู้กล่าวพระวจนะของพระเจ้ากับพวกท่าน จงพิจารณาดูผลบั้นปลายชีวิตของพวกเขา แล้วจงเลียนแบบความเชื่อของพวกเขา” (ฮีบรู 13:7)

หากคุณต้องการเป็นศิษยาภิบาล จงเริ่มเป็นแบบอย่าง จงดำเนินชีวิตที่ผู้อื่นควรเลียนแบบ จงใช้ชีวิตแบบที่คนอื่นเลียนแบบได้อย่างปลอดภัยและได้ประโยชน์ ผมหวังว่าการตัดสินใจและนิสัยของคุณจะผ่านตัวกรองตามสิ่งที่พระเจ้าตรัสว่าดี “สุดท้ายนี้พี่น้องทั้งหลาย ขอจงใคร่ครวญดูสิ่งเหล่านี้คือ สิ่งที่เป็นจริง สิ่งที่น่านับถือ สิ่งที่ยุติธรรม สิ่งที่เป็นบริสุทธิ์ สิ่งที่น่ารัก สิ่งที่ควรแก่การสรรเสริญ รวมทั้งถ้ามีสิ่งใดที่ยอดเยียม สิ่งใดที่น่ายกย่อง” (ฟิลิปปี 4:8) ตัวกรองที่สองที่ควรเพิ่มเข้าไปคือ สิ่งนี้ได้วางแบบอย่างที่ดีหรือไม่? ฉันสามารถแนะนำให้ผู้อื่นปฏิบัติเช่นนี้ได้หรือไม่? “พวกท่านจงปฏิบัติตามสิ่งที่ท่านเรียนรู้ รับไว้ ได้ยิน และได้เห็นในข้าพเจ้า แล้วพระเจ้าผู้ประทานสันติสุขจะสถิตกับพวกท่าน” (ฟิลิปปี 4:9) พระเจ้าแห่งสันติสุขจะสถิตอยู่กับผู้อื่นหรือไม่ หากพวกเขาปฏิบัติตามที่คุณปฏิบัติ? สมาชิกคนอื่นๆ ในคริสตจักรของคุณจะเติบโตในทางพระเจ้าหรือไม่ หากพวกเขาทำตามสิ่งที่คุณทำ?

ถ้าทุกคนในคริสตจักรของคุณศึกษาพระคัมภีร์ตามแบบที่คุณทำ พวกเขาจะรู้จักพระเจ้าดีขึ้นและเชื่อฟังพระองค์มากขึ้นหรือไม่? ถ้าทุกคนในคริสตจักรของคุณอธิษฐานแบบที่คุณอธิษฐาน ชีวิตการอธิษฐานของพวกเขาจะจำเริญขึ้นหรือกระตือรือร้นกว่าที่เป็นอยู่ตอนนี้? และแบบอย่างของคุณไม่ได้จำกัดเฉพาะเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณเท่านั้น แบบอย่างของคุณรวมทุกอย่างที่คุณคลีกดู รวมถึงวิธีการให้และการใช้จ่ายเงินของคุณ รวมถึงสิ่งที่คุณทำเพื่อผ่อนคลายและคลายเครียด รวมถึงทุกคำที่คุณพูด และรวมถึงวิธีที่คุณปฏิบัติต่อทุกคนที่คุณพบเจอ

แน่นอน จิตสำนึกผิดชอบของคริสเตียนแต่ละคนนั้นมีพื้นฐานที่แตกต่างกัน³ การวางแบบอย่างไม่ได้หมายความว่าไม่เคยทำสิ่งที่คริสเตียนคนอื่นๆ ไม่เห็นด้วย แต่หมายถึงการใส่ใจเป็นพิเศษ มันหมายถึงการใส่ใจความบริสุทธิ์ของผู้อื่นมากกว่าเสรีภาพของตนเอง หมายความว่า คุณพร้อมเสมอที่จะตอบคำถาม “แล้ว...คุณทำงานอะไร?” หากคุณจำเป็นต้องตัดสินใจเรื่องสำคัญๆ และมีตัวเลือกหนึ่งที่ทำให้คุณต้องอยู่ในพื้นที่สี่เทาทางศีลธรรม การวางแบบอย่างในทางพระเจ้าอาจหมายถึงการเลือกตัวเลือกที่ปลอดภัยกว่า

การเป็นศิษยาภิบาลคือการใช้ชีวิตของคุณต่อหน้าสาธารณชน แม้เมื่อคุณไม่ได้ทำหน้าที่ คุณก็ยังต้องทำหน้าที่นั้นอยู่ หากคุณต้องการเป็นศิษยาภิบาล จงเตรียมตัวพร้อมสำหรับการถูกเฝ้ามอง และจงเริ่มวางแบบอย่างที่ควรค่าแก่การเฝ้ามองนั้น

เป็นผู้ปกครอง ก่อนที่จะคุณจะเป็นผู้ปกครอง

พี่น้องทั้งหลาย ขอให้พวกท่านรักเตือนคนที่เกียจคร้าน
หนุนใจผู้ที่ขาดความกล้าหาญ ช่วยเหลือคนที่อ่อนกำลัง
และมีความอดทนต่อทุกคน

1 เรส-โลนิกา 5:14

จงตั้งเป้าที่จะถูกเข้าใจผิดว่าเป็นผู้ปกครองก่อนที่จะคุณจะถูกแต่งตั้งเป็นผู้ปกครอง

ศิษยาภิบาลทุกคนคือผู้ปกครอง และผู้ปกครองทุกคนคือศิษยาภิบาล สำหรับผู้ปกครองบางคน การอภิบาลคืองานของพวกเขา แต่ไม่ใช่กับผู้ปกครองทุกคน ความสับสนและอันตรายจำนวนมากเกิดจากการปฏิบัติต่อศิษยาภิบาลเหมือนงานอื่น ๆ ทั่วไป ด้วยเหตุนี้คำพูดที่โด่งดังของจอห์น ไฟเฟอร์จึงกล่าวว่า “พี่น้องทั้งหลาย พวกเราไม่ใช่มีอาชีพ”¹ แม้ว่ากรอภิบาลจะเป็นงาน แต่ก็แตกต่างจากงานอื่นๆ โดยสิ้นเชิง

ดังนั้น ให้เรามากล่าวถึงขอบเขตที่กว้างขึ้น นั่นคือตำแหน่งของผู้ปกครอง คุณไม่ได้สมัครเป็นผู้ปกครองโดยการถูกจ้างงานและ

จากนั้นก็เริ่มทำงานเลย ตรงกันข้าม คริสตจักรแต่งตั้งผู้ปกครอง แม้ว่าคำนี้ไม่ได้ถูกใช้ในพระคัมภีร์อย่างชัดเจน แต่ก็เหมาะสมกว่าที่จะพูดว่าคริสตจักร “รับรอง” ผู้ปกครอง ไม่มีบุคคลหรือคริสตจักรใดสามารถทำให้คนหนึ่งเป็นผู้ปกครองได้แน่นอน คริสตจักรสามารถแต่งตั้งใครก็ได้ที่ต้องการเข้ามารับตำแหน่ง แต่ถ้าผู้นั้นไม่มีคุณสมบัติตามพระคัมภีร์ ถ้าผู้นั้นไม่ปรารถนาทำงานของผู้ปกครอง ไม่ว่าคุณ จะเรียกเขาว่าอะไร เขาก็ไม่ใช่ผู้ปกครอง คนหนึ่งคนใดจะเป็นผู้ปกครอง ได้ก็ต่อเมื่อคุณลักษณะและการทำงานฝ่ายจิตวิญญาณของเขาเป็นเช่นนั้น

ซึ่งหมายความว่าผู้ปกครองทุกคนเป็นผู้ปกครองก่อนที่จะเขาจะเป็นผู้ปกครอง ผู้ปกครองแท้จริงจะสำแดงตนว่ามีคุณสมบัติและมีความสามารถก่อนที่จะได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง ในสองบทก่อนหน้านี้ เราได้สำรวจคุณสมบัติครึ่งหนึ่งไปแล้ว บทนี้เราจะพิจารณาถึงความสามารถ

งานพื้นฐานสำคัญของผู้ปกครองทุกคนคือการนำพระคัมภีร์มาใช้ให้เกิดผลในการดำรงชีวิตของคริสเตียนและชีวิตของทั้งคริสตจักร ผู้ปกครองเป็นผู้นำโดยการเป็นแบบอย่างของการเชื่อฟังพระวาทะของพระเจ้า สอนพระวาทะของพระเจ้า นำพระวาทะของพระเจ้ามาประยุกต์ใช้กับอุปสรรคปัญหาและบาปของแต่ละคน และร่วมกับผู้ปกครองคนอื่นๆ กำกับดูแลงานและพันธกิจโดยรวมของคริสตจักร ให้สอดคล้องกับพระวาทะของพระเจ้า เป็นแบบอย่าง สั่งสอนให้คำปรึกษา และนำ ซึ่งประการสุดท้ายเท่านั้นที่ถูกจำกัดไว้สำหรับการปฏิบัติหน้าที่นี้อย่างเป็นทางการ คุณไม่สามารถเป็นผู้นำของคริสตจักรโดยรวมได้ เว้นเสียแต่คริสตจักรนั้นได้ขอให้คุณนำ แต่คุณไม่จำเป็นต้องได้รับอนุญาตจากใครในการวางแบบอย่างทางพระเจ้า สั่งสอนและให้คำปรึกษาพระวาทะของพระเจ้า อันที่จริง พระคัมภีร์สอนว่าคริสเตียนทุกคนควรเป็นแบบอย่างในทางพระเจ้า สอน

กันและกัน ตลอดจนให้คำปรึกษาซึ่งกันและกัน

เปาโลชมเชยทั้งคริสตจักรในเธสะโลนิกาที่เลียนแบบเหล่าอัครทูตและองค์พระผู้เป็นเจ้าเอง โดยยอมรับข่าวประเสริฐ “ด้วยความยากลำบากมาก แต่ท่านยังมีความชื่นชมยินดีซึ่งเกิดจากพระวิญญาณบริสุทธิ์” ผลเป็นอย่างไรนะหรือ? พวกเขา “เป็นแบบอย่างแก่คนที่เชื่อแล้ว ในแคว้นมาซิโดเนียและแคว้นอาคาญา” (1 เธสะโลนิกา 1:6-7) ในการทำเช่นนั้น ชาวเธสะโลนิกาเองก็ “ปฏิบัติตามอย่างคริสตจักรที่อยู่ในแคว้นยูเดีย” (1 เธสะโลนิกา 2:14) และเปโตรเตือนเราให้ต่อต้านซาตานและยืนหยัดในความเชื่อ “โดยรู้ว่าพวกพี่น้องของพวกท่านทั่วโลก ก็ประสบความทุกข์ลำบากอย่างเดียวกัน” (1 เปโตร 5:9) ดังนั้น ตามที่เราได้พิจารณาในบทที่แล้ว จงเป็นผู้ปกครองก่อนที่จะเป็นผู้ปกครอง โดยการวางตัวเป็นแบบอย่างในทางพระเจ้าตั้งแต่ตอนนี้ เมื่อคุณทำเช่นนั้น คุณก็กำลังทำในสิ่งที่คริสเตียนทุกคนควรจะเป็น ซึ่งเป็นประเด็นของการเป็นผู้ปกครองอย่างแท้จริง

แต่พระคัมภีร์ยังคาดหวังให้คริสเตียนทุกคนสั่งสอนและให้คำปรึกษาซึ่งกันและกันด้วย เปาโลเขียนถึงคริสเตียนทุกคนในกรุงโรมว่า “พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าเชื่อแน่ว่าท่านบริบูรณ์ด้วยความดี และพร้อมด้วยความรู้ทุกอย่าง สามารถจะเตือนสติกันและกันได้” (โรม 15:14) และเขียนถึงคริสตจักรเมืองโคโลสีว่า “จงให้พระวจนะของพระคริสต์อยู่ในพวกท่านอย่างบริบูรณ์ จงสั่งสอนและเตือนสติกันด้วยปัญญาทั้งสิ้น จงร้องเพลงสดุดี เพลงนมัสการ และเพลงฝ่ายจิตวิญญาณด้วยการขอบพระคุณพระเจ้าในใจของท่าน” (โคโลสี 3:16) สุดท้าย เปาโลเตือนสติคริสตจักรเมืองเธสะโลนิกาว่า “พี่น้องทั้งหลาย ขอให้พวกท่านตักเตือนคนที่เกียจคร้าน หนุนใจผู้ที่ขาดความกล้าหาญ ช่วยเหลือคนที่อ่อนกำลัง และมีความอดทนต่อทุกคน” (1 เธสะโลนิกา 5:14) ข้อความทั้งหมดนี้เตือนใจคริสเตียนทุกคน

คริสเตียนทุกคนควรสั่งสอนและให้คำปรึกษาแก่คริสเตียนคนอื่น ๆ

แล้วคุณรออะไรอยู่ล่ะ? คุณสามารถเริ่มได้ตั้งแต่ตอนนี้เลย
ต่อไปนี้เป็นวิธีในการเริ่มต้น

วิธีแรก: สร้างสาวก การสร้างสาวกเป็นการช่วยให้ผู้อื่นติดตามพระเยซู² จงตั้งใจทำสิ่งดีฝ่ายจิตวิญญาณต่อผู้อื่นเพื่อช่วยให้พวกเขาเติบโตขึ้นเหมือนพระคริสต์ ถ้ามคำถามฝ่ายจิตวิญญาณกับสมาชิกคนอื่น ๆ ในคริสตจักรของคุณ และสำรวจคำตอบของพวกเขาอย่างอดทน อธิษฐานกับผู้อื่น อ่านพระคัมภีร์กับผู้อื่น ค้นหาผู้เชื่ออีกคน ซึ่งดูกระตือรือร้นที่จะเติบโตและอ่านพระคัมภีร์ด้วยกันเป็นประจำ คุณสามารถพบกันสัปดาห์ละครั้งและผลัดกันสอนพระธรรมโรมแต่ละบทให้แก่กัน การสร้างสาวกคือการพูดความจริงด้วยความรัก (เอเฟซัส 4:15) การสร้างสาวกไม่เพียงแต่เป็นการแบ่งปันข่าวประเสริฐกับผู้อื่นเท่านั้น แต่ยังรวมถึงชีวิตของตัวเองด้วย (1 เธสะโลนิกา 2:8) การสร้างสาวกอาจเป็นทั้งแบบเป็นทางการหรือไม่เป็นทางการก็ได้ สม่ำเสมอหรือไม่สม่ำเสมอก็ได้ คุณสามารถพบกันที่โต๊ะเดิมในร้านกาแฟเดียวกันได้ทุกสัปดาห์ หรือคุณอาจชวนใครสักคนไปซื้อของที่ร้านสะดวกซื้อกับคุณโดยถามพวกเขาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของพวกเขากับพระคริสต์ระหว่างเดินทางไปกลับ

วิธีที่สอง: ขยายหัวใจแห่งการต้อนรับแขก คำสั่งสอนในพระคัมภีร์เกี่ยวกับการมีน้ำใจต้อนรับแขกส่วนใหญ่เรียกร้องให้คุณสนับสนุนทางวัตถุกับคริสเตียนที่คุณไม่มีความสัมพันธ์มาก่อน ตัวอย่างเช่น “อย่าละเลยที่จะต้อนรับแขกแปลกหน้า เพราะว่าโดยการทำเช่นนั้นบางคนก็ได้ต้อนรับทูตสวรรค์โดยไม่รู้ตัว” (ฮีบรู 13:2; เปรียบเทียบ โรม 12:13; 3 ยอห์น 5-8) แต่ 1 เปโตร 4:9 ทำให้การต้อนรับแขกเป็นภาระหน้าที่ร่วมกัน “พวกท่านจงต้อนรับเลี้ยงดูกันและกันโดยไม่บ่น” ดังนั้นคุณจะให้ความช่วยเหลือภาคปฏิบัติแก่คริสเตียน

คนอื่น ๆ เพื่อถวายเกียรติแด่พระคริสต์และการเติบโตของพวกเขาในพระคริสต์ได้อย่างไร? ตัวอย่างเช่น เจเรมี มูลเลอร์ ชายหนุ่มโสดที่เพิ่งฝึกงานในคริสตจักรของเรา เขาจะทำอาหารเย็นให้สมาชิกคนอื่น ๆ ในคริสตจักรเป็นประจำ ในอีกด้านหนึ่ง หลายครอบครัวในคริสตจักรของเรามักจะขอสมาชิกสักคนไปช่วยเลี้ยงลูก ๆ ของพวกเขา แต่ก็จะมีเชิญพี่เลี้ยงไปทานอาหารเย็นกับครอบครัวก่อนออกไปข้างนอก เพื่อทำความรู้จักและสนใจพวกเขา

คุณสามารถตอบสนองความต้องการได้บ้าง? คุณจะทำให้บ้านของคุณเป็นศูนย์กลางสำหรับการรับใช้และการสามัคคีธรรมได้อย่างไร? คุณจะช่วยเหลือฝ่ายจิตวิญญาณของผู้อื่นขณะรับใช้พวกเขาฝ่ายร่างกายได้อย่างไร?

บางคนยอมใช้รถตู้คันเล็กเมื่อลูกของพวกเขาเพิ่มจำนวนขึ้นสำหรับผม ผมเริ่มต้นจากรถคันหนึ่ง รถคันแรกของผมคือ เมอร์คิวรี วิลเลเจอร์ (Mercury Villager) สีเงินปี 1996 ที่พ่อแม่ของผมใจดีให้ผมขับไปเรียนมหาวิทยาลัยในลอสแอนเจลิส รถมินิแวนคันนั้นคล้ายกับรถคันปัจจุบันมาก นั่นคือ ฮอนด้า ออดิสซีย์ (Honda Odyssey) รุ่นปี 2011 สีเงิน แต่ในช่วงที่ผมเรียนปริญญาตรี นอกจากการขนกระดานโต้คลื่น เครื่องดนตรี และอุปกรณ์ตั้งแคมป์แล้ว รถวิลเลเจอร์ของผมยังเป็นรถบรรทุกทำพันธกิจอย่างไม่เป็นทางการจากวิทยาเขตของมหาวิทยาลัยเซาเทิร์นแคลิฟอร์เนีย (USC) ไปยังคริสตจักรเกรซคอมมูนิตี้ เหล่านักเรียนที่อยากติดรถไปด้วยและรถวิลเลเจอร์ของผมก็มีที่นั่งให้ คริสตจักรห่างออกไปยี่สิบนาทีก่อนเริ่มนมัสการในตอนเช้าแปดโมงครึ่ง กว่าที่จะจอดรถและหาที่นั่งได้เราต้องไปถึงก่อนแปดโมง ดังนั้น เป็นเวลาสองสามปี ทุก ๆ เช้าวันอาทิตย์ ผมตื่นนอนตอนหกโมงและขับรถออกมาตอนเจ็ดโมงเพื่อขับรถไปรับพวกเขา ปฏิภานของเหล่าผู้ต้องรับสายโทรศัพท์ที่ไม่อาจปฏิเสธได้

จากที่จอตลอดในหอพักต่างๆ นั้นคาดเดาได้และเป็นเหมือนกันทุกคน
ราวกับถูกเขียนบทไว้แล้ว “[เสียงผู้อื่นที่นอน:] อะ อะไรนะ? มาถึง
แล้วหรือ? จะลงไปเดี๋ยวนี้แหละ”

วิธีที่สาม: ประกาศข่าวประเสริฐ ดังที่เปาโลกำชับทิโมธีว่า
“จงทำหน้าที่ของผู้ประกาศข่าวประเสริฐ” (2 ทิโมธี 4:5) ดังที่แม็ค
สโตนส์กล่าวไว้ว่า “การประกาศข่าวประเสริฐคือการสอนข่าวประเสริฐ
โดยมีจุดประสงค์เพื่อโน้มน้าวใจ”³ แม้ว่าพันธกิจด้านพระคำของ
ผู้ปกครองมุ่งเป้าไปที่สมาชิกในคริสตจักรของเขาเป็นหลัก ผู้ปกครอง
ทุกคนโดยเฉพาะศิษยาภิบาลเต็มเวลาที่เป็นผู้เทศนาควรวางแผน
อย่างของการประกาศข่าวประเสริฐส่วนตัว ลองนึกถึงการเริ่มศึกษา
การประกาศตามแบบพระคัมภีร์กับเพื่อนร่วมชั้นหรือเพื่อนร่วมงาน
ที่ไม่ใช่คริสเตียน จงอธิษฐานขอโอกาสในการประกาศข่าวประเสริฐ
และสร้างโอกาสในการประกาศข่าวประเสริฐ

วิธีที่สี่: เป็นที่ปรึกษา เรียนรู้ที่จะดูแลจิตวิญญาณ ลองพิจารณา
1 เรเซสโลนิกา 5:14 อีกครั้ง “พี่น้องทั้งหลาย ขอให้พวกท่านรักเตือน
คนที่เกียจคร้าน หนุนใจผู้ที่ขาดความกล้าหาญ ช่วยเหลือคนที่
อ่อนกำลัง และมีความอดทนต่อทุกคน” อะไรคือสาเหตุและอาการ
ของความเกียจคร้าน? คำพูดใดที่สามารถเสริมกำลังคนที่ขาดความ
กล้าได้? คุณสามารถช่วยผู้ที่อ่อนกำลังได้หรือไม่? ทำหน้าที่กระตือรือร้น
ของคุณมีแนวโน้มที่จะซ้ำเติมพวกเขาหรือไม่? จงเรียนรู้ที่จะวินิจฉัย
ความเจ็บป่วยฝ่ายจิตวิญญาณที่มาจากหลายสาเหตุ และจ่ายยาตาม
ใบสั่งแพทย์ที่วินิจฉัยอย่างแม่นยำซึ่งมาจากคลังพระวจนะของพระเจ้า
จงใช้ความคิดริเริ่มฝ่ายจิตวิญญาณต่อคริสเตียนหลากหลายกลุ่ม
ทั้งเด็กและผู้ใหญ่ ผู้ที่กระตือรือร้นและคนที่ไม่แยแส จงเรียนรู้วิธี
ทำความดีฝ่ายจิตวิญญาณต่อคนที่ด้อยกว่าเช่นคุณมากขึ้นเรื่อยๆ

คริสเตียนทุกคนมีประวัติฝ่ายจิตวิญญาณที่เฉพาะตน ทั้ง
บุคลิกภาพ วัฒนธรรม การเลี้ยงดู ครอบครัว ฤดูกาลของชีวิต

สถานการณ์ฝ่ายวัตถุ อาชีพและความรับผิดชอบ ความหวังและความกลัว บาปและการต่อสู้ดิ้นรน ความทุกข์ทรมานทางร่างกายและอารมณ์ ของประธานฝ่ายวิญญาณและการเติบโตฝ่ายจิตวิญญาณ —ทั้งหมดที่กล่าวมานี้มีส่วนต่อสิ่งที่พวกเขานำมาสู่พระวณะของพระเจ้าและสิ่งที่พวกเขาได้รับจากพระวณะของพระเจ้า ทั้งหมดนี้แสดงให้เห็นถึงสิ่งที่พวกเขาจำเป็นต้องได้ยินและไม่ว่าพวกเขาพร้อมที่จะฟังหรือไม่ ของประธานและพระคุณของธรรมิกชนมีความหลากหลายอย่างมากเช่นเดียวกับกลอุบายของซาตานในการดักจับพวกเขา⁴ ดังนั้น อย่าเรียนรู้เพียงแค่พูดความจริงแต่จงพูดด้วยความรัก จงเรียนรู้ที่จะหาคำตอบที่ใช้ต่อปัญหาที่เหมาะสม จงเรียนรู้ที่จะรับใช้และที่กำลังต่อสู้ดิ้นรน ไม่ใช่แค่ใช้ความจริงแต่เป็นความจริงที่เหมาะสม ในเวลาที่เหมาะสม ด้วยน้ำเสียงที่เหมาะสม จงกระตือรือร้นในการฟังที่ดีให้มากที่สุด กับการพูดที่ดี สเปนอร์เจียนเคยตั้งข้อสังเกตว่า “คน ๆ หนึ่งจะสร้างผลกระทบอันดีต่อคนจำนวนมากได้จะต้องรักและทำให้คนเหล่านั้นรู้สึกเหมือนอยู่บ้าน”⁵ ดังนั้น ทำตนเองตามสบายเหมือนอยู่บ้านท่ามกลางฝูงแกะหลากหลาย จงเรียนรู้ที่จะรักธรรมิกชนในความหลากหลายอันน่าอัศจรรย์⁶ จงเป็นผู้ปกครองก่อนที่จะเป็นผู้ปกครอง

ต้องการเป็นผู้นำหรือ? ถ้าอย่างนั้น จงนำบางสิ่ง

ปกครองครอบครัวของตนได้ดี อบรมบุตร ธิดา
ให้มีความนอบน้อมด้วยความเคารพนับถือเป็นอย่างยิ่ง
(เพราะถ้าชายคนไหนไม่รู้จักปกครองครอบครัวของตน
คนนั้นจะดูแลคริสตจักรของพระเจ้าได้อย่างไร?)

1 ทิโมธี 3:4-5

ส่วนหนึ่งในความหมายของการเป็นผู้ปกครองก่อนที่คุณจะเป็น
ผู้ปกครองคือ การนำบางสิ่งก่อนที่คุณจะนำคริสตจักร ต้องการเป็นผู้
ผู้นำใช่ไหม? ถ้าอย่างนั้น จงนำบางสิ่ง ถ้าคุณสามารถ ให้เริ่มที่ครอบครัว
ดังที่เราได้เห็นในบทที่ 4 พระธรรม 1 ทิโมธี 3:4-5 ไม่ได้วางกฎ
ที่ฝ่าฝืนไม่ได้ว่า ผู้ปกครองทุกคนต้องแต่งงานและมีลูก ประวัติศาสตร์
คริสตจักรเต็มไปด้วยตัวอย่างของศิษยาภิบาลที่โดดเด่นผู้ครองโสด
ริชาร์ด ซิบส์, ชาร์ลส์ ไชเมียน และจอห์น สตีต ก็เป็นโสดตลอด
ชีวิต โรเบิร์ต เมอร์เรย์ เอ็มเซินก็เป็นโสด แม้ว่าเขาจะหมั้นหมาย
เพื่อแต่งงานเมื่อเขาเสียชีวิตขณะอายุได้ 29 ปี คริสตจักรของผม
มีบรรดาผู้ปกครองที่เป็นโสด พวกเขาเป็นผู้เลี้ยงแกะที่ยอดเยี่ยมและ
เป็นแบบอย่างที่ดี

ถึงกระนั้นก็ยังมียุทธศาสตร์ที่เปาโลชี้ไปที่ความเป็นผู้นำของครอบครัวในฐานะบททดสอบสำหรับความเป็นผู้นำของคริสตจักร ครอบครัวคือชีวิตที่ถักทออย่างแน่นแฟ้นเช่นเดียวกับคริสตจักร ครอบครัวเต็มไปด้วยคนบาปเช่นเดียวกับคริสตจักร ครอบครัวมีงานต้องทำเช่นเดียวกับคริสตจักร งานที่ต้องทำไม่ได้มีเพียงด้านกายภาพเท่านั้น แต่ยังรวมถึงการเลี้ยงดูฝ่ายจิตวิญญาณของลูก ๆ ด้วย (เอเฟซัส 6:4) และสามีดูแลภรรยาเหมือนผู้ปกครองที่ดูแลฝูงแกะของตน โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้เธอเติบโตเป็นเหมือนพระคริสต์ (เอเฟซัส 5:25-27)

ดังนั้น บททดสอบคือ คุณสามารถหาสตรีผู้ทรงคุณค่าให้แต่งงานกับคุณได้หรือไม่? สตรีคริสเตียนที่เป็นผู้ใหญ่และอยู่ในทางพระเจ้าจะยอมเชื่อฟังคุณตลอดชีวิตที่เหลือของเธอหรือไม่ (เอเฟซัส 5:22)?

และถ้าคุณแต่งงาน จงโอบรับลูกที่เป็นของขวัญอย่างกระตือรือร้น ลูกๆ เป็นพระพรจากพระเจ้าตามความถูกต้องของพวกเขา (สดุดี 127:3-5) อีกทั้งการเลี้ยงดูลูกจะกระตุ้นคุณลักษณะและความสามารถของคุณในการเป็นผู้นำในแบบที่น้อยคนจะทำได้ การเป็นพ่อได้เตรียมชีวิตผมให้เป้นศิษยาภิบาลมากกว่าที่วิทยาลัยพระคริสตธรรมจะทำได้ ให้เราพิจารณาบทกวีของเฮอร์แมน บาวินซ์ซึ่งเฉลิมฉลองวิธีที่เด็กเปลี่ยนพ่อแม่ของตน

เพราะลูกคือความมั่งคั่งของการแต่งงาน เป็นสมบัติของพ่อแม่ เป็นความมั่งคั่งของครอบครัว พวกเขาพัฒนาคุณธรรมทั้งหมดภายในตัวพ่อแม่ เช่น ความรักของพ่อและความลำบากของแม่ การอุทิศตนและการปฏิเสธตนเอง การใส่ใจเพื่ออนาคต การมีส่วนร่วมในสังคม ศิลปะแห่งการเลี้ยงดู ลูกทำให้พ่อแม่เรียนรู้ที่จะยับยั้งความมักใหญ่ใฝ่สูง ประณีประนอมกับความขัดแย้ง แก้ไขความแตกต่าง นำจิตวิญญาณของ

ต้องการเป็นผู้นำหรือ? ถ้าอย่างนั้น จงนำบางสิ่ง

พวกเขามาใกล้ชิดกันยิ่งขึ้น จัดเตรียมผลประโยชน์ร่วมกัน ที่อยู่นอกตัวพ่อแม่ ตลอดจนเปิดตาและใจของพ่อแม่ต่อสิ่งรอบข้างและเพื่อลูกหลานของพวกเขา ลูกเปรียบเหมือนกระจกชีวิตที่สะท้อนให้พ่อแม่เห็นถึงสิ่งดีงามและข้อบกพร่องของตนเอง บังคับให้พ่อแม่เปลี่ยนแปลงตนเอง ลดเสียงวิพากษ์วิจารณ์ และสอนพวกเขาว่าการปกครองสักคนเป็นเรื่องยากเพียงใด ครอบครัวคือการสำแดงพลังแห่งการเปลี่ยนแปลงเหนือพ่อแม่ ใครจะรู้ได้ว่าพ่อที่มีเหตุผลและรับผิดชอบในหน้าที่นั้นเคยเป็นวัยรุ่นที่ไม่แยแสต่อโลกมาก่อน และใครจะเคยคิดว่าหญิงสาวที่มีอารมณ์เบิกบานนั้นจะเปลี่ยนเป็นแม่ที่เสียสละอย่างยิ่งใหญ่ด้วยความสุขเพื่อลูกของเธอ? ครอบครัวเปลี่ยนความมักใหญ่ใฝ่สูงสู่การรับใช้ ความตระหนี่สู่ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ผู้อ่อนแอกลายเป็นผู้แข็งแกร่ง คนขี้ลาดกลายเป็นวีรบุรุษ พ่อที่หยาบกระด้างกลายเป็นลูกแกะที่อ่อนโยน แม่ผู้มีจิตใจอ่อนโยนกลายเป็นนางสิงห์ที่น่าเกรงขาม¹

สิทธิอำนาจไหลไปสู่ผู้ที่มีความรับผิดชอบ² คุณรับผิดชอบในเรื่องใด? คุณจะรับผิดชอบต่อสิ่งใดได้อีกบ้าง? หากคุณเป็นนักศึกษา คุณจะเป็นผู้นำพันธกิจในมหาวิทยาลัยของคุณได้อย่างไร? หากคุณทำงานเต็มเวลา จงทุ่มเทให้กับงานทุกด้านอย่างขยันขันแข็ง ทำงานอย่างสุดกำลังของคุณ ตลอดเวลาที่คุณอยู่ในหน้าที่ (ปัญญาจารย์ 9:10; โคโลสี 3:23) เมื่อคุณเจออุปสรรคและต้องการปรึกษาหัวหน้างาน อย่าเพียงแค່รายงานปัญหา แต่เสนอแนวทางแก้ไข และในคริสตจักร คุณสามารถนำกลุ่มย่อยได้หรือไม่? หรือเริ่มต้นด้วยการเป็นผู้นำและผู้สอนสำรอง? การรวมกลุ่มผู้ชายสองสามคนอย่างไม่เป็นทางการ กำหนดเวลา และศึกษาพระคัมภีร์อย่างจริงจังในแต่ละสัปดาห์ละ?

ต้องการเป็นผู้นำใช่ไหม? ถ้าอย่างนั้น จงนำบางสิ่ง ไม่ใช่แค่ผู้นำ «บางคน» ในส่วนของบาง «สิ่ง» นั้นมีความสำคัญมากกว่าที่คุณคิด เช่น บริษัท พันธกิจของมหาวิทยาลัย ครอบครัว และแม้แต่เกมฟุตบอลทั่วไป คริสตจักรคือสถาบันแห่งหนึ่ง โดยพื้นฐานแล้ว สถาบันเป็นโครงสร้างกฎที่ใช้ร่วมกันซึ่งกำหนดพฤติกรรม ดังที่โจนาธาน ลีแมนกล่าวไว้ว่า “สถาบันต่างๆ สอนคุณถึงวิธีการปฏิบัติ และสถาบันมอบโอกาสให้คุณปฏิบัติ สถาบันช่วยกำหนดนิยามความสัมพันธ์ ให้เป้าหมายและทิศทาง สถาบันยังมีส่วนในทุกมิติของอัตลักษณ์ของคุณ”³ หลายสถาบันก็คล้ายคลึงกับครอบครัว การเป็นผู้นำไม่ว่าจะในสถาบันใดก็ตาม แม้กระทั่งการนำกลุ่มย่อยของคริสตจักรอย่างไม่เป็นทางการ ก็จะช่วยคุณนำสถาบันอื่น เพราะสถาบันนับไม่ถ้วนเผชิญกับคำถามเดียวกัน ใครเป็นคนกำหนดวาระการประชุม? ใครเป็นคนตัดสินใจ และจะอย่างไร? ความขัดแย้งและความไม่ลงรอยถูกจัดการอย่างไร? ใครเป็นผู้แต่งตั้งผู้นำเหล่านี้และตั้งอยู่บนพื้นฐานใด? คุณสามารถประเมินอะไรได้บ้าง?

หากคุณต้องการอภิบาล จงเรียนรู้วิธีคิดและปฏิบัติในมิติของสถาบัน คุณอดทนที่จะโหม่งหัวใจมากเพียงใด? คุณรู้สึกสบายใจแค่ไหนกับการตัดสินใจของกลุ่มที่ดูกลับไปกลับมา และลองแล้วก็ใช้ไม่ได้? คุณได้รับและรักษาความไว้วางใจจากผู้อื่นได้ดีเพียงใด? คุณเคยก่อตั้งสถาบันเล็กๆ อย่างชมรมหนังสือหรือกลุ่มย่อย แล้วประสบความสำเร็จจนส่งต่อได้หรือไม่? คุณเคยประยุต์กฎที่กล่าวว่าจงออกจากสถาบันนี้โดยสภาพที่ดีกว่าที่คุณเคยเห็นครั้งแรกหรือไม่? การอภิบาลค่อยๆ เปลี่ยนเป็นการเมือง ศิษยาภิบาลจำเป็นต้องรู้ว่าตนเองมีต้นทุนกับผู้อื่นมากน้อยเพียงใดและจะใช้เมื่อใด บางคนที่ปรารถนาจะทำพันธกิจรู้ทุกอย่างว่าคริสตจักรควรอยู่เป็นอย่างไร แต่ไม่รู้จะอะไรเลยว่าจะช่วยให้คริสตจักรไปถึงที่นั่นได้อย่างไร การรู้จักจุดหมายจะมีประโยชน์อะไร หากคุณไม่รู้ว่าจะบางคนได้เริ่มต้นจากจุดไหน? จะมีประโยชน์อะไรที่

ต้องการเป็นผู้นำหรือ? ถ้าอย่างนั้น จงนำบางสิ่ง

จะบอกเส้นทางให้บางคน แต่พวกเขากลับไม่มีน้ำมันในถังเพื่อไปที่นั่น?

ถ้าคุณอยากเป็นผู้นำ จงเริ่มนำ สัมผัสใจอาสาที่จะรับผิดชอบ และคุณจะได้รับสิทธิอำนาจมากขึ้น จงเรียนรู้ศิลปะของการพบปะผู้คนในที่ซึ่งพวกเขาอยู่ และช่วยให้พวกเขาก้าวอย่างมั่นใจไปสู่ที่ซึ่งพวกเขาควรอยู่

เชียวชาญและต้องเชียวชาญ ด้วยพระคัมภีร์

ข้าพระองค์ฉลาดกว่าครูทั้งหมดของข้าพระองค์
เพราะพระโอวาทของพระองค์เป็นคำภาวนาของข้าพระองค์

สดค 119:99

วิชาเรียนในวิทยาลัยพระคริสตธรรมบางวิชาที่ผมชื่นชอบนั้นเป็นวิชาเลือกที่ผมได้เรียนกับผู้ที่มีความเข้าใจอย่างลึกซึ้ง และเกือบจะเรียกได้ว่าเป็นตำนานอย่าง ดร. ปีเตอร์ เจนทรี รวมทั้งอรรถาธิบายภาษาฮีบรูพระธรรมอิสยาห์ พระคัมภีร์ที่ศึกษาคืออิสยาห์บทที่ 1-11 และบทที่ 54-56 เราต้องอ่านข้อพระคัมภีร์ภาษาฮีบรูของทุกบทเหล่านั้น โดยใช้แค่หนังสือไวยากรณ์และพจนานุกรมเป็นตัวช่วยเท่านั้น การสอบปลายภาคประกอบด้วยเนื้อหาหลายส่วนจากบทเหล่านั้น ซึ่ง ดร.เจนทรีเป็นคนเลือกและปกปิดไม่บอกใครจนกว่าจะถึงวันแห่งวิวรณ์ที่ใจของเราแต่ละคนจะถูกพิพากษา ในการสอบนั้น เราต้องอ่านและแปลพระคัมภีร์ส่วนที่ถูกเลือกเอาไว้ และตอบคำถามเกี่ยวกับการสร้างคำ รูปแบบกริยา และโครงสร้างประโยค ความช่วยเหลือ

เพียงอย่างเดียวของเราในการสอบคือ ชุดคำจำกัดความสำหรับคำศัพท์ที่ถูกใช้น้อยกว่าห้าครั้งตลอดพระธรรมอิสยาห์ทั้งเล่ม

ในการเตรียมตัวสอบ ผมใช้เวลาหลายชั่วโมงเดินไปมาในห้องเรียนที่ว่างเปล่าในวิทยาเขตของวิทยาลัยพระคริสตธรรมเซาท์เทิร์นแบปติสต์ (Southern Baptist Theological Seminary) อ่านข้อพระคัมภีร์ภาษาฮีบรูต่างๆ ให้ตัวเองฟัง ผมจะอ่านพร้อมกับบันทึกเสียงแล้วอ่านคนเดียว วลีบางส่วนยังติดอยู่ในลิ้นของผมอยู่แปดปีหลังจากนั้น คุณจะสอบด้วยความมั่นใจได้ก็ต่อเมื่อคุณได้จุ่มแช่ตนเองลงในทุกมิติ ทั้งความยาว ความลึก และความกว้างของบทต่างๆ ในพระธรรมอิสยาห์ที่ได้รับมอบหมาย วิธีเดียวที่จะผ่านการสอบนั้นได้คือ ต้องเชี่ยวชาญเนื้อหาตอนนั้น

เกือบทุกวันที่คุณรับใช้ในฐานะศิษยาภิบาล คุณจะถูกทดสอบความสามารถในการตีความและการนำพระคัมภีร์ไปประยุกต์ใช้ สมาชิกคริสตจักรจะถามคุณเกี่ยวกับปัญหาทางจริยธรรมอันทึมแทงใจในหมวดเบญจบรรณ พวกเขาจะไว้วางใจคุณในเรื่องส่วนตัวและการต่อสู้ดิ้นรนที่ซับซ้อนที่สุด ภายในช่วงเวลาอันสั้นนั้น คุณจะต้องนึกข้อพระคัมภีร์ที่สามารถส่องแสงผ่านช่องแคบเข้าไปในจิตวิญญาณอันมืดมนของเขาให้ได้ และในวันสุดท้าย พระเจ้าจะทรงพิพากษางานของคุณโดยพิจารณาว่าคุณก่อร่างสร้างขึ้นด้วยวัสดุอันล้ำค่าที่พระองค์ประทานแก่คุณในพระวจนะของพระองค์หรือไม่ (1 โครินธ์ 3:10-15) วิธีเดียวที่จะสอบผ่านการสอบรายวันและการสอบปลายภาคคือ จงเชี่ยวชาญ และต้องเชี่ยวชาญด้วยพระคัมภีร์

คุณจะเชี่ยวชาญพระคัมภีร์ได้อย่างไร? จงรู้จักพระคัมภีร์ให้ลึกซึ้งและกว้างขวาง จงมุ่งมั่นที่จะเติบโตอย่างต่อเนื่องในความเข้าใจถึงความลึกและความกว้างของพระคัมภีร์ ในความกว้าง ผมขอหนุนใจอย่างยิ่งให้คุณอ่านพระคัมภีร์ทั้งเล่มอย่างสม่ำเสมอ อย่างน้อยอ่านจบปีละหนึ่งครั้งเป็นเวลาหลายปี แผนการอ่านพระคัมภีร์ของเอ็มเซนี

(The M'Cheyne reading plan) เป็นวิธีที่ยอดเยี่ยม และยังมีวิธีอื่นๆ อีกนับไม่ถ้วน “พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจจากพระเจ้า และเป็นประโยชน์ในการสอน การตักเตือนว่ากล่าว การแก้ไขสิ่งผิด และการอบรมในความชอบธรรม เพื่อคนของพระเจ้าจะมีความสามารถ และพร้อมเพื่อการดีทุกอย่าง” (2 ทิโมธี 3:16-17) คุณจะพัฒนาผู้คนจากพระคัมภีร์ทุกตอนได้อย่างไรหากคุณไม่รู้พระคัมภีร์ทุกตอน? คุณจะรู้พระคัมภีร์ทุกตอนได้อย่างไร ถ้าคุณไม่ได้อ่านพระคัมภีร์ทุกตอน?

ตอนที่ผมเป็นนักศึกษาปีหนึ่งในวิทยาลัยคือครั้งแรกที่ผมอ่านพระคัมภีร์จนจบทั้งเล่ม พูดยาวอายุๆ เลย ผมจำได้ว่าตัวเองคิดว่า “อ่านจบแล้วยังไงต่อ?” แต่ขอบคุณพระเจ้าที่ผมถูกคิดได้อย่างรวดเร็วว่าบ่อน้ำเหล่านั้นยังมีน้ำให้ตักอีกมากและจะมีเช่นนั้นตลอดไป

อีกวิธีหนึ่งในการอ่านพระคัมภีร์แบบกว้างคือการอ่านทั้งพระธรรมทั้งเล่มในคราวเดียว อ่านพระธรรมอิสยาห์เหมือนคุณอ่านนวนิยายสังเกตจังหวะทำนองและความไหลลื่นของแต่ละตอน ผมรับประกันว่านี่จะเป็นสองชั่วโมงที่จรรโลงใจยิ่ง

แล้วการอ่านตามความลึกล่ะ? นิสัยที่สำคัญในเรื่องนี้คือการอ่านซ้ำ การใคร่ครวญ และการท่องจำ ผมได้ประโยชน์จากคำแนะนำของจอห์น แมคอาเธอร์เกี่ยวกับวิธีรู้จักพระธรรมสักเล่มจนเชี่ยวชาญเลือกพระธรรมที่มีปริมาณพอเหมาะ เช่น พระกิตติคุณยอห์นซึ่งมี 21 บท แบ่งพระธรรมเล่มนี้ออกเป็นสามส่วน และอ่านหนึ่งส่วนทุกวันเป็นเวลาหนึ่งเดือน เช่น อ่าน ยอห์นบทที่ 1-7 ในเดือนมกราคม แล้วอ่านยอห์นบทที่ 8-14 ในเดือนกุมภาพันธ์ และอ่านยอห์นบทที่ 15-21 ในเดือนมีนาคม ภายในสามเดือน คุณจะอ่านพระธรรมทั้งเล่มได้สามสัปดาห์ ลองอ่านดู จงดูความลึกของพระธรรมที่ได้รับการอ่านซ้ำหลาย ๆ ครั้ง ดูว่าคุณจำได้มากแค่ไหนโดยไม่ต้องพยายาม

การใคร่ครวญเป็นศิลปะของการใส่ความจริงเข้าไปในความคิดและจิตใจของคุณอย่างอดทน¹ การใคร่ครวญคือความคิดซึ่งมุ่งเป้าสู่

จิตใจ การใคร่ครวญคือการลิ้มรสความจริงด้วยความเพิลิตเพิลินจนมันได้สร้างรสชาติให้กับจิตวิญญาณของคุณ เมื่อคุณทำขนมปังหรือพาสต้าด้วยมือ (อย่างที่ภรรยาและลูกๆ รวมถึงตัวผมมักจะทำบ่อย ๆ) คุณจะต้องนวดแป้ง การนวดจะเปลี่ยนโครงสร้างทางเคมีของส่วนผสม การนวดจะทำให้เกิดความเหนียวจนตัวเนื้อขนมปังมีรสสัมผัสที่ดี การใคร่ครวญคือการนวดฝ่ายจิตวิญญาณ การใคร่ครวญเป็นการนำความจริงของพระคัมภีร์เข้าสู่จิตวิญญาณของคุณ จนกระทั่งความจริงนั้นเปลี่ยนโครงสร้างในหัวใจของคุณ ซึ่งเป็นการสร้างความเชื่อ ความหวัง และความรักใหม่

ผมยังหนุนใจคุณอย่างยิ่งให้ท่องจำพระคัมภีร์ด้วย² ท่องจำเป็นข้อนี้ดี ท่องจำทั้งบทดีกว่า และท่องจำทั้งพระธรรมได้คือดีที่สุด เมื่อคุณท่องจำข้อพระคัมภีร์ตอนหนึ่งได้ แน่ใจว่าการอ่านซ้ำๆ ของท่องจำก็ช่วยให้คุณใคร่ครวญข้อความนั้นตามไปด้วย และการท่องจำช่วยให้ข้อพระคัมภีร์ติดอยู่ที่ลิ้นของคุณอย่างที่ไม่มียังสิ่งใดทำแทนได้ เป็นเวลากว่าสิบห้าปีแล้วที่ผมพบว่าท่องจำพระคัมภีร์—โดยเฉพาะการท่องจำพระธรรมทั้งเล่ม—เป็นการฝึกฝนฝ่ายจิตวิญญาณที่เกิดประโยชน์อย่างยิ่ง และประโยชน์จากการท่องจำต่อพันธกิจอภิบาลนั้นเห็นผลทันที ยิ่งยืນ และสร้างผลกระทบในวงกว้าง

ถ้าคุณไม่เคยท่องจำพระธรรมทั้งเล่มมาก่อน ผมขอหนุนใจให้คุณเลือกพระธรรมที่สั้นและลึกซึ้ง เช่น ฟิลิปปี หรือ 1 เธสะโลนิกา จงกำหนดเวลาที่你会อ่านในแต่ละวัน ถ้าเป็นไปได้ ให้หาเพื่อน เช่น ผู้เชื่อที่คุณกำลังสร้างสาวกอยู่ ผู้ที่จะท่องจำไปพร้อมกับคุณ ด้วยวิธีนี้คุณสามารถรับผิดชอบต่อกัน ท่องข้อพระคัมภีร์ให้แก่กันและกัน และจากประสบการณ์ของผม วิธีที่เป็นประโยชน์ในการท่องจำข้อพระคัมภีร์เพิ่มไปเรื่อย ๆ มีดังนี้ เริ่มต้นด้วยข้อแรก พุดทั้งข้อพระคัมภีร์นั้นออกมาดัง ๆ โดยจดจ่อไปที่แต่ละถ้อยคำ (หากข้อนั้นยาว ให้พุดประโยคแรกหรือส่วนแรก) อ่านข้อนั้นซ้ำสองถึงสามครั้ง จากนั้นพุด

ทั้งข้อออกมาดัง ๆ โดยไม่มองคำเหล่านั้น เมื่อคุณจำได้แล้ว ให้ทำอีกห้าหรือสิบครั้ง แล้วคุณก็จะจำได้ทั้งข้อ เมื่อคุณจำได้อย่างสมบูรณ์ คราวนี้คุณต้องรักษาการจำนั้นไว้ด้วย ดังนั้น ในวันถัดไป ให้เริ่มด้วยการทบทวน อ่านออกเสียงโดยไม่ต้องดูสิ่งที่คุณจำได้เมื่อวันก่อน หากคุณเริ่มจำบางคำไม่ได้แล้ว ให้แก้ไขโดยอ่านซ้ำข้อเมื่อวานแบบสั้นๆ แล้วจึงเริ่มอ่านข้อพระคัมภีร์ถัดไปด้วยวิธีการแบบเดิม ในแต่ละวันให้อ่านซ้ำทุกข้อที่คุณจำได้มาเรื่อย ๆ แล้วก็เริ่มจำข้อถัดไป แน่หนอนว่ายิ่งคุณจดจำเพิ่มมากเท่าไร คุณก็ยิ่งต้องใช้เวลาทบทวนมากขึ้นเท่านั้น แต่คุณทำแบบสร้างสรรค์ได้ ด้วยการทบทวนขณะล้างจาน พับผ้า หรือนั่งอยู่ท่ามกลางการจราจร

เมื่อเวลาไว้สองสามวันที่คุณอาจไม่ได้ทบทวน และบางวันที่คุณใช้เวลาทั้งคืนในการทบทวน หากคุณไม่ลืมนึก คุณจะต้องจำพระธรรมฟิลิปปีได้ภายในสี่เดือน แต่ถ้าคุณต้องการรักษาสิ่งที่ท่องจำไว้ คุณต้องทบทวนทั้งพระธรรมอย่างสม่ำเสมอ การทบทวนพระธรรมทั้งเล่มทันทีที่ได้เรียนรู้แล้วเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง จากการบันทึกของผมเกี่ยวกับเรื่องนี้ ผสมผสานกันไปทั้งทำสำเร็จและไม่สำเร็จ ผมขอแนะนำให้ทบทวนพระธรรมทั้งเล่มทุกวันเป็นเวลาอย่างน้อยหนึ่งเดือน ชาวดีคือ เมื่อคุณท่องจำได้ดีแล้ว คุณจะพูดออกมาได้เร็วขึ้นมาก หากคุณต้องการที่จะเชี่ยวชาญพระคัมภีร์ การท่องจำพระคัมภีร์จะบังคับให้คุณอยู่กับพระวจนะทุกคำ และสิ่งนี้จะช่วยให้ทุกคำคงอยู่ในตัวคุณ (โคโลสี 3:16)

แต่บททดสอบที่แท้จริงว่าคุณเชี่ยวชาญพระคัมภีร์หรือไม่คือพระคัมภีร์นั้นเป็นนายเหนือชีวิตของคุณหรือไม่ จุดประสงค์ของการศึกษาพระคัมภีร์คือเพื่อยอมจำนนเชื่อฟังต่อพระคัมภีร์ จุดประสงค์ของการอ่านพระคัมภีร์คือเพื่อให้พระคัมภีร์อ่านชีวิตของคุณ จุดประสงค์ของการใคร่ครวญพระคัมภีร์คือการถูกสร้างใหม่โดยพระคัมภีร์ ฉะนั้นเปลี่ยนการอ่านให้เป็นการอธิษฐาน เปลี่ยนการเรียนให้เป็นการตรวจสอบตนเอง เมื่อใดก็ตามที่คุณศึกษาพระคัมภีร์ จงให้สายตา

จดจ่อหาเหตุผลที่จะสรรเสริญพระเจ้าและถ่อมใจตัวเองลง จงใช้พระคัมภีร์เป็นไฟฉายส่องให้เห็นความบาปในใจของคุณที่ตนเองไม่เคยนึกถึง ดังที่จอห์น เว็บบสเตอร์กล่าวไว้ หลักการของพระคัมภีร์คือ “มิตที่ปักใจของคริสตจักร”³

ศิษยาภิบาลทุกคนต้องมีความเชี่ยวชาญพระคัมภีร์ทั้งหมดจากการลงมือทำจริงและอย่างละเอียดถี่ถ้วน และศิษยาภิบาลทุกคนต้องเข้าใจพระคัมภีร์อย่างถ่องแท้ ทุกๆ ครั้งที่คุณเผชิญกับถ้อยคำในพระคัมภีร์ จงตั้งเป้าให้จอมกษัตริย์พระเยซูขยายเขตแดนการปกครองในจิตวิญญาณของคุณให้มากขึ้น จงร่วมมือกับพระคัมภีร์เพื่อยอมจำนนเชื่อฟังต่อพระคัมภีร์ ด้วยการปล้ำสู้กับพระคัมภีร์เหมือนอย่างที่ยาโคบปล้ำสู้กับทูตสวรรค์ พระพรอยู่ในชัยชนะนั้น⁴

คว่ำทุกโอกาสในการสอน เท่าที่คุณทำได้

จงปฏิบัติหน้าที่เหล่านี้และทุ่มเทตัวเองให้กับหน้าที่ดังกล่าว
เพื่อให้ทุกคนเห็นความก้าวหน้าของท่าน

1 ทิโมธี 4:15

เมื่อผมเริ่มอยากเป็นศิษยาภิบาลอย่างจริงจัง คนแรก ๆ ที่ผมบอกคือ ไบรอัน บันเนลล์ ตอนนั้นไบรอันกำลังศึกษาอยู่ที่วิทยาลัยพระคริสตธรรม เดอะมาสเตอร์ (The Master's Seminary) และเป็นผู้นำพันธกิจในวิทยาลัยของคริสตจักรเกรซคอมมูนิตี้ที่ USC ซึ่งเรียกว่าเกรซออนแคมปัส (Grace on Campus) ไบรอันประทับใจและควบคุมความปรารถนาในการอภิบาลของผมด้วยความเอาใจใส่และความเข้าใจอันลึกซึ้ง ตั้งแต่เริ่ม เราพบกันเป็นประจำเพื่อหารือเกี่ยวกับพระคัมภีร์และชีวิตฝ่ายวิญญาณของเราด้วยกัน เขาให้ผมยืมสำเนา การสอนแก่นักศึกษาของข้าพเจ้า (Lectures to My Students) ของสเปอร์เจียน ซึ่งผมได้ศึกษาเนื้อหาในช่วงวันหยุดคริสต์มาสตอนเรียนปีที่สอง และไบรอันให้คำแนะนำสำคัญแก่ผมว่า “จงคว่ำทุกโอกาสในการสอนเท่าที่คุณทำได้”

เส้นทางสู่การเป็นศิษยาภิบาล

หากคุณต้องการรับใช้เป็นที่ปรึกษาบาทเทศนาเต็มเวลา มีอยู่สองด้านที่คุณต้องผ่านไปให้ได้ คุณต้องอยู่ในทางพระเจ้าพอที่จะเป็นผู้ปกครองได้ และคุณต้องเทศนาได้ดีพอที่คริสตจักรควรให้ค่าตอบแทนแก่คุณเพื่อเทศนา ซึ่งทั้งสองด้านนี้ไม่ได้แยกจากกันอย่างสิ้นเชิง เนื่องจากผู้ปกครองทุกคนต้องสามารถสอนได้ (1 ทิโมธี 3:2; ทิตัส 1:9) แต่ดังที่เราได้เห็นในบทที่ 1 พันธสัญญาใหม่เชื่อมโยงค่าตอบแทนการอภิบาลเข้ากับการสอนว่า “จงถือว่าผู้ปกครองทั้งหลายที่ปกครองดินนั้นสมควรได้รับเกียรติเป็นสองเท่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งบรรดาผู้ปกครองที่ตราครุฑในการเทศนาและสั่งสอน เพราะพระคัมภีร์กล่าวว่า ‘อย่าเอาตะกร้อครอบปากว้าขณะที่มันกำลังนวดข้าวอยู่’ และ ‘คนงานก็สมควรจะได้รับค่าจ้างของตน’” (1 ทิโมธี 5:17-18) และกาลาเทีย 6:6 กล่าวว่า “ส่วนคนที่รับการสอนพระวจนะ จงแบ่งสิ่งดีทุกอย่างให้แก่คนที่สอนตนเกิด”

เพื่อให้ง่ายขึ้น ด้านแรกนั้นไม่จำเป็นต้องมีผลต่อการประกอบอาชีพ แต่ด้านที่สองนั้นมีผล คุณสามารถรับใช้ในฐานะผู้ปกครองได้โดยไม่ต้องเปลี่ยนงาน แต่คุณกำลังอ่านหนังสือเล่มนี้เพราะคุณไม่เพียงต้องการรับใช้ในฐานะผู้ปกครองเท่านั้น คุณยังต้องการใช้ชีวิตไปกับงานนี้ด้วย ดังนั้นขอให้เน้นไปที่ด้านที่สอง หลักเกณฑ์สำคัญที่สุดประการหนึ่งสำหรับการพิจารณาว่าคุณควรเป็นที่ปรึกษาบาทเทศนาเต็มเวลาหรือไม่ นั่นคือ คุณเทศนาและสอนพระวจนะของพระเจ้าได้ดีเพียงใด ทุกสิ่งส่งผลต่อกันอย่างสมดุล ยิ่งคุณสอนและเทศนามากเท่าไร เส้นทางของคุณก็จะยิ่งชัดเจนขึ้นเท่านั้น

คุณสามารถแสวงหาหรือสร้างโอกาสในการสอนใดได้บ้าง? คุณจะเป็นผู้นำกลุ่มย่อยหรือสอนชั้นรวีสำหรับผู้ใหญ่ได้หรือไม่? แล้วชั้นรวีสำหรับเด็กล่ะ? ไม่มีบททดสอบการเทศนาใดจะดีไปกว่าการดูว่าคุณสามารถดึงดูดความสนใจของเด็กอายุหกปีที่ยึดเกาะอยู่กันเต็มห้องได้อีกแล้ว คุณสามารถเทศนาที่บ้านพักคนชราหรือสถานสงเคราะห์

คนไร้บ้านได้หรือไม่? คุณสามารถพูดเรื่องข่าวประเสริฐที่ค่ายฤดูร้อนหรืองานของโรงเรียนได้หรือไม่? คุณสามารถเทศนาในคริสตจักรปัจจุบันของคุณ หรือคริสตจักรที่คุณเติบโตมา หรือคริสตจักรของยายของคุณได้หรือไม่? หากคุณกำลังไขว่คว้าหาโอกาสในการเทศนาแต่แค่โอกาสเหล่านั้นยังมาไม่ถึง จงทูลขอจากพระเจ้าและรอคอยคำตอบจากพระองค์ด้วยความอดทน

องค์ประกอบสำคัญสองประการซึ่งอยู่ในคำแนะนำของไบรอันนั้นคือเวลาและข้อผูกพัน เมื่อคุณทำให้พันธะข้อผูกพันอื่นๆ ของคุณสำเร็จด้วยความสัตย์ซื่อแล้ว คุณเหลือเวลาอีกเท่าไร? หากคุณเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัย ความเป็นไปได้คือคุณอาจมีเวลามากกว่าที่คุณคิด และคุณสามารถใช้เวลาได้ดีกว่าที่คุณคิด แต่สำหรับคนที่มียานอยู่เต็มมือ ปัญหาเรื่องเวลาที่ไม่พออาจก่อให้เกิดความเจ็บปวด หากคุณมียานยุ่งและมีครอบครัวที่กำลังเติบโต คุณอาจแทบจำไม่ได้ว่า “เวลาว่าง” นั้นเป็นอย่างไร การให้เวลาสำหรับการสอนในที่สาธารณะอาจถือว่าเป็นกระบวนการที่ซับซ้อน แล้วคุณจะทำอะไรเพื่อพระวanges ของพระเจ้าอย่างต่อเนื่องได้อย่างไร เพื่อทุกครั้งที่มีโอกาส คุณจะสามารถกล่าวบางสิ่งที่เป็นประโยชน์ได้? เมื่อคุณหาโอกาสในการสอน คุณจะมีความไวในการเตรียมตัวคุณเองอย่างไรเพื่อให้ครอบครัวของคุณได้รับประโยชน์จากการที่คุณใคร่ครวญถึงพระคำของพระเจ้าแทนที่จะต้องทุกข์ใจจากการที่คุณต้องหายตัวไปอย่างยาวนาน?

โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงแรก ๆ ของความปรารถนาที่จะทำพันธกิจอภิบาล การสอนในบริบทต่าง ๆ จะช่วยให้คุณสอนผู้อื่นได้ดีขึ้นทักษะที่คุณเรียนรู้ในบริบทหนึ่งจะถ่ายโอนไปยังอีกบริบทหนึ่ง จงเรียนรู้ที่จะเตือนสติและหนุนใจในรูปแบบที่เหมาะสมและตรงเป้าหมายในกลุ่มย่อย และการประยุกต์คำเทศนาของคุณจะลึกซึ้งยิ่งขึ้น จงเรียนรู้ที่จะเล่าเรื่องง่าย ๆ ใช้ตัวอย่างประกอบที่มีชีวิตชีวาสำหรับเด็กอายุ 6 ขวบ และบทนำคำเทศนาของคุณควรดีขึ้น หากคุณคว้าโอกาสเหล่านี้

เส้นทางสู่การเป็นศัลยากิบาล

ทุกโอกาสในการสอนที่คุณรับจะสอนคุณเกี่ยวกับการรับใช้และเกี่ยวกับตัวคุณเองมากขึ้น ดังนั้น จงคว้าทุกโอกาสที่คุณได้รับ

พร้อมเปลี่ยนตัว

จงทำอย่างซื่อสัตย์เข้มแข็งในขณะที่คนสนใจและไม่สนใจ

2 ทิโมธี 4:2

การเทศนาครั้งแรกในชีวิตของผม ผมได้รับการแจ้งล่วงหน้าอย่างกระตือรือร้น—อาจแค่สามวันก่อนการเทศนา ตอนนั้นเป็นฤดูร้อนปี 2006 และผมอยู่ระหว่างการเดินทางทำพันธกิจมิชชันสองสัปดาห์ในประเทศยูเครน เพื่อสนับสนุนทีมงานที่ทำงานระยะยาวซึ่งคริสตจักรเกรซคอมมูนิตีส์ส่งไป ผมได้บอกหัวหน้ามิชชันนารีซึ่งเป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักรที่พูดภาษายูเครนในกรุงเคียฟถึงความปรารถนาของผมที่อยากเป็นศิษยาภิบาล และเขาเชิญผมให้เทศนาเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ในวันอาทิตย์นั้น พวกเขา กำลังจะให้ประวัติศาสตร์แก่ผู้เชื่อใหม่ที่แม่น้ำนอกเมือง และโดยปกติแล้วจะมีการเทศนาเพื่อประกาศข่าวประเสริฐสั้นๆ ก่อนการบัพติศมา

ผมจึงเลือกข้อพระคัมภีร์มัทธิว 9:9-13 ซึ่งตอนท้ายกล่าวว่า “ด้วยว่าเราไม่ได้มาเพื่อเรียกคนชอบธรรม แต่มาเรียกคนบาป” ช่วงเวลา

อันจำกัดระหว่างสองสามวันนั้น ผมจดจ้องข้อพระคัมภีร์นั้นและจดบันทึกบนกระดาษ ผมจำไม่ได้ว่าผมวางโครงร่างด้วยหรือไม่ คำเทศนานั้นสั้นเพียงยี่สิบนาทีหรือราว ๆ นั้น และผมพูดเพียงครั้งเดียว เพราะอีกครั้งหนึ่งคือล่ามที่ต้องแปลทุกประโยคตามผม ผมจำสิ่งที่พูดได้ไม่มาก ผมรู้แต่ว่าตนเองเทศนาข่าวประเสริฐ หลังจากนั้นผู้ปกครองคนหนึ่งของคริสตจักรก็เข้ามาจับมือผม มองตาของผมแล้วพูดว่า “คุณควรจะเป็นนักเทศน์นะ”

การเทศนาครั้งแรกที่คริสตจักรแคปปิตอลฮิลล์แบปติสต์ ซึ่งปัจจุบันนี้ผมได้ทำหน้าที่เป็นศิษยาภิบาล ผมได้รับการแจ้งล่วงหน้าอย่างกระตือรือร้นยิ่งกว่านั้นเสียอีก วันนั้นเป็นวันอาทิตย์หลังวันขอบพระคุณพระเจ้าในปี 2008 ก่อนเวลาเก้าโมงครึ่งไม่นานนัก เมื่อชั้นเรียนสัมมนาหลัก (Core Seminar) เริ่มขึ้น มาร์ค เดเวอร์ศิษยาภิบาลอาวุโสของเราได้เรียกนักศึกษาฝึกงานด้านการอภิบาลทั้งหกคนมาซึ่งผมเป็นหนึ่งในนั้น

มาร์คถามว่า “พวกคุณมีใครอยากเทศนาตอนเย็นบ้าง?”

ผมรอดูจังหวะเพราะไม่อยากทำตัวกระตือรือร้นมากเกินไป แต่เมื่อไม่มีใครตอบสนองอย่างรวดเร็วผมจึงเสนอตัว มีความสับสนเกิดขึ้นผู้ปกครองที่มีตารางการเทศนากำลังเดินทางอยู่ ผู้ช่วยศิษยาภิบาลอาจจะเลยที่จะยืนยันว่ามีการสลับตาราง รายละเอียดจึงไม่มีความชัดเจน แต่เมื่อไม่เหลือใครให้เลือกอีกแล้ว ตัวเลือกสุดท้ายจึงตกมาอยู่ที่ผม

หลังจากนักศึกษาฝึกงานคนอื่นๆ ออกไปแล้ว มาร์คบอกผมว่าข้อพระคัมภีร์ที่จะต้องเทศนาคือฮีบรู 11:21 “โดยความเชื่อ เมื่อยาโคบใกล้จะตาย จึงอวยพรบุตรแต่ละคนของโยเซฟ และได้นมัสการพระเจ้าขณะยืนกายบนหัวไม้เท้าของท่าน” เช้าวันนั้น มาร์คกำลังเทศนาหลายบทตอนท้ายของปฐมกาล และการนมัสการช่วงเย็นตามปกติแล้ว จะใช้เวลาใคร่ครวญส่วนตัวสิบห้านาทีในพระคัมภีร์ข้อหนึ่งที่สอดคล้องกันจากพันธสัญญาที่ตรงกันข้ามจากข้อพระคัมภีร์ใน

คำเทศนาตอนเช้า เมื่อก่อนนั้น การนมัสการตอนเย็นจะเริ่มตอนหกโมงเย็น ผมจึงมีเวลาแปดชั่วโมงครึ่งในการเตรียมตัว แต่ก็ไม่เชิงลึกทีเดียว เพราะชั่วโมงต่อมาเป็นการสัมนานาหลัก และสองชั่วโมงครึ่งต่อจากนั้นเป็นการนมัสการช่วงเช้า หลังจากเสร็จการนมัสการในช่วงเช้า ผมกับภรรยาได้รับกำหนดให้เป็นเจ้าภาพที่จะพาบ๊อบและแม็กซีน สมาชิกคริสตจักรผู้เป็นที่รักและรับใช้มาอย่างยาวนาน ไปรับประทานอาหารกลางวัน

ผมบอกมาร์คว่า “ผมว่า ผมน่าจะยกเลิกทานอาหารกลางวันกับบ๊อบและแม็กซีนดีกว่า” แต่มาร์คตอบกลับมว่า “โอ้ ไม่ต้องหรอก คุณจะไม่ยกเลิกนัดกับบ๊อบและแม็กซีน! คุณยังมีเวลาตั้งเยอะสำหรับเตรียมคำเทศนาในตอนบ่าย»

มีตั้งเยอะ ได้เลยมาร์ค เราจึงไปทานอาหารกลางวันตามนัด

ชั่วโมงต่อมา ผมแทบไม่ได้สนใจผู้สอนของการสัมนานาหลักอย่างเต็มที่เลย เนื่องจากผมพยายามเร่งรีบเขียนโครงร่างและร่างประเด็นการประยุกต์ใช้สองสามข้อที่ด้านหน้ากระดาษจดบันทึกของผม ต่อจากนั้นเป็นการนมัสการตอนเช้า แล้วต่อด้วยมื้ออาหารกลางวัน ประมาณบ่ายสามโมงของวันนั้น ในที่สุดผมก็เปิดแล็ปท็อปและเริ่มเขียนคำเทศนา

การเทศนานั้นจบลงในเวลาสิบสองนาทิตั้งแต่จะเป็นสิบห้านาที แต่ก็ไม่แยเท่าไร ในระหว่างการทบทวนการนมัสการของเราในเย็นวันนั้น ศิษยาภิบาลร่วมไมเคิล ลอร์เรนซ์สังเกตเห็นว่าการสรุปคำเทศนาของผมนั้นค่อนข้างจบบ่อยอย่างกะทันหัน เขาใช้คำพูดว่า «คำเทศนาลงจอดแบบหล่นตู่เลยนะ» ขอบคุณนะไมเคิล ดีใจที่มันยังลงจอดได้

ไม่กี่สัปดาห์ต่อมา ดีฟัค เรูศิษยาภิบาลอีกคนหนึ่งของคริสตจักรล้มป่วยในคืนวันเสาร์และขอให้ผมสอนการสัมนานาหลักของเขาในเช้าวันรุ่งขึ้นไม่กี่เดือนหลังจากนั้น ผมได้เป็นผู้สอนร่วมในชั้นเรียนถึงหกสัปดาห์โดยมีการแจ้งล่วงหน้าหนึ่งครั้ง

เรื่องราวการเทศนาแทนคนอื่นที่ผมชื่นชมนั้นไม่เกี่ยวข้องกับอะไรกับผมเลย เพื่อนของผม จอห์น ลี อายุยี่สิบสี่ปี เขาเป็นลูกศิษยาภิบาลจากลอสแอนเจลิส ในขณะที่ผมเขียนเรื่องราวนี้ เขาเป็นสมาชิกของคริสตจักรแคปปิโตลฮิลล์แบปติสต์ และเขาจบการฝึกงานด้านการอภิบาลเมื่อปีที่แล้ว ก่อนที่จอห์นจะมาหาเรา เขาได้รับการเสริมสร้างอย่างล่ำลึงถึงสี่ปีจากคริสตจักรเบธานีแบปติสต์ในเบลล์ฟลาวเวอร์แคลิฟอร์เนียจากเพื่อนของผมอีกคนหนึ่งคือพี. เจ. ทิบายันที่เป็นศิษยาภิบาลในคริสตจักรนั้น ในเดือนพฤศจิกายน ปี 2019 คริสตจักรเบธานีแบปติสต์ จัดงาน “ผู้ร่วมสุดสัปดาห์” (Weekender) ซึ่งเป็นการประชุมแบบแสดงผลงานและเล่าเรื่องเกี่ยวกับงานฟื้นฟูคริสตจักรสำหรับศิษยาภิบาลท้องถิ่นประมาณ 20 คน คืนก่อนการประชุม ลูกสาวคนหนึ่งของพี. เจ. ได้รับบาดเจ็บที่หลังในชั้นเรียนยิมนาสติกและเดินไม่ได้ (ตอนนี้เธอหายดีแล้ว!) ในเวลานั้น แพทย์กังวลถึงความรุนแรงจากอาการบาดเจ็บของเธอ เธอจึงใช้เวลาช่วงสุดสัปดาห์ที่โรงพยาบาล และพี. เจ. ใช้เวลาส่วนใหญ่ในช่วงสุดสัปดาห์กับลูกสาว หนึ่งทุ่มเย็นวันเสาร์วันนั้น พี. เจ. บอกจอห์นว่าเขาไม่สามารถเทศนาได้ในเช้าวันถัดไป และเขาถามจอห์นว่า “คุณเทศนาแทนผมได้ไหม?” จอห์นศึกษามัทธิว 14:13-33 ไว้นิดหน่อย โดยเขาวางแผนที่จะใช้เป็นคำเทศนาในภายหลัง แต่แล้วเวลานั้นก็มาถึงจอห์นเทศนาในวันอาทิตย์ นำช่วงถาม-ตอบ ช่วยการประชุมสมาชิก นำช่วงถาม-ตอบอีกรอบ นำช่วงทบทวนการนมัสการ จากนั้นเทศนาแบบหัวข้อเพื่อสรุปการประชุม

เรื่องราวเหล่านี้สอนให้รู้อะไร? พร้อมเปลี่ยนตัว ถ้าคุณทำหน้าที่ตัวสำรองได้ดี วันหนึ่งคุณจะได้รับตำแหน่งผู้เล่นตัวจริง

จงเป็นผู้ฝึกฝนฝีมือการเทศนา

จงอุตส่าห์ถวายตัวท่านเองที่พระเจ้าทรงรับรองแล้วแต่พระองค์
เป็นคนงานที่ไม่อับอาย
สอนพระวจนะแห่งความจริงอย่างถูกต้อง

2 ทิโมธี 2:15

หลายปีก่อน ผมได้ยินคนถามจอห์น แมคอาเธอร์ว่า เขาใช้เวลานานเท่าใดในการเตรียมคำเทศนา เขาตอบว่า “ทั้งชีวิตของผม!”

แม้จำนวนชั่วโมงการศึกษาต่อสัปดาห์จะมีความสำคัญยิ่ง แต่การสร้างนักเทศน์ใช้เวลามากกว่านั้นหลายเท่า ชาวดีสำหรับคุณก็คือไม่ว่าคุณจะทำเทศนาน้อยแค่ไหนในตอนนี้อย่างไร คุณสามารถอบรมและฝึกฝนทักษะด้านอื่นๆ สำหรับการเทศนา เพื่อว่าทุกครั้งที่คุณฝึกฝน คุณจะยิ่งเก่งมากขึ้น

การเรียนรู้การเทศนาที่ดีที่สุดนั้นเกิดจากการลงมือปฏิบัติเหมือนกับทักษะส่วนใหญ่ แต่เราเพิ่งใช้เวลาสองบทในเรื่องนั้น คำแนะนำของผมในบทนี้คือ จงฝึกฝนศิลปะการเทศนา เราจะมุ่งเน้นไปยังสิ่งที่คุณสามารถทำได้เพื่อการเติบโตระหว่างที่ยังไม่เข้าสู่พันธกิจบนธรรมาสัน “จงปฏิบัติหน้าที่เหล่านี้และทุ่มเทตัวเองให้กับหน้าที่ดังกล่าว เพื่อให้

ทุกคนเห็นความก้าวหน้าของท่าน” (1 ทิโมธี 4:15) ให้คิดว่าบทนี้เป็นการฝึกเซฟุดโทษ

งานฝีมือมากมายและบางงานยังคงถูกสอนผ่านการฝึกงาน การฝึกงานคือการฝึกอบรมกายให้ผู้ที่มีความสามารถในงานฝีมือจนกว่าคุณจะทำสิ่งที่พวกเขาทำได้ ในแง่หนึ่ง การสร้างสาวกของคริสเตียนทั้งสิ้นเป็นไปตามรูปแบบนี้ “ศิษย์ย่อมไม่ใหญ่ไปกว่าครู แต่ศิษย์ทุกคนที่ได้รับการฝึกสอนอย่างสมบูรณ์แล้ว ก็จะเป็นเหมือนอย่างครู” (ลูกา 6:40) แต่จุดเน้นของเราตรงนี้จะเจาะจงไปยังคำถามที่ว่า คุณจะฝึกงานการเป็นนักเทศน์ได้อย่างไร?

วิธีที่ง่ายที่สุดคือการเรียนกับนักเทศน์ที่ดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับศิษยาภิบาลของคุณเอง เรียนรู้ที่จะทำสิ่งที่เขาทำ ขณะที่คุณนั่งฟังคำเทศนาของเขา นอกจากการฟังเพื่อรับการเสริมสร้าง เพิ่มความเชื่อ และรับการหนุนใจแล้ว ให้คิดอยู่ในใจของคุณตลอดว่า เขากำลังทำอะไร และเขาทำได้อย่างไร? แม้ว่า คุณจะบริโภคผลิตภัณฑ์สำเร็จรูป ให้คำนึงถึงส่วนผสม ถามศิษยาภิบาลของคุณเกี่ยวกับวิธีการเตรียมและการเทศนา ถามเขาว่าเขาเตรียมตัวมากแค่ไหนและเตรียมตัวเมื่อไหร่ ถามถึงขั้นตอนการเตรียมตัวของเขา และใช้เวลาแต่ละขั้นตอนนานเท่าใดโดยประมาณ ถามเขาว่าเขาทำอะไรเมื่อถึงทางตัน ถามเขาว่าเขาฝึกฝนและทบทวนคำเทศนาอย่างไรก่อนที่จะเทศนาจริง เป้าหมายของคุณไม่ใช่การทำให้คำเทศนาหรือกระบวนการของเขากลายเป็นต้นแบบที่คุณจะเลียนแบบ แต่เพื่อให้ได้รูปแบบที่คุณสามารถดัดแปลงได้

ผมจำได้ว่าเคยทานอาหารเย็นกับเชส เชียร์ ที่ร้านอาหารอิตาลีบิสแทงโก ใกล้กับวิทยาเขตของ USC ในปี 2007 อาหารนั้นรสชาติดีกว่าชื่อของมันเสียอีก ปัจจุบันนี้ เชสเป็นศิษยาภิบาลอาวุโสของคริสตจักรโอคบาร์คแบ็บติสต์ ในเจฟเฟอร์สันวิลล์ รัฐอินเดียนา และยังคงเป็นเพื่อนสนิทของผม ขณะนั้นเชสกำลังศึกษาอยู่ที่วิทยาลัย

พระคริสตธรรมเดอะมาสเตอร์ และเป็นผู้นำพันธกิจในวิทยาเขตของเรา ผมเพิ่งเทศนาเต็มรูปแบบเป็นครั้งแรก และเขาได้ให้คำวิจารณ์เชิงสร้างสรรค์และเป็นมิตรแก่ผม เซสเป็นคนแนะนำให้ผมรู้จักกับความแตกต่างระหว่างโครงร่างแบบอรรถาธิบายและโครงร่างแบบโฮมิเลติกส์ คำเทศนาของผมนั้นดีในตอนเริ่มต้นแต่ไม่ค่อยดีในช่วงหลัง โครงร่างแบบอรรถาธิบายเพียงแค่บรรยายข้อพระคัมภีร์เท่านั้น เป็นการกล่าวย่ำสิ่งที่ข้อพระคัมภีร์ได้กล่าว แต่ไม่ค่อยมีการย่อเนื้อหาและนำพระคำไปประยุกต์ใช้ โครงร่างแบบโฮมิเลติกส์ไม่เพียงแต่ถอดความข้อพระคัมภีร์เท่านั้น แต่ยังกลั่นพระคำและชี้ให้พระคำมุ่งตรงสู่หัวใจของผู้ฟังด้วย

เมื่อผมได้ยีนคำเทศนาแบบอรรถาธิบายที่เข้มข้นและลึกซึ้งเป็นครั้งแรก คำเทศนานั้นเหมือนเวทมนตร์ และมีองค์ประกอบของการขลุ่ยใจที่พระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้นที่สามารถให้ได้ ไม่มีกระบวนการหรือสูตรใด ๆ ที่ให้ผลเช่นนี้ได้ อย่างไรก็ตาม การเทศนาแบบอรรถาธิบายนั้นเป็นศิลปะและเป็นทักษะที่สามารถสอนและเรียนรู้ได้ คุณจะกินช้างทั้งตัวได้อย่างไร? ก็ด้วยการกินทีละคำ จงเรียนรู้ที่จะหันการเตรียมการเทศนาให้เป็นชิ้นขนาดพอดีคำ

ขอให้สังเกตคำคุณศัพท์ *อรรถาธิบาย* คำนี้แปลว่าอะไร? คำเทศนาแบบอรรถาธิบายเป็นการนำใจความหลักของพระคัมภีร์ตอนหนึ่งมาทำให้เป็นประเด็นหลักของคำเทศนา และประยุกต์คำเทศนานั้นกับชีวิตของคริสตจักร² ดังที่ ที. เอช. เอล. พาร์เคอร์ได้กล่าวถึงคำเทศนาของจอห์น คาลวินไว้ว่า “การเทศนาแบบอรรถาธิบายประกอบด้วยคำอธิบายและการประยุกต์ใช้ข้อความตอนหนึ่งในพระคัมภีร์ หากปราศจากการอธิบายก็มิใช่การอรรถาธิบาย ถ้าปราศจากการประยุกต์ใช้ก็มิใช่การเทศนา”³ ผมเชื่อว่าการเทศนาแบบอรรถาธิบาย—โดยปกติแล้วจะเป็นการเทศน์ผ่านพระธรรมเล่มใดเล่มหนึ่งทั้งเล่มในพระคัมภีร์—เป็นอาหารแบบปกติที่ดีที่สุด

สำหรับคริสตจักร ทุกความคิดเห็นของผมเกี่ยวกับการเทศนาจึงมาจากความเชื่อมั่นเช่นนั้น

วิธีหนึ่งที่ผมพยายามช่วยผู้ที่ปรารถนาจะเป็นศิษยาภิบาลฝึกงานในฐานะนักเทศน์คือ การให้พวกเขาได้มีส่วนในขั้นตอนการเตรียมของผม เมื่อพูดถึงการฝึกงาน ผมได้ดัดแปลงแนวปฏิบัตินี้มาจากมาร์ค เดเวอร์ ผมเตรียมคำเทศนาตลอดทั้งสัปดาห์ และพยายามร่างคำเทศนาภายในบ่ายวันพุธ บ่ายวันพฤหัสบดีตอนสาย ๆ โดยปกติแล้วประมาณห้าโมงสิบห้า ผมจะเชิญนักศึกษาฝึกงานด้านอภิบาลและเยาวชนชายอีกจำนวนหนึ่งมาเตรียมคำเทศนากับผม แต่ก่อนหน้านั้นพวกเขาต้องเตรียมโครงร่างแบบบรรณาธิบายของข้อพระคัมภีร์ที่จะใช้เทศนา โครงร่างแบบโฮมิลेटิกส์ และที่จดบันทึกไว้สำหรับวิธีการประยุกต์ใช้ข้อพระคัมภีร์ เราเริ่มต้นด้วยการที่พวกเขาถามผมเกี่ยวกับวิธีตีความพระคัมภีร์ตอนนั้นๆ จากนั้นเราจะพิจารณาบรรณาธิบายและโดยเฉพาะอย่างยิ่งแบบโฮมิลेटิกส์ที่พวกเขาได้เตรียมมา จากนั้นผมจะแบ่งปันสิ่งที่ผมได้เตรียมมา และขอให้พวกเขาตรวจสอบความคิดของผม พวกเขาสามารถปรับปรุงโครงร่างคำเทศนาของผมได้หรือไม่? แน่นอนพวกเขาปรับปรุงให้ดีขึ้นบ่อยครั้ง สุดท้าย ผมจะถามพวกเขาว่า จะประยุกต์ใช้พระคัมภีร์อย่างไร? คำเทศนานี้ได้กล่าวหรือบอกเป็นนัยว่าเราควรเชื่อ รัก หวัง และทำอะไรบ้าง? คำเทศนานี้บอกอะไรกับคริสเตียน คนที่ไม่ใช่คริสเตียน และคริสตจักรท้องถิ่นโดยรวม? ข้อพระคัมภีร์นี้พลบโยนและทำให้รู้แจ้งอย่างไร? ผมจดบันทึกขณะที่พวกเขาพูด ความคิดเห็นที่มีความเข้าใจอันลึกซึ้งมักเป็นจุดสิ้นสุดเสมอ

ผู้ฝึกงานเรียนรู้โดยการจับตาดูอาจารย์ ฟัง ช่วยเหลือ และตั้งคำถาม และผู้ฝึกงานเรียนรู้โดยการลงมือทำขณะที่อาจารย์เฝ้าดู ช่วยเหลือถาม และแสดงความคิดเห็น ให้ดูการเปลี่ยนแปลงเมื่อเวลาผ่านไป

ฉันทำ—คุณดู—เราพูดคุยกัน

ฉันทำ—คุณช่วย—เราพูดคุยกัน

คุณทำ—ฉันช่วย—เราพูดคุยกัน

คุณทำ—ฉันดู—เราพูดคุยกัน

คุณทำ—คนอื่นๆ ดู⁴

จงแสวงหาข้อเสนอแนะทุกครั้งที่คุณเทศนาและสั่งสอน และในขณะที่คุณสามารถเรียนรู้สิ่งที่มีค่าจากใครก็ตามที่ตอบสนองต่อคำเทศนา คำติชมที่มีค่าที่สุดจะมาจากนักเทศน์ที่มีประสบการณ์ที่สุด ดังนั้น จงถ่อมตนเอง แสวงหาคำวิจารณ์ หากคุณเทศนาที่คริสตจักรอื่น คุณอาจต้องขอให้ศิษยาภิบาลของคุณหรือนักเทศน์ที่มีประสบการณ์คนอื่นฟังบันทึกเสียงคำเทศนาของคุณและช่วยให้คุณได้เติบโตขึ้น

คุณสามารถทำอะไรได้อีกเพื่อฝึกงานในฐานะนักเทศน์? หากคุณไม่อาจกินอยู่ฝึกงานกับนักเทศน์ผู้เชี่ยวชาญได้ ก็ให้ทำสิ่งอื่นทดแทน นอกจากคำเทศนาที่คุณได้ยินในวันอาทิตย์แล้ว คุณอาจลองฟังและวิเคราะห์บันทึกคำเทศนาจากนักเทศน์ที่สัตย์ซื่อคนอื่น ๆ เปรียบเทียบและวิเคราะห์จุดอ่อน-จุดแข็งของนักเทศน์แต่ละคนที่คุณชื่นชอบสักหกคน ไม่ว่าจะเป็นผู้มีชีวิตอยู่หรือจากไปแล้ว เครื่องมือและนิสัยใดบ้างที่คุณได้รับจากแต่ละคน? และถ้าความพยายามของคุณในการฝึกงานกับนักเทศน์อาวุโสยังไม่เกิดผล จะเป็นอย่างไรหากคุณรวมตัวกับเพื่อนสักสองสามคนเข้ากลุ่มนักเทศน์? แบ่งพระธรรมสักเล่มออกเป็นส่วน ๆ แล้วผลักดันกันเทศนาให้แก่กันและกัน จากนั้นก็อภิปรายพระคัมภีร์และคำเทศนาร่วมกัน

หนึ่งในองค์ประกอบที่คุณสามารถฝึกงานการเทศนาด้วยตัวคุณเองก็คือ คุณสามารถเตรียมโครงร่างคำเทศนาเหมือนที่ผมกับทีมงานทำกันวันพุธ คุณอาจไม่เคยใส่เนื้อหาลงไปโครงร่างคำเทศนาเหล่านั้นและนำไปเทศนาจริง ๆ แต่ถึงกระนั้น ความรู้ของคุณเกี่ยวกับ

โครงสร้างคำเทศนาจะเพิ่มขึ้น เมื่อคุณเรียนรู้ที่จะประกอบโครงสร้างที่เข้ากับเนื้อหาของพระคัมภีร์ตอนที่แตกต่างกันมาก

สุดท้ายนี้ จงฝึกฝนการเลือกใช้คำ ถ้อยคำและประโยคเป็นเครื่องมือพื้นฐานที่สุดของนักเทศน์

จงใส่ใจถ้อยคำต่างๆ จงเป็นเพื่อนกับถ้อยคำเหล่านั้น จงเรียนรู้ที่จะใช้ถ้อยคำอย่างแม่นยำและทรงพลัง สังเกตความหอมหวานและรสชาติของถ้อยคำ คำเหล่านั้นกระตุ้นให้เกิดภาพและความรู้สึกได้ ปรับหูเพื่อฟังจังหวะและดนตรีของสิ่งเหล่านี้ ผลลัพธ์ของสิ่งที่สเปอร์เจียนแนะนำในที่นี้เห็นชัดในคำเทศนาของเขา

คุณต้องเชี่ยวชาญในการใช้คำ ถ้อยคำต้องเป็นยักษ์จีนีของคุณ เป็นทูตสวรรค์ของคุณ เป็นสายฟ้าของคุณ หรือเป็นหยดน้ำผึ้งของคุณ ผู้สะสมถ้อยคำเป็นเพียงผู้สะสมเปลือกหอย เปลือกแก้ว และเปลือกแอปเปิ้ล แต่สำหรับคนที่มีข้อมูลกว้างขวางและมีความคิดที่ลึกซึ้ง ถ้อยคำก็เหมือนตะกร้าเงินสำหรับใส่ผลแอปเปิ้ลทองคำของตน จงทำให้ตนมั่นใจว่าคุณมีชุดคำพูดที่ดี อันจะดึงดูดความคิดของคุณออกมา⁵

นอกจากเป็นเพื่อนกับถ้อยคำแล้ว จงเพลิดเพลินกับประโยคต่างๆ ด้วย เมื่อโรสลูกสาวคนโตของผมอายุหกขวบ ผมอ่านเรื่อง *มหันตภัยแห่งแคว้น* ให้เธอฟัง ซึ่งเป็นเล่มแรกของหนังสือไตรภาคอย่าง *ลอร์ดออฟเดอะริงส์* ของ เจ. อาร์. อาร์. โทลคีน เรามาถึงจุดที่หลังจากที่โฟโดและเพื่อนๆ สร้างความปั่นป่วนที่โรงแรมม้าพยศในหมู่บ้านบริแล้ว สไตรเตอร์ก็เปิดเผยตัวแก่พวกเขา ด้วยใบหน้า “นุ่มนวลด้วยรอยยิ้มอย่างอ่อนหวาน” เขากล่าวว่า “ข้าคืออารากอร์นบุตรแห่งอาราธอร์น และถ้าข้าช่วยเจ้าได้ไม่ว่าจะด้วยชีวิตหรือความตาย ข้าจะทำ”⁶ โรสอุทานขึ้นว่า “ช่างเป็นประโยคที่ยอดเยี่ยมจริงๆ!” เป็น

ตัวละครที่ยอดเยียมด้วย และในที่สุดก็ได้เป็นราชาผู้ยิ่งใหญ่ แต่ถ้าคุณต้องการเป็นนักเทศน์ จงทำเหมือนโรสและเฟลิดเฟลินไปกับประโยคที่ยอดเยียม

หากคุณต้องการสร้างภาษาที่ทรงพลังและน่าสนใจ จงอ่านให้มาก จงเรียนรู้ที่จะตระหนักถึงงานเขียนชั้นเยี่ยม และพรรณนาถึงสิ่งที่ทำให้งานนั้นยอดเยี่ยม จงอ่านเพื่องานฝีมือ จงถามนักเขียนคนโปรดว่าเขาทำอย่างนั้นได้อย่างไร? คัดลอกวลีและย่อหน้าที่โดดเด่นลงในหนังสือทั่วไปหรือที่จดบันทึกข้อมูล แล้วปรับเปลี่ยนรูปแบบต่างๆ ของคุณเองจากประโยคเหล่านั้น สเปอร์เจียนกล่าวอีกครั้งหนึ่งว่า “ความสวยงามของภาษา ความสละสลวยของถ้อยคำ และเหนือสิ่งอื่นใด ประโยคเปี่ยมด้วยพลังเป็นสิ่งที่ต้องคัดสรร จดจำ และเลียนแบบ”⁷

การเขียนไม่ใช่การเทศนา คุณสามารถเทศนาจากสวรรค์ได้แต่เหี่ยวแห้งบนหน้ากระดาษ คุณอาจจุดประกายบนหน้ากระดาษแต่มอดดับลงบนธรรมาสน์ กระนั้น ระเบียบวินัยที่เคร่งครัดในการจัดคำตามลำดับภายในแสงแห่งการตรวจทานบนหน้ากระดาษ จะทำให้คำพูดของคุณแหลมคมยิ่งขึ้นบนธรรมาสน์ การฝึกงานกับศิษยาภิบาลของคุณคือการฝึกอบรมสำหรับการเทศนา การเรียนรู้ที่จะเขียนเป็นการฝึกแบบผสมผสาน⁸ เช่นเดียวกับการสอนใดๆ ก็ช่วยคำเทศนาของคุณ งานใดๆ ที่ทำให้คุณเชี่ยวชาญในการใช้คำจะช่วยให้คุณใช้คำพูดได้ดีในเวลาที่สำคัญที่สุด

อ่านเพื่อชีวิต

เมื่อท่านมา จงเอาเสื้อคลุมซึ่งข้าพเจ้าฝากไว้กับคารบัส
ที่เมืองโตรัสมาด้วย
รวมทั้งหนังสือทั้งหลายโดยเฉพาะที่เขียนบนแผ่นหนัง

2 ทิโมธี 4:13

ในวาทศิลป์คลาสสิก *ความมากมาย* (copiousness) คือความสามารถในการพูดบางอย่างเกี่ยวกับเรื่องอะไรก็ได้ คนที่มีความมากมายได้สะสมความจริงและความงดงามไว้และสามารถแบ่งปันแจกจ่ายออกไปได้ในทันที ความมากมายจึงเป็นสถานะที่ได้มาของการมีบางสิ่งที่จะพูด

คุณจะได้สถานะนั้นมาได้อย่างไร? จากประสบการณ์ของผม สิ่งที่จะช่วยผมได้มากที่สุดอย่างหนึ่งคือการอ่านหนังสืออยู่เสมอ ในบทที่ 9 เราพิจารณาถึงความสำคัญของการอ่านซ้ำๆ การใคร่ครวญ และการจดจำพระคัมภีร์ไปแล้ว ในบทนี้ ผมต้องการหนุนใจคุณไม่ให้อ่านพระคัมภีร์เพียงอย่างเดียว

ยิ่งคุณเอาเข้าไปมากเท่าไร คุณก็จะยิ่งเอาออกมาได้มากเท่านั้น ก่อนที่มันจะล้นไหลออกมาจากตัวคุณ คุณต้องเติมให้เต็มเสียก่อน

คุณต้องได้รับความคิดต่างๆ จากที่ไหนสักแห่ง และมีแหล่งข้อมูลที่ดีกว่าข้อมูลในสมองของคุณ คุณเป็นในสิ่งที่คุณอ่าน ดังที่โยฮันน์ จอร์จ ฮามันน์นักปรัชญาและนักศาสนศาสตร์ในศตวรรษที่ 18 กล่าวไว้ว่า “อัจฉริยะที่แท้จริงรู้เพียงการต้องพึ่งพา ความอ่อนแอ และ ชีตจำกัดในของประทานของตน”¹

ต่อไปนี้เป็นห้าแนวทางในการอ่านที่ผมพบว่ามีประสิทธิภาพที่จะปฏิบัติตาม ประการแรก อ่านหนังสือที่จะช่วยให้คุณรู้จักและสอนพระคัมภีร์ได้ดีขึ้น อ่านผลงานทางศาสนศาสตร์ในพระคัมภีร์ นั่นคือความมีระเบียบวินัยในการติดตามกระบวนการของพระประสงค์แห่งการทรงไถ่ของพระเจ้าตั้งแต่ปฐมกาลจนถึงวิวิธวิธาน สำหรับระดับเริ่มต้น ลองอ่านเรื่อง จากเอเดนสู่เยรูซาเล็มใหม่ (*From Eden to the New Jerusalem*) ของที. เดสมอนด์ อเล็กซานเดอร์; สำหรับระดับที่สูงขึ้นลองอ่าน *มิชชั่นของพระวิหารและคริสตจักร* (*The Temple and the Church's Mission*) ของจี.เค. บิล อ่านงานเขียนศาสนศาสตร์ระบบ ระเบียบวินัยแห่งการถ่ายทอดคำสอนของพระคัมภีร์เกี่ยวกับพระเจ้าและทุกสิ่งที่เกี่ยวข้องกับพระเจ้าให้เชื่อมโยงกัน ทั้งวิธีการและเนื้อหา ต้นแบบของงานประเภทนี้คือ *พระเจ้าพระบุตรผู้ลงมาเกิดเป็นมนุษย์* (*God the Son Incarnate*)² ของ สตีเวน เวลล์ม

ประการที่สอง อ่านหนังสือศาสนศาสตร์แบบคลาสสิก สิ่งเหล่านี้จะช่วยให้คุณเข้าใจพระคัมภีร์ได้ดียิ่งขึ้น บางครั้งช่วยมากกว่าหนังสือสมัยใหม่เสียอีก ดังนั้นลองเปิดใจของคุณเพื่อให้สิ่งที่ ซี. เอส. ลูอิส เรียกว่า «สายลมทะเลสะอาดแห่งศตวรรษทั้งหลาย»

แน่นอนว่าไม่มีเวทมนตร์ใดในอดีต คนสมัยนั้นไม่ได้ฉลาดไปกว่าคนสมัยปัจจุบัน พวกเขาทำผิดพลาดมากมายเหมือนกับเรา แต่ไม่ใช่ความผิดพลาดเดียวกันกับเรา พวกเขาจะไม่

ชมเซยเราในข้อผิดพลาดที่เรากำลังทำอยู่ และข้อผิดพลาดของพวกเราเองที่เปิดเผยและสัมผัสได้ในตอนนี้จะไม่นับเป็นอันตรายต่อเรา สองหัวดีกว่าหัวเดียว ไม่ใช่เพราะทั้งสองหัวผิดพลาดไม่ได้ แต่เพราะมันไม่น่าจะผิดไปในทิศทางเดียวกันแน่นอน หนังสือในอนาคตจะเป็นตัวแก้ไขที่ตีพอกๆ กับหนังสือในอดีต แต่น่าเสียดายที่เราไม่สามารถอ่านมันได้³

รายการสั้น ๆ ตามลำดับเวลาสำหรับการเริ่มต้นมีดังนี้ การเทศนาของอัครทูต (On the Apostolic Preaching) ของ ไอเรเนียส; การบังเกิดเป็นมนุษย์ (On the Incarnation) ของอาธานาเซียส; ความเป็นเอกภาพของพระคริสต์ (On the Unity of Christ) ของ ไชริลแห่งอเล็กซานเดรีย; คำสารภาพ (Confessions) ของออกัสติน; ความเป็นทาสของเจตจำนง (The Bondage of the Will) ของ มาร์ติน ลูเธอร์; สถาบันศาสนาคริสเตียน (Institutes of the Christian Religion) ของจอห์น คาลวิน; และจาริกของผู้แสวงธรรม⁴ (Pilgrim's Progress) ของ จอห์น บันยัน

ประการที่สาม ดังที่ยกกันในบทที่แล้วคือ อ่านเพื่องานฝีมือ นักเทศน์มีอยู่สามประเภทด้วยกันคือ คนที่ฟังยาก คนที่ฟังง่าย และคนที่ยากที่จะละเลย นักเทศน์ที่ดีที่สุดก็เช่นเดียวกัน นักเขียนที่ดีที่สุดนั้นยากที่จะไม่สนใจ พวกเขาบังคับให้ตาของคุณมองที่หน้ากระดาษ นักเขียนคนโปรดที่มีชีวิตอยู่ของผมคือ จอห์น แมคฟี แชมป์รุ่นใหญ่ของการทำให้ทุกสิ่งเกิดความน่าสนใจ ไม่เชื่อผมหรือ? ลองอ่านหนังสือของเขาเรื่อง ส้ม (oranges) หรือ นาวิกโยธินพาณิชย์ของสหรัฐอเมริกา (the United States Merchant Marine)⁵

การอ่านเพื่องานฝีมือคือการอ่านเพื่อซึมซับและประยุกต์ อะไรทำให้อุปมาของพี. จี. วอดเฮาส์ (P. G. Wodehouse) กระโดดออกมาจากหน้ากระดาษ อะไรที่ทำให้ภาพประกอบของซี. เอส. ลูอิส

ดึงดูดใจและเข้าใจง่าย (คำใบ้: ความเรียบง่ายและความคุ้นเคย) เมื่อคุณอ่านเพื่องานฝีมือ จงอ่านให้ช้าลง สัมผัสถึงจังหวะของประโยคต่างๆ พวกเขาเริ่มต้นและจบลงอย่างไร? ลิ้มรสลิโดยเฉพาะอย่างยิ่งวลีที่อร่อย จงค้นหาอุปสรรคทางไวยากรณ์ที่ผู้เขียนซ่อนไว้ใต้พื้นผิวของภาพพจน์ที่นุ่มนวลอย่างระมัดระวัง พวกเขาใช้คำพูดเชิงเปรียบเทียบอะไร? ใช้โครงสร้างประโยคและการเล่นคำใด? จากนั้นคัดลอกวลีหรือประโยค และเขียนของคุณเองโดยใช้เครื่องมือเดียวกัน

ประการที่สี่ อ่านผู้ที่เทศนาจากหน้ากระดาษ นี่ไม่ได้หมายถึงคำเทศนาที่ได้รับการตีพิมพ์ซึ่งบ่อยครั้งมักจะถูกฟอกขาวและถูกโยกย้ายโอนถ่ายจากธรรมาสันุ่หน้ากระดาษ แต่ผมหมายความว่า คุณควรอ่านศิษยาภิบาลและนักศาสนศาสตร์ที่เขียนเหมือนสุดยอดนักเทศน์กำลังเทศนา การเทศนาและการสอนที่ดีที่สุดผสมผสานคำอธิบายที่แม่นยำ ภาพที่ชัดเจน และการประยุกต์ใช้ที่นำค้นหา หากคุณอ่านนักเขียนที่มีทั้งสามด้านนี้ ความคิดและจิตวิญญาณของคุณจะได้รับประโยชน์ รวมทั้งคุณจะได้เรียนรู้บางอย่างเกี่ยวกับวิธีการทำในสิ่งที่พวกเขาทำ บุคคลที่ผมชื่นชอบมานานสองคนซึ่งช่วยเหลือผมอย่างมากตั้งแต่เป็นศิษยาภิบาล คือโทมัส วัตสันผู้เป็นเพียวรีตัน และชาร์ลส์ สเปนอร์เจียนศิษยาภิบาลแบปติสต์ในศตวรรษที่ 19 คุณสามารถเริ่มอ่าน *พระกายของพระเจ้า* (A Body of Divinity) ของวัตสันและ *อรุณและสายัณ* (Morning and Evening) ของสเปนอร์เจียน⁶

ประการที่ห้า อ่านสิ่งที่อยากอ่าน⁷ อ่านสิ่งที่คุณต้องการอ่าน อ่านสิ่งที่คุณชอบ อลัน เจคอบส์ ตั้งข้อสังเกตว่า “ดูเหมือนสำหรับผมแล้ว ไม่ใช่เรื่องยากเท่าไรที่จะซึมซับ และตั้งแต่อายุน้อยมาแล้ว ความคิดเรื่องการอ่านนั้นดีต่อคุณมาก เพราะมันอุดมไปด้วยวิตามินแห่งข้อมูลและความเข้าใจที่มีโยอาหารสูง การอ่านเป็นสิ่งที่น่าพึงพอใจ การอ่านเพื่อความเพลิดเพลินถือเป็นเรื่องพื้นฐานที่เหมาะสม” เจคอบส์แนะนำ

ให้อ่านสิ่งที่ทำให้คุณมีความเพลิดเพลิน ยิ่งคุณอ่านสิ่งที่คุณชอบ คุณก็จะยิ่งอ่านมากขึ้น และคุณก็จะยิ่งชอบสิ่งที่คุณอ่าน วงจรแห่งความเพลิดเพลินนั้นสามารถหล่อเลี้ยงจิตใจของผู้เทศนาได้

หนังสือที่ดีคือประกันภัยที่ดีที่สุดในการป้องกันไม่ให้เสียเวลาไปโดยไร้ประโยชน์ จงนำหนังสือติดตัวคุณไปด้วยทุกครั้งที่คุณออกจากบ้าน และความล่าช้าที่ไม่คาดคิดจะกลายเป็นผลตอบแทน คุณสามารถฉวยเวลาอ่านได้แม้มีเวลาเพียงเศษเสี้ยว เช่น ระหว่างต่อแถวที่ธนาคาร รอหมอฟัน หรือพักสายสิบนานากับบริษัทอินเทอร์เน็ต ในการใช้เวลาอ่านในปริมาณและคุณภาพที่แตกต่างกัน ผมพบว่า การอ่านหนังสือหลายเล่มพร้อมกันนั้นมีประโยชน์ โดยให้ความยากและความเข้มข้นแตกต่างกัน

จงเขียนลงในหนังสือของคุณ จากนั้นเขียนข้อความที่ดีที่สุดจากสิ่งที่คุณอ่าน ในหนังสือเกือบทุกเล่ม เมื่อผมอ่านเกือบจะจบ ผมจะพลิกดูทั้งเล่มและเขียนข้อความที่ผมทำเครื่องหมายและความคิดเห็นที่ผมเขียนไว้ การคัดลอกและเก็บคำพูดที่ได้เลือกไว้ก็เหมือนกับการเก็บเนื้อสัตว์ไว้ในช่องแช่แข็งเมื่อต้องการอาหาร คุณจะรู้ว่าคุณมีอะไร และจะหาได้จากที่ใดบ้าง

อุทิศตนให้กับการอธิษฐาน

พวกเขาตอบแทนความรักของข้าพระองค์
โดยเป็นปฏิกษต่อข้าพระองค์
ส่วนข้าพระองค์ได้แต่อธิษฐาน

สดุดี 109:4

ผมลำบากใจว่าจะเริ่มต้นบทรูปอย่างไร แต่แล้วผมก็นึกขึ้นได้ว่า จงอธิษฐานขอความช่วยเหลือ ซึ่งในกรณีนี้และเช่นเดียวกับกรณีอื่น ๆ การถามคือการได้รับคำตอบ

บ่อยครั้งที่คริสเตียนทำตามรูปแบบที่ผมเพิ่งพลาดไป คุณจะลองทำก่อนและถ้าคุณล้มเหลวคุณก็จะอธิษฐาน แทนที่จะเป็นอย่างนั้นงานทุกอย่างที่เราทำ การนัดหมายทั้งหมดที่เรามีและงานที่เราทำสำเร็จ จังหวะปกติของเราควรจะเป็นการอธิษฐานก่อนจะเริ่มระหว่างทาง และหลังเสร็จสิ้น อธิษฐานก่อนจะเริ่มเพื่อขอสติปัญญาและทักษะ อธิษฐานระหว่างทางเพื่อขอความช่วยเหลือและกำลังให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ และอธิษฐานหลังจากเสร็จสิ้นเพื่อการเกิดผลและขอพระเจ้าได้รับพระเกียรติ

หากคุณปรารถนาที่จะเป็นศิษยาภิบาล จงอุทิศตัวให้กับการอธิษฐาน ดังที่เปาโลกำชับเราว่า “จงขึ้นมานอยู่เสมอ จงอธิษฐานอย่างสม่ำเสมอ จงขอบพระคุณในทุกกรณี เพราะนี่แหละเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับพวกท่านในพระเยซูคริสต์” (1 เธสะโลนิกา 5:16-18) “จงชื่นชมยินดีในความหวัง จงสู้ทนต่อความยากลำบาก จงเข้มแข็งขึ้นในอธิษฐาน” (โรม 12:12) และเปาโลปฏิบัติตามที่ตนได้เทศนา “เพราะพระเจ้าผู้ซึ่งข้าพเจ้าได้รับใช้ด้วยชีวิตจิตใจของข้าพเจ้า ในการประกาศข่าวประเสริฐเรื่องพระบุตรของพระองค์นั้น ทรงเป็นพยานของข้าพเจ้าว่า เมื่ออธิษฐานนั้น ข้าพเจ้าระลึกถึงพวกท่านเสมอ ข้าพเจ้าทูลขอว่า ถ้าเป็นที่พอพระทัยพระเจ้าแล้ว ให้ข้าพเจ้าได้มีโอกาสมาหาพวกท่านในที่สุด” (โรม 1:9-10; เปรียบเทียบ ฟิลิปปี 1:3-4; โคลสี 1:3)

เปาโลตกเตือนผู้เชื่อให้อธิษฐาน และตนเองก็อธิษฐานเผื่อผู้เชื่อคนอื่นอยู่เสมอ ในการทำทั้งสองอย่างนี้ เปาโลเป็นแบบอย่างแก่ทุกคนที่จะเป็นผู้เลี้ยงแกะของพระเจ้า การอธิษฐานมีความสำคัญต่อการเป็นศิษยาภิบาลมากกว่าที่ผมจะกล่าวได้ทั้งหมด ต่อไปนี้เป็นเพียงสามวิธีอธิษฐานที่สำคัญต่อการอภิบาล ซึ่งเป็นสามเหตุผลว่าทำไมคุณจึงควรอุทิศตัวให้กับการอธิษฐานตั้งแต่นั้น

ประการแรก ศิษยาภิบาลต้องลงแรงอธิษฐานเป็นการส่วนตัว ดังที่เหล่าอัครทูตกล่าวไว้เมื่อความต้องการปฏิบัติทั่วมณฑลงานที่เหมาะสมของพวกเขา “ส่วนเราจะอุทิศตัวในการอธิษฐานและในพันธกิจด้านพระวจนะ” (กิจการ 6:4) การอธิษฐานไม่ใช่แค่การเตรียมงานของศิษยาภิบาลเท่านั้น การอธิษฐานเป็นงานของศิษยาภิบาล นี่เป็นอีกครั้งที่เปาโลทำเป็นตัวอย่างเอาไว้

เพราะว่าข้าพเจ้าต้องการให้ท่านทั้งหลายรู้ว่าข้าพเจ้าต่อสู้มากเพียงไรเพื่อท่าน เพื่อชาวเมืองเลาดีเซีย และเพื่อทุกคน

ที่ไม่เคยเห็นหน้าข้าพเจ้าเป็นส่วนตัว เพื่อว่าพวกเขาจะได้รับ
การหนุนใจและผูกพันกันในความรัก ซึ่งจะทำให้เขาเปี่ยม
ด้วยความมั่นใจอย่างบริบูรณ์ในด้านความเข้าใจ และทำให้
พวกเขารู้ความลี้ลับของพระเจ้า คือพระคริสต์ (โคโลสี 2:1-2)

อย่างที่เราได้ไปนี้ขยายความเอาไว้ เมื่อเปาโลกล่าวถึง “การต่อสู้”
เขาหมายถึงการปล้ำสู้ในการอธิษฐาน เปาฟรัสผู้ร่วมงานของเปาโล
ก็ทำเช่นเดียวกัน “เปาฟรัสซึ่งเป็นคนหนึ่งของท่านและเป็นผู้รับใช้
ของพระเยซูคริสต์ ก็ฝากคำท้าทายมายังพวกท่านเช่นกัน [เขาต่อสู้]
อธิษฐานเพื่อท่านอยู่เสมอ เพื่อว่าพวกท่านจะมั่นคงเป็นผู้ใหญ่ และ
มีความมั่นใจ [อย่างสมบูรณ์]ในพระประสงค์ของพระเจ้าทั้งหมด”
(โคโลสี 4:12) การที่คริสเตียนสามารถยืนหยัดเป็นผู้ใหญ่และมั่นใจ
อย่างเต็มที่ในพระประสงค์ของพระเจ้านั้นเป็นเป้าหมายของทุกสิ่งที่
ศิษยาภิบาลทำ การอธิษฐานเป็นหนทางตรงที่ขาดไม่ได้สู่เป้าหมายนั้น

ประการที่สอง ศิษยาภิบาลจะต้องนำการอธิษฐานอย่างเปิดเผย
การนมัสการของคริสตจักรจำนวนมากเหลือเกินที่แทบไม่มีการ
อธิษฐานเลย ประโยคไม่กี่ประโยคส่งถึงสวรรค์ระหว่างเพลง คำทูล
ขอสั้น ๆ เพื่อเปิดคำเทศนา แค่นั้นแหละ แต่ในการรวมตัวกันเป็นกลุ่ม
ของเราผู้เป็นคริสเตียนควรอุทิศตนเพื่อการอธิษฐาน และศิษยาภิบาล
ควรเป็นผู้นำในการอธิษฐาน มาร์ค เดเวอร์มักจะมีกระดุนศิษยาภิบาล
ว่า “จงอุทิศเวลากับการอธิษฐานในคริสตจักรให้มาก จนพวกคริสเตียน
ที่เป็นแต่เปลือกนอกเมื่อที่จะพูดคุยกับพระเจ้าที่พวกเขาเสแสร้งทำ
เป็นรู้จัก”¹ ทุกครั้งที่ผมเทศนา ผมจะนำที่ประชุมอธิษฐานอ่อนน้อม
เชิงอภิบาลนานหลายนาที คำอธิษฐานเชิงอภิบาลนี้ถือเป็นความ
รับผิดชอบที่จริงจัง เป็นความปิติยินดี และเป็นเครื่องมือสำคัญในการ
อภิบาล โดยปกติแล้ว การอธิษฐานเชิงอภิบาลนั้นจะเกิดขึ้นหลังการ
อธิษฐานสรรเสริญ การอธิษฐานสารภาพบาป และการอธิษฐาน

ขอบพระคุณ การอธิษฐานทั้งสี่นี้มาโดยสมาชิกคริสตจักรที่แตกต่างกัน

ประการที่สาม ศิษยาภิบาลต้องสอนเรื่องการอธิษฐานด้วยความน่าเชื่อถือ จอห์น คาลวินกล่าวว่า การอธิษฐานคือ “การปฏิบัติหลักของความเชื่อ... ที่ซึ่งเราได้รับผลประโยชน์จากพระเจ้าในทุก ๆ วัน”² พระคัมภีร์เต็มไปด้วยคำแนะนำเรื่องการอธิษฐานและตัวอย่างการอธิษฐาน ศิษยาภิบาลจำเป็นต้องสอนผู้คนว่าเหตุใดจึงควรอธิษฐาน อธิษฐานเรื่องใดและอธิษฐานอย่างไรเพื่อจะอธิษฐานข้อพระคัมภีร์เหล่านั้นอย่างสัตย์ซื่อ เราจำเป็นต้องรู้ทั้งหมดนี้จากประสบการณ์เพื่อสอนสิ่งเหล่านี้ได้อย่างน่าเชื่อถือ

ความอันตรายยิ่งใหญ่ของการเป็นผู้นำในการอธิษฐานและการสอนเรื่องการอธิษฐานคือความหน้าซื่อใจคด การอธิษฐานอย่างเปิดเผยต่อหน้าที่ประชุมควรหลั่งไหลมาจากการอธิษฐานส่วนตัว การสอนเรื่องการอธิษฐานควรสอดคล้องกับชีวิตอธิษฐานส่วนตัว ในแง่หนึ่งดูเหมือนเราทุกคนเทศนาได้ดีกว่าที่เราดำเนินชีวิต การประกาศมาตรฐานของพระเจ้าอย่างสัตย์ซื่อ คือการเชื่อมั่นว่าตนเองไม่อาจไปถึงมาตรฐานเหล่านั้นได้ สิ่งนี้เป็นจริงไม่เพียงเกี่ยวกับการอธิษฐานเท่านั้น บ่อยครั้ง หลังจากที่ผมให้คำปรึกษาก่อนการแต่งงานเป็นเวลาสองชั่วโมงในช่วงบ่ายเสร็จแล้ว ผมกลับบ้านเพื่อทานอาหารค่ำด้วยท่าทีของสามีที่อ่อนโยนและให้ความใส่ใจมากกว่าที่เคยเป็นมาก่อนนี้ ภรรยาจึงถามอยู่หลายครั้งว่า “คุณเพิ่งให้คำปรึกษาก่อนการแต่งงานเสร็จใช่ไหม?” แต่มีความแตกต่างระหว่างความไม่สมบูรณ์และความหน้าซื่อใจคด ความซื่อสัตย์ (Integrity) หมายถึงการมุ่งมั่นให้ถึงมาตรฐานแม้ว่าจะไม่สมบูรณ์ก็ตาม ความซื่อสัตย์ หมายถึงการดำเนินชีวิตในวิถีทางที่ไม่ว่าจะเป็นบุคคลที่สมเหตุสมผล ก็ จะเห็นความสอดคล้องกันระหว่างสิ่งที่คุณพูดและสิ่งที่คุณทำ

คุณจะทำสิ่งนี้ได้อย่างไร? ผมมีคำแนะนำเชิงปฏิบัติอยู่สี่ประการ ประการแรก อธิษฐานก่อนที่คุณจะเริ่มทำสิ่งต่างๆ ในแต่ละวัน

โรมัส บรูคส์ให้คำแนะนำว่า “คนที่ จะเข้าไปในห้องอธิษฐานได้โดยไม่มีวอกแวกหรือถูกรบกวนนั้น เขาจะต้องไม่หนีจากโลกเพื่อเข้าไปยังห้องอธิษฐาน แต่ต้องเข้าสู่ห้องอธิษฐานก่อนที่จะถูกรายล้อมด้วยความวุ่นวายของหน้าที่การงานทางโลก”³

ประการที่สอง อธิษฐานพระคัมภีร์⁴ จงรับพระคัมภีร์เข้าสู่ความคิดและจิตใจของคุณและส่งกลับไปยังพระเจ้าผ่านคำอธิษฐานของคุณ สรรเสริญเจ้าเมื่อพระคัมภีร์เผยให้เห็นถึงส่วนเสี้ยวแห่งพระสิริของพระองค์ สารภาพบาปและอธิษฐานเพื่อการเติบโต ขอขอบคุณพระเจ้าเมื่อลูกกตัญญูแห่งความเชื่อมั่นในพระคัมภีร์เจอเป้ากลางใจคุณ เมื่อพระคัมภีร์กล่าวถึงประโยชน์มากมายนับไม่ถ้วนที่พระองค์ประทานแก่คุณ จงอธิษฐานเพื่อความก้าวหน้าของตนเองและของผู้อื่นเมื่อพระคัมภีร์ชี้ทางไปสู่การเป็นเหมือนพระคริสต์มากขึ้น การใช้พระธรรมสดุดีและสุภาษิตเป็นคำอธิษฐานนั้นง่ายมาก—เพราะสดุดีคือคำอธิษฐานอยู่แล้ว! จุดเริ่มต้นที่ดีอีกประการหนึ่งคือคำอธิษฐานของอัครทูตเปาโลสำหรับคริสตจักรต่างๆ ที่เขาเขียนถึง (เอเฟซัส 1:15–23; 3:14–21; Philip 1:9–11; โคโลสี 1:9–14; 1 เธสะโลนิกา 3:9–13; 2 เธสะโลนิกา 1:11–12)⁵

ประการที่สาม อธิษฐานอย่างเป็นระบบเพื่อสมาชิกในคริสตจักรของคุณ การมีสมุทตะเบียนสมาชิกที่มีชื่อและรูปภาพของสมาชิคนั้นเป็นประโยชน์อย่างมาก ผมเก็บไว้ในพระคัมภีร์ของผม ผมอธิษฐานผ่านหนึ่งหน้ากระดาษเกือบทุกเช้า บ่อยครั้งที่คำวิงวอนของผมได้รับการบอกกล่าวมาจากข้อพระคัมภีร์ที่ผมเพิ่งใคร่ครวญ บางครั้งผมจะอธิษฐานผ่านพระธรรมสดุดีหรือบทหนึ่งจากสุภาษิตที่ละข้อๆ

ประการที่สี่ เพิ่มความชำนาญในการอธิษฐานตามประเภทของการอธิษฐานในพระคัมภีร์: สรรเสริญ สารภาพบาป ขอขอบคุณ วิงวอน และคร่ำครวญ ตัวอย่าง ACTS—การสรรเสริญ (Adoration) การสารภาพบาป (Confession) การขอขอบคุณ (Thanksgiving)

การวิงวอน (Supplication)—อาจเป็นโครงสร้างทรงคุณค่าสำหรับการอธิษฐานส่วนตัวและอย่างเปิดเผย คุณสามารถเชี่ยวชาญในการอธิษฐานประเภทต่างๆ เหล่านี้ได้โดยการใคร่ครวญพระคัมภีร์ตอนหนึ่งๆ และใช้พระคัมภีร์ตอนนั้นเป็นจุดเริ่มต้นในการอธิษฐานแต่ละประเภท การสรรเสริญเป็นการเฉลิมฉลองและถวายเกียรติแด่พระเจ้าในสิ่งที่พระองค์ทรงเป็นและสิ่งที่พระองค์กระทำเพื่อเราในพระคริสต์ การสารภาพบาปเป็นการยอมรับว่าคุณได้หลงไปจากวิถีทางของพระเจ้าและล้มเหลวในการทำตามพระประสงค์ของพระองค์ การขอบพระคุณตระหนักว่าพระเจ้าเป็นผู้มอบของประทานอันดีทุกอย่างและถวายเกียรติแด่พระองค์สำหรับพระทัยกว้างขวางของพระองค์ การขอบพระคุณยังเป็นการขจัดความกระวนกระวายโดยเติมเต็มหัวใจของคุณด้วยความไว้วางใจอันสงบในการจัดเตรียมของพระเจ้า การวิงวอนขอต่อพระเจ้าในสิ่งที่เรารู้ว่าพระองค์ประสงค์จะประทาน และแม้ว่าจะไม่พบในอักษรย่อที่เป็นระเบียบเรียบร้อยแต่การคร่ำครวญมีบทบาทโดดเด่นในพระธรรมสดุดี⁶ การคร่ำครวญกล่าวถึงความเจ็บปวดของการมีชีวิตอยู่ในโลกที่ล้มลงในบาปและถูกสาปแช่ง นำความสงสัยและความสับสนของเราทูลต่อพระเจ้า และสารภาพความตึงเครียดและความสับสนของพระองค์

คุณเคยหงุดหงิดเพราะคุณหวังว่าจะทำพันธกิจได้มากขึ้นหรือไม่? คุณทำได้—อธิษฐานไง แล้วอธิษฐานสามารถช่วยอะไรได้? อีกครั้ง โธมัส บรูคส์กล่าวว่า “โอ้ พลังของการอธิษฐานส่วนตัว! คำอธิษฐานมีพลังอำนาจทั้งสิ้นอยู่ในนั้น คำอธิษฐานจับพระเจ้าเป็นเชลย คำอธิษฐานยึดพระองค์ราวกับเป็นนักโทษ คำอธิษฐานมัดพระหัตถ์ขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ไขแล้ว คำอธิษฐานจะนำมาซึ่งพระเมตตา พระพรจากพระหัตถ์ของผู้ทรงอยู่ในสวรรค์เอง”⁷

วจิตสื่อลามก

จงหลีกเลี่ยงจากการล่วงประเวณี

1 โครินธ์ 6:18

อย่าปล่อยให้สื่อลามกทำลายความปรารถนาในการเป็นศิษยาภิบาลของคุณ พระคัมภีร์เตือนใจผู้เชื่อทุกคนว่า “แต่การล่วงประเวณี การโสโครกทุกอย่างและการละโมบนั้น แม้แต่จะเอ๋ยถึงในท่ามกลางพวกท่านก็อย่าเลย จะได้สมกับที่เป็นพวกธรรมิกชน” (เอเฟซัส 5:3) และสื่อลามกเป็นอันตรายมากกว่าการผิดศีลธรรมทางเพศ

สื่อลามกเป็นการเสพติด ความพึงพอใจที่ง่ายตายและรวดเร็วจะกระตุ้นสมองของคุณให้โหยหามากขึ้น สื่อลามกเป็นสิ่งช้อนเร้น มันหลอกคุณให้คิดว่า เพราะไม่มีใครเห็นบาปของคุณ พระเจ้าก็ไม่เห็นเช่นกัน สื่อลามกมีฤทธิ์กัดกร่อน มันเป็นพิษต่อหัวใจและความคิดของคุณ ดังที่จัสติน โฮล์คอมป์ตั้งข้อสังเกตว่า “สื่อลามกกล่อมผู้ที่เสพมันว่า ผู้หญิงดำรงอยู่เพื่อความสุขของผู้ชาย และจุดประสงค์ของ

พวกเธอคือการถูกลดทอนคุณค่าและความเป็นมนุษย์ เพื่อความ
ตื่นตัวของผู้ชาย”¹ สื่อลามกทำให้มนธรรมของคุณมืดบอด มันทำให้
“ความบาปปกติและความชอบธรรมดูแปลกประหลาด”² สื่อลามก
เป็นการแสวงหาผลประโยชน์ที่ไม่เป็นธรรม มันซื้อขายบนความ
เสื่อมโทรมของผู้หญิงและมันกระตุ้นความต้องการค้าประเวณี แอนดี
นาเซลลิกกล่าวว่า “สิ่งที่สื่อลามกทำต่อการตกเป็นทาสทางเพศ
ก็เหมือนกับที่น้ำมันทำต่อเครื่องยนต์ของรถ”³ ด้วยเหตุผลเหล่านี้และ
เหตุผลอื่นๆ อีกมากมาย จงหลีกเลี่ยงจากสื่อลามก ดังที่คุณควร
หลีกเลี่ยงจากการผิดศีลธรรมทางเพศทั้งสิ้น

ยิ่งกว่านี้ การดูสื่อลามกยังบั่นทอนความเหมาะสมในการทำ
หน้าที่เป็นผู้ปกครองของคุณ คนที่จริงจังมีความสุขจากการเฝ้าดูผู้อื่น
ทำบาปร้ายแรงคือคนที่ขาดการควบคุมตนเอง (1 ทิโมธี 3:2; ทิตัส
1:8) การใช้สื่อลามกเป็นการทรยศต่อการให้ความต้องการทางเพศ
ของคุณจำนนต่อสิทธิอำนาจของพระคริสต์ การควบคุมตนเองคือการ
เป็นนายเหนือความปรารถนาที่เป็นบาป การหมกมุ่นอยู่กับสื่อลามก
คือการยอมจำนนต่อความปรารถนาที่เป็นบาป การใช้สื่อลามก
ยังเป็นการละเมิดคำสั่งของเปาโลที่ว่า ผู้ปกครองต้องเป็นชายที่มี
ภรรยาเดียว ซึ่งเรียกร้องความจงรักภักดีทางเพศต่อหญิงเพียงคนเดียว
(1 ทิโมธี 3:2; ทิตัส 1:6) สำหรับชายที่ยังโสด นี่หมายถึงการรักษา
ความบริสุทธิ์ที่เสมอต้นเสมอปลาย ท้ายที่สุด คนที่ดูสื่อลามกไม่อาจ
อยู่เหนือการตำหนิได้ (1 ทิโมธี 3:2; ทิตัส 1:6) คุณผู้ที่เทศนาต่อ
ด้านการผิดศีลธรรมทางเพศ คุณทำสิ่งเหล่านี้ในที่ลับอยู่หรือไม่?

สื่อลามกอาจเป็นเรื่อดำน้ำที่จมความหวังในการเป็นศิษยาภิบาล
ของคุณ

ประเด็นของผมไม่ใช่แค่การบอกว่าเส้นแบ่งขาดคุณสมบัติอยู่ตรงไหน
แต่ประเด็นของผมคือเส้นแบ่งนั้นมียู่แล้ว คุณอยู่ฝั่งไหนล่ะ? สื่อลามก
กำลังทำให้คุณอยู่ผิดฝั่งหรือไม่?

หากคุณทำบาปทางเพศด้วยการดูสื่อลามก ผมมีคำแนะนำสามประการให้กับคุณ คำแนะนำแรก จงสารภาพบาปของคุณต่อพระเจ้า “ถ้าเราสารภาพบาปของเรา พระองค์ทรงซื่อสัตย์และเที่ยงธรรม ก็จะทรงโปรดยกบาปของเรา และจะทรงชำระเราให้พ้นจากการอธรรมทั้งสิ้น” (1 ยอห์น 1:9)

คำแนะนำที่สอง จงสารภาพบาปของคุณต่อผู้อื่น และขอความช่วยเหลือจากพวกเขา “เพราะฉะนั้นท่านจงสารภาพบาปต่อกันและกัน และจงอธิษฐานเผื่อกันและกัน เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รับการรักษาโรค คำวิงวอนของผู้ชอบธรรมนั้นมีพลังมากและเกิดผล” (ยากอบ 5:16) ผมขอแนะนำให้คุณหาเพื่อนให้คนสารภาพบาปทางเพศกับศิษยาภิบาลหรือผู้ปกครองในคริสตจักรของคุณ ขอความช่วยเหลือและคำปรึกษาจากพวกเขา ถามพวกเขาว่าคุณสามารถติดต่อพวกเขาได้หรือไม่เมื่อคุณรู้สึกเปราะบางต่อการทดลอง

คำแนะนำที่สาม ทำสงครามหลายด้านเพื่อการชำระตนให้บริสุทธิ์ นั่นคือทำสงครามในสมอง จิตใจ นิสัย และอุปกรณ์ของคุณ ให้เราพิจารณาแต่ละประเภทด้วยกัน

สมองของคุณ: เมื่อคุณยอมแพ้ต่อการทดลอง คำโกหกอะไรที่เป็นแรงจูงใจหรือทำให้เกิดการกระทำนั้น? คุณละเลยพระลักษณะของพระเจ้าในด้านใด? พระสัญญาใดของพระเจ้าที่คุณไม่ได้วางใจ?

จิตใจของคุณ: อะไรคือบาปที่อยู่เบื้องหลังบาปของสื่อลามก?⁴ ความงี่เงาและความเย่อหยิ่งในรูปแบบใดที่ทำให้การป้องกันต่อการทดลองของคุณนั้นอ่อนแอลง? บาปในใจด้านใดบ้างที่กำลังสร้างเงื่อนไขจนค้นหาเติบโตได้? ตัวอย่างเช่น ความกระวนกระวายและความเครียดสามารถกระตุ้นให้คุณโยนหาการปลดปล่อยอย่างไร้สติและความไม่พอใจทำให้คุณเปราะบางต่อคำมั่นสัญญาที่จะมอบความสุขให้ทันที

นิสัยของคุณ: ในแต่ละวัน จงอธิษฐานและใคร่ครวญพระวจนะของพระเจ้า และการปลูกฝังการควบคุมตนเองในด้านอื่นๆ ของชีวิต จะช่วยให้คุณควบคุมความต้องการทางเพศได้

อุปกรณ์ของคุณ: อุปกรณ์ใดที่ทำให้สื่อลามกแพร่ระบาดเข้าถึงได้ง่าย ถ้ารู้แล้ว จงตัดทุกจุดเชื่อมต่อ จงทำทุกวิถีทางที่จะทำให้คุณเข้าถึงสื่อลามกได้ยากลำบากขึ้น นั่นอาจหมายถึงการใส่ตัวกรองและซอฟต์แวร์ที่คอยดูแลคอมพิวเตอร์และโทรศัพท์ของคุณ อาจหมายถึงการแลกเปลี่ยนสมาร์ตโฟนของคุณกับโทรศัพท์ที่ «โบราณ» ฟังดูเคร่งครัดหรือไม่? ไม่มีอะไรจะเทียบกับการตัดมือของคุณ (มัทธิว 5:30) แน่نونว่ากำแพงสูง 10 ฟุตนั้นไม่เหมาะกับบันได 11 ฟุต นั่นคือเหตุผลที่ผมกล่าวถึงความคิด จิตใจ และนิสัยของคุณก่อน อุปกรณ์ของคุณ งานมอบหมายที่สำคัญที่สุดของคุณคือกำจัดรากะตันทาที่นำไปสู่ความตาย (โรม 8:12-13; โครินธ์ 3:5-6) แต่สุภาษิตเรียกชายผู้นั้นที่เดินไปตามถนนใกล้มุมหญิงที่ล่องประเวณีว่าโง่เขลา (สุภาษิต 7:7-8) วันนี้มุมถนนอยู่ในกระเป๋ของคุณแล้ว ดังนั้น จงวางสิ่งกีดขวางบนถนนและใส่สัญญาณเตือนที่จำเป็นสำหรับคุณ

ฉลาดในการเลือกคู่ชีวิต

ภรรยาที่เลิศประเสริฐเป็นมงกุฎของสามีตน
แต่นางผู้นำความอับอายมาก็เหมือนความเน่าเปื้อยในกระดุกสามี

สุภาษิต 12:4

ถ้าคุณเป็นโสด คุณกำลังมองหาสิ่งใดในตัวภรรยา? การค้นหาของคุณได้รับอิทธิพลจากความปรารถนาที่จะเป็นศิษยาภิบาลของคุณอย่างไร?

“ภรรยาศิษยาภิบาล” ไม่ใช่ตำแหน่งหน้าที่หนึ่งตามหลักพระคัมภีร์ บทบาทนี้จึงไม่มีคุณสมบัติหรือคำอธิบายลักษณะงาน อย่างไรก็ตาม การแต่งงานกับศิษยาภิบาลมักทำให้สตรีต้องเผชิญกับความยากลำบากและข้อเรียกร้องที่เธอไม่เคยเผชิญมาก่อน การจัดการงานบ้าน พฤติกรรมของลูกๆ การเลือกที่เรียน อาหารที่เธอเสิร์ฟ และอื่นๆ อีกมากมาย จะถูกพินิจพิจารณาและแสดงความเห็นทั้งต่อหน้าและลับหลัง ตารางงานของสามีของเธอมักจะไม่ว่างและไม่เป็นไปตามที่วางแผน การทำพันธกิจของสามีอาจมีข้อเรียกร้องพิเศษจากครอบครัวได้ในบางครั้ง เช่น วันหยุด เมื่อครอบครัวอื่นสามารถพักผ่อนได้

ภรรยาจะต้องสนับสนุนสามีซึ่งงานของเขาอาจเกี่ยวกับความขัดแย้ง จนถึงพลังงานอารมณ์ของเขาไปจนหมด และเธอไม่เคยอยู่ห่างไกลจากความกดดันของสมาชิกคริสตจักรคนอื่นๆ (โดยเฉพาะสตรีคนอื่นๆ) ที่คาดหวังในสิ่งที่ภริยาศิษยาภิบาลควรเป็นและทำ ภรรยาของศิษยาภิบาลไม่ใช่ตำแหน่งหน้าที่แต่เป็นงาน

คำถามที่คุณอยากรู้คือ “ฉันรู้จักหญิงโสดที่อยู่ในทางพระเจ้าเหมาะสมกับงานแบบนี้หรือไม่?”

ผมไม่ได้ต้องการวาดภาพที่ดูบูดบึ้งเพียงด้านเดียว ภรรยาของศิษยาภิบาลมีส่วนร่วมในความชื่นชมยินดีอันล้นพ้นจากการทำงานเพื่อประโยชน์อันเป็นนิรันดร์ของผู้อื่น แต่ความยินดีเหล่านี้ดึงดูดเฉพาะผู้ที่สนใจฝ่ายจิตวิญญาณเท่านั้น ความยินดีเหล่านี้เป็นความยินดีเฉพาะกับบุคคลผู้ที่ใจถูกปรับแต่งให้สอดคล้องกับสวรรค์เท่านั้น

พระธรรมสุภาษิตบอกคุณว่าควรมองหาภรรยาอย่างไร จงแสวงหาภรรยาที่ดีเลิศ หยั่งรู้ สร้างสันติ แทนที่จะเป็นการทะเลาะวิวาท (สุภาษิต 12:4; 19:14; 21:9; 25:24; 27:15) และสุภาษิตบทที่ 31 นำเสนอภาพภรรยาที่เลิศประเสริฐเช่นนี้ เธอทำดีต่อสามีทำงานอย่างขยันขันแข็ง ดูแลครอบครัวอย่างชำนาญ ให้อภัยใจกว้างขวาง เปลี่ยนวัตถุดิบให้เป็นกำไร หัวเราะให้แก่นาคต และสอนอย่างชาญฉลาด (สุภาษิต 31:12, 13, 14–16, 18, 20, 24, 25, 26) นี่เป็นภาพในอุดมคติ สตรีคนนี้มีคนรับใช้รองรับคำสั่งและความมั่งคั่งพร้อมให้ใช้เสมอ แต่ประเด็นคือ เธอทำอย่างไรกับสิ่งที่เธอมี

หากคุณต้องการหาภรรยาเช่นนี้ จงเก็บสุภาษิต 31:30 เอาไว้ในใจ “เสน่ห์เป็นของหลอกลวง และความงามก็ไม่จีรัง แต่สตรีที่ยำเกรงพระยาห์เวห์ สมควรได้รับคำสรรเสริญ” ไม่ว่าจะเขียนไว้หรือไม่ได้เขียนไว้ มีจิตใต้สำนึกมโนธรรมหรือไม่ ทุกคนที่ต้องการแต่งงานต่างก็มีรายการคุณลักษณะที่พวกเขาต้องการในตัวสามีหรือภรรยา

มีคุณลักษณะใดอยู่ในรายการของคุณบ้าง? ทั้งความคิดเรื่อง «สุดยอดนางแบบ» ออกแล้วสังเกตว่า คุณเห็นสตรีคนใดที่อยู่ในทางพระเจ้า

จงฉลาดในการเลือกคู่ชีวิต นี่หมายถึงการแต่งงานกับสตรีที่อยู่ในทางพระเจ้าและมีความคิดแบบเดียวกันด้วย ผู้หญิงที่ไม่เพียงแต่เข้าร่วมคริสตจักรแต่เจริญก้าวหน้าในคริสตจักรจะเป็นคนที่คุณเห็นว่าสัตย์ซื่อและแข็งแกร่งได้หรือไม่? หากคุณเป็นผู้ที่เชื่อในหลักความเชื่อแบบดิสต์¹ แต่ผู้หญิงที่คุณสนใจนั้นยึดมั่นในการบำบัดสมาทารก ถ้าเช่นนั้น ก็ควรมีบทสนทนาหรือทางศาสนศาสตร์อย่างอดทนตามลำดับต่อไป คุณจำต้องเป็นน้ำหนึ่งเดียวกันทางความคิดก่อนจะเป็นเนื้อเดียวกัน

ประเด็นของผมไม่ใช่ว่าคุณควรตรวจผู้ที่อาจเป็นภรรยาของคุณอย่างละเอียดถี่ถ้วน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ถ้าคุณและเธอยังเป็นหนุ่มสาว คุณกำลังมองหาการเริ่มต้นที่ดี จงปฏิบัติกับเธอด้วยมาตรฐานเดียวกันกับที่คุณต้องการให้เธอปฏิบัติกับคุณ

จงระวังการเหมารวม ทันทีที่ผมกับคริสตินซึ่งเป็นภรรยาของผมในปัจจุบัน เริ่มออกเดทอย่างจริงจัง ผมบอกเธอว่าผมตั้งใจจะทำพันธกิจอภิบาล ภาพความคิดของเธอเกี่ยวกับภรรยาของศิษยาภิบาลคือ มาร์ธา สจ๊วต ร้องเพลงเดี่ยวในขณะที่สวมชุดลายดอกไม้ แต่เธอไม่เคยเป็นและไม่เป็นเช่นนั้นเลย แม้เธอจะเป็นเจ้าภาพที่ใจดีและมีทักษะในการทำอาหารที่น่าประทับใจ แต่ภาพในใจของคริสตินเกี่ยวกับภรรยาของศิษยาภิบาลทำให้เธอกังวลมากที่จะเป็นหนึ่งเดียวกับผม แต่ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา ระหว่างที่มีเพื่อนทำพันธกิจด้วยกัน และตอนนี้ทำพันธกิจด้วยตัวเอง เราได้พบภรรยาของศิษยาภิบาลผู้สัตย์ซื่อที่มีแตกต่างหลากหลาย บางคนทำงานนอกบ้านและบางคนทำไม่ได้ บางคนสอนบรรดาสตรีอย่างเปิดเผยในคริสตจักร แต่ส่วนมากทำไม่ได้ บางคนเป็นจุดสนใจโดยธรรมชาติ ในขณะที่บางคนหลีกเลี่ยงที่จะเป็น

จุดสนใจ บางคนเป็นราชินีแห่งการต้อนรับแขกที่เลิศเลอ ส่วนบางคน
รับใช้อย่างเรียบง่ายในสถานที่ที่ไม่คนใครเห็น การได้เห็นความ
หลากหลายที่เกิดผลนี้ ทั้งปลดปล่อยและหนุนใจอย่างยิ่ง

ภรรยาศิษยาภิบาลที่สัตย์ซื่อไม่ควรถูกผลิตจากโรงงานจนทุกคน
ดูเหมือนกันไปหมด บุคลิกลักษณะและของประทานฝ่ายวิญญาณของ
พวกเธอจะแตกต่างกัน แต่โดยทั่วไปที่เหมือนกันคือความยำเกรง
พระเจ้า ภรรยาของศิษยาภิบาลจะต้องเต็มใจเสียสละมากมายด้วย
ความยินดีครั้งแล้วครั้งเล่าเพื่อประโยชน์ของประชากรของพระคริสต์
จงแต่งงานกับสตรีเช่นนั้น แล้วเธอจะทวีคุณงานรับใช้ของคุณ และ
แน่นอนผมมีภรรยาเช่นนั้น

สละชีวิตเพื่อภรรยาของคุณ

ส่วนสามีก็จงรักภรรยาของตน เหมือนพระคริสต์ทรงรักคริสตจักร
และประทานพระองค์เองเพื่อคริสตจักร

เอเฟซัส 5:25

เมื่อวานนี้ ผมเป็นคณนำการให้คำปรึกษา ก่อนแต่งงานกับสามีภรรยา
ที่หมั้นหมายกันคู่หนึ่ง มีอยู่ช่วงหนึ่ง ผมอ่านเอเฟซัส 5:22-33 แล้ว
ถามฝ่ายหญิงและฝ่ายชายว่า คำแนะนำของเปาโลเรื่องใดที่ดูเหมือน
ยากที่สุดสำหรับพวกเขา คำตอบของฝ่ายชายมุ่งไปที่ข้อ 25 “คือ ถ้า
พูดแล้ว ‘จงรักภรรยาของตน’ เท่านั้นคงฟังดูไม่ยากเท่าไร แต่วลีที่
ว่า ‘เหมือนพระคริสต์ทรงรักคริสตจักร’ นั้นแหละที่กระตุกใจของผม”

บทที่แล้วมุ่งเน้นการเสียสละซึ่งภรรยาศิษยาภิบาลต้องทำ แต่
การเสียสละนั้นต้องทำทั้งสองฝ่าย หน้าที่ของคุณในฐานะสามีคือการ
มอบชีวิตของคุณเพื่อภรรยา บางครั้งนั้นหมายถึงการเสียสละความ
ทะเยอทะยานหรือโอกาสในการรับใช้เพื่อรับใช้ดูแลเธอ ภรรยาของคุณ
ไม่ใช่เครื่องมือให้คุณใช้เพื่อทำให้งานพันธกิจของคุณก้าวหน้า เธอ

ไม่ใช่ทรัพยากรสำหรับคนที่จะใช้จ่ายในการอภิบาล คริสตจักรของคุณสามารถหาศิษยาภิบาลใหม่ได้เสมอ แต่ภรรยาของคุณไม่สามารถหาสามีใหม่อีกคนได้

ตลอดการแต่งงานมาสิบสองปีจนถึงตอนนี้ สิ่งที่ย่ำแย่ที่สุดที่ผมเคยทำคือปีแรกของการเรียนที่พระคริสตธรรม โรส ลูกคนแรกของเราเกิดในเดือนมกราคมปี 2010 ทั้งโรสและคริสตินต่างประสบภาวะแทรกซ้อนร้ายแรงในการคลอด เมื่อเรามาถึงเมืองหลุยส์วิลล์ในเดือนสิงหาคมเพื่อผมจะได้เริ่มเรียนที่พระคริสตธรรมเซาเทิร์น คริสตินกำลังแบกรับความเจ็บปวดทางร่างกายและจิตใจอย่างหนัก เป็นช่วงเวลาที่ยากลำบากในการเริ่มต้นใหม่ในที่ใหม่ๆ ผมทำงานเป็นบรรณาธิการให้กับ 9Marks ประมาณ 25-30 ชั่วโมงต่อสัปดาห์เพื่อหาเงินเลี้ยงดูครอบครัว ยิ่งไปกว่านั้น ผมเรียนมากกว่าการเรียนเต็มเวลา: หัววิชาในฤดูใบไม้ร่วง สองหลักสูตรเร่งรัดในช่วงปิดเทอมฤดูหนาว และอีกหัววิชาในฤดูใบไม้ผลิ ทำไมถึงเรียกมากขนาดนั้นนะหรือ? ผมตั้งใจจะเรียนปริญญาเอกหลังจากจบพระคริสตธรรมและต้องการเป็นศิษยาภิบาลหลังจากนั้น ผมต้องการเรียนให้จบให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้เพื่อให้ผมจะได้ไปถึงจุดหมายที่ต้องการ ผมเป็นคนที่ไม่ค่อยอดทน

ดังนั้น ในปีแรก นอกจากจะใช้เวลาทั้งวันทำงานให้กับ 9Marks เข้าเรียน และทำการบ้านให้เสร็จแล้ว ผมยังเรียนภาคค่ำเป็นส่วนมาก เราเข้าคริสตจักรทุกเช้า-ทุกเย็นวันอาทิตย์และเข้ากลุ่มย่อย มีคนมารับประทานอาหารอยู่ด้วยเป็นประจำ งานและการเรียนของผมรวมถึงการเข้าร่วมคริสตจักรของเราก็ไม่ได้มีปัญหาอะไร แต่ภรรยาของผมกลับต้องทนทุกข์ยากลำบาก คริสตินต้องการความช่วยเหลือมากกว่าที่ผมได้ให้กับเธอ เธอต้องการความช่วยเหลือเพิ่มเกี่ยวกับโรส ช่วยงานบ้านมากขึ้น และเธอต้องการความช่วยเหลือทางอารมณ์และจิตวิญญาณเป็นพิเศษ เธอพูดซ้ำๆ ถามว่าทำไมผมต้องยุ่งมากขนาดนั้น แต่ผมกลับมองข้ามปัญหานี้ไปเรื่อยๆ

เพื่อนที่อยู่เฝ้าทางพระเจ้าสองสามคนตั้งคำถามว่า จังหวะชีวิตของผมนับว่าเป็นการฉลาดหรือไม่ แต่คำแนะนำที่ทำให้ผมตาสว่างมาจากทอม ชไรเนอร์ ศาสตราจารย์ด้านพันธสัญญาใหม่ของพระคริสตธรรมเซาเทิร์น วันหนึ่งเรากำลังรับประทานอาหารกลางวันที่ได้เอาอาหารของเขา ผมจำไม่ได้ว่ายกประเด็นเรื่องความยุ่งขึ้นมาพูดได้อย่างไร แต่ผมยอมรับว่าจังหวะชีวิตของผมทำให้เกิดความตึงเครียดในชีวิตสมรส ไดแอนภรรยาของทอมบังเอิญผ่านเข้ามาในห้องพอดี ทอมถามเธออย่างไม้อ้อมค้อมและตรงไปตรงมาว่า “ไดแอน เราอยู่ในพระคริสตธรรมนี้มานานแค่ไหนแล้วนะ? สามปี? สี่ปี? หรือว่าห้าปี? ผมจำไม่ได้แล้ว” แล้วทอมพูดกับผมว่า “ในระยะเวลาสามสิบปีข้างหน้า คุณอาจจำไม่ได้แล้วว่าคุณใช้เวลาอันยาวนานแค่ไหนในการเรียนที่พระคริสตธรรม แต่คุณจะจำได้ว่าภรรยาของคุณเกลียดคุณตลอดเวลา!”

นั่นทำให้ตาของผมสว่าง ฤดูร้อนปีนั้น ผมเริ่มทำงานให้กับ 9Marks มากขึ้นอีกเล็กน้อย เพื่อให้พวกเราเกิดความสะดวกยิ่งขึ้น และผมลดภาระการเรียนลงครึ่งหนึ่ง ผมมีเวลามากขึ้นให้กับคริสตินและโรส ผมช่วยงานที่บ้านมากขึ้น ผมเรียนรู้เรื่องการรับรู้ทางอารมณ์มากขึ้น อย่างน้อยผมก็เริ่มเป็นผู้ฟังที่ดีขึ้นกว่าปีที่ผ่านมา

แต่ผมไม่เพียงได้เรียนรู้ที่จะยุ่งน้อยลงเท่านั้น ผมเรียนรู้ที่จะยุ่งให้ดียิ่งขึ้น ยิ่งผมรับใช้คริสตินและโรสขยันขันแข็งมากขึ้นเท่าไรเมื่ออยู่กับพวกเขา คริสตินก็ยิ่งเต็มใจส่งผมไปเรียนพร้อมการอวยพรมากขึ้นเท่านั้น การเสียสละความทะเยอทะยานเพื่อประโยชน์สุขของภรรยาไม่ได้หมายถึงแค่การปฏิเสธงานเท่านั้น แต่ยังเป็นการตอบรับเธอด้วย มันหมายถึงการค้นหาวาเธอต้องการความช่วยเหลือแบบใดมากที่สุดและมอบให้กับเธอด้วยใจยินดี และยิ่งผมตอบรับคริสตินมากขึ้นเท่าไร เธอก็ยิ่งเต็มใจตอบรับงานของผมมากขึ้นเท่านั้น หลังจากมีจังหวะชีวิตที่เหมาะสมมากขึ้นในปีที่สองและสาม เราใช้เวลาปีที่สี่

ในเมืองหลุยส์วิลล์ ซึ่งในช่วงเวลานี้เองที่ผมได้รับปริญญาโทบัณฑิต (ThM) การสำเร็จการศึกษาโทบัณฑิตในปีเดียว ในขณะที่ทำงาน 30 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ หมายความว่าผมยุ่งเกือบจะเหมือนกับการทำงานในปีแรก แต่เราไม่ต้องเผชิญความตึงเครียดเหมือนปีแรกนั้นอีกแล้ว ทำไมล่ะ? ก็เพราะว่าผมได้เรียนรู้จากอดีตที่เจ็บปวดแล้วว่า ควรใส่ใจในสิ่งที่เป็นประโยชน์ของเธอก่อนสิ่งที่เป็นประโยชน์ของผมอย่างไร ผมได้ก้าวทีละเล็กละน้อย ไปสู่การสละชีวิตของผมเพื่อเธอ

บางครั้ง ความสัตย์ซื่อในส่วนของการยาของคุณอาจหมายถึงการปฏิเสธตัวเธอเอง เพื่อที่คุณจะได้ใช้เวลาในการทำพันธกิจ แต่บางครั้ง ความสัตย์ซื่อในส่วนของคุณอาจหมายถึงการไม่ทำพันธกิจเพื่อที่คุณจะได้รับใช้การยาของคุณ ในช่วงสองสามปีที่ผ่านมานี้ ผมปฏิเสธคำขอรับและการสอนจากภายนอกหลายครั้ง และแม้กระทั่งยกเลิกการเดินทางระหว่างประเทศ เพราะผมได้ตัดสินใจแล้วว่า ความรับผิดชอบที่บ้านนั้นมีความสำคัญมากยิ่งขึ้นกว่า

การสละชีวิตเพื่อการยาของคุณนั้นเป็นประโยชน์สูงสุดของเธอของคุณ และของคริสตจักร สิ่งที่เป็นประโยชน์สูงสุดของเธออย่างเห็นได้ชัดก็คือ การเสียสละของคุณเป็นการชำระเธอให้บริสุทธิ์ (เอเฟซัส 5:25-27) สิ่งนี้เป็นประโยชน์สูงสุดของคุณ เพราะการล้มเหลวในการดำเนินชีวิตกับภรรยาด้วยความเข้าใจจะขัดขวางการอธิษฐานของคุณ (1 เปโตร 3:7) และคุณคิดว่าสิ่งนี้ส่งผลอย่างไรต่อคำเทศนาของคุณ? ทำยที่สุด คุณจะรับใช้คริสตจักรของคุณได้ดีที่สุดหากมีความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวในบ้านของคุณ เมื่อคุณต้องไปเยี่ยมสมาชิกคริสตจักรที่ต้องการความช่วยเหลืออย่างหนักเป็นครั้งที่สองในสุดสัปดาห์นั้น นอกเหนือจากพิธีแต่งงานในวันเสาร์และการเทศนาในวันอาทิตย์แล้ว การที่ภรรยาของคุณจะยิ้มหรือร้องไห้เมื่อต้องจูบลาคุณก่อนออกจากบ้านถือเป็นเรื่องสำคัญในการทำพันธกิจ

สละชีวิตเพื่อภรรยาของคุณ

คุณต้องการอุทิศตนเพื่อพระคริสต์และประชากรของพระองค์หรือไม่? จงดูแลภรรยาของคุณในวิธีที่ทำให้เธอมีความสุขที่จะส่งคุณไปทำพันธกิจพอๆ กับที่คุณเองก็มีความสุขที่ได้ออกไปทำพันธกิจเหมือนกัน

อภิบาลลูก ๆ ของคุณ

ส่วนท่านทั้งหลายที่เป็นบิดา อย่ายั่วบุตรของท่านให้เกิดโทสะ
แต่จงเลี้ยงดูพวกเขาด้วยการสั่งสอนและการเตือนสติ
ตามหลักขององค์พระผู้เป็นเจ้า

เอเฟซัส 6:4

ผมได้ยินมาว่าพ่อแม่ใหม่มีความคิดเห็นมากมายแต่ไร้ประสบการณ์ ส่วนคนที่มีลูกโตแล้วมีประสบการณ์มากมายแต่มีความคิดเห็นเพียงเล็กน้อย ลูกคนโตสุดของผมอายุสิบขวบ ดังนั้นผมคิดว่าผมมาได้ครึ่งทางแล้ว บางวันดูเหมือนว่าสัญญาณเดียวของประสบการณ์ที่สั่งสมมาก็คือ ความมั่นใจของผมเกี่ยวกับการเป็นพ่อแม่ค่อยๆ หดลงไปสำหรับผมแล้ว ประสบการณ์ที่น่าตกใจโดยทั่วไปในการเป็นทั้งศิษยาภิบาลและพ่อคือ การไม่รู้ว่าจะทำอย่างไร สำหรับคู่สมรสที่ติดอยู่ในแนวรบของสงครามมานานหลายปี ผมจะพูดอย่างไรดีเพื่อไม่ให้ไปกระตุ้นปัญหา? เมื่ออยู่ที่บ้าน ความขัดแย้งกันในเรื่องทรัพย์สินของเจ้าตัวเล็กกว่าใครเป็นเจ้าของอันชอบธรรม อาจเกิดขึ้นกับตัวต่อเลโก้หรือการแย่งพื้นที่ครึ่งหนึ่งของโซฟานั้น เด็กทั้งสองต่างฝ่ายต่างมีเหตุผลที่ดูเหมือนจะถูกต้อง ถึงเวลาที่คุณพ่อต้องทำหน้าที่เสียแล้ว

คำแนะนำของพระคัมภีร์เรื่องการพ่อนั้นเรียบง่าย แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าทำได้ง่าย “และจงให้ถ้อยคำเหล่านั้นที่ข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้อยู่ในใจของท่าน และท่านจงสอนถ้อยคำเหล่านั้นแก่บุตรหลานของท่าน และจงพูดถึงถ้อยคำเหล่านั้นเมื่อท่านนั่งอยู่ในบ้าน เดินอยู่ตามทาง นอนลงหรือลุกขึ้น” (เฉลยธรรมบัญญัติ 6:6-7) “ส่วนท่านทั้งหลายที่เป็นบิดา อย่ายับยั้งบุตรของท่านให้เกิดโทสะ แต่จงเลี้ยงดูพวกเขาด้วยการสั่งสอนและการเตือนสติตามหลักขององค์พระผู้เป็นเจ้า” (เอเฟซัส 6:4) คำสั่งนี้ชัดเจนคือ จงสั่งสอนลูก ๆ ของคุณ

พ่อแม่และศิษยาภิบาลนั้นมีการปฏิบัติงานร่วมกัน แม้จุดเริ่มต้นและบริบทจะต่างกัน ทั้งสองภารกิจนั้นคือการสร้างสาวก และหนึ่งในวิธีที่ดีที่สุดซึ่งคุณสามารถเตรียมตัวเป็นศิษยาภิบาลและเติบโตในฐานะศิษยาภิบาลก็คือ โดยการอภิบาลลูก ๆ ของคุณ

หากคุณแต่งงานแล้วและปรารถนาจะเป็นศิษยาภิบาลแต่ยังไม่มีลูก และตั้งใจจะลออกการมีลูกไว้ก่อน คุณอาจต้องคิดทบทวนตรรกะของความคิดนี้เสียใหม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากคุณชะลอการมีลูกไว้เพื่อที่คุณจะได้เตรียมตัวสำหรับงานพันธกิจ ผมไม่ได้กำลังตั้งสิ่งนี้ให้เป็นกฎเหล็ก คำว่า «อาจต้อง» ที่เพิ่งพูดไปเมื่อสามประโยคที่แล้วเป็นเรื่องจริงแต่มีข้อยกเว้นอยู่ หากคุณย้ายไปเรียนพระคริสตธรรมตอนอายุยี่สิบสองปี แต่เพิ่งแต่งงานใหม่กับภรรยาที่เต็มใจสนับสนุนทางการเงินช่วงระยะเวลาหนึ่ง อาจเป็นสิ่งที่ดีสำหรับผู้รักขาที่ควรชะลอการมีลูกสำหรับฤดูกาลนั้นหรือช่วงเวลานั้น แต่ถ้าคุณมีลูกแล้ว ก็จงระวังกับภาระที่จะตกแก่ภรรยาของคุณ ถึงกระนั้น โดยทั่วไปแล้ว และหากทุกอย่างเท่าเทียมกัน ชายที่เป็นพ่อก็พร้อมที่จะเป็นศิษยาภิบาลมากกว่าชายที่ไม่ได้เป็นพ่อแน่นอน สมการนี้จะแตกต่างกันไปสำหรับคู่รักที่ต่อสู้กับภาวะมีบุตรยาก ซึ่งก็เป็นการทดสอบความสามารถของผู้ชายในการเลี้ยงดูฝูงแกะในตัวมันเองอยู่แล้ว

การเลี้ยงลูกก็เหมือนเป็นการสมัครเข้ารับการฝึกอบรมเต็มเวลา เพื่อพัฒนาคุณลักษณะและความสามารถของคุณในฐานะผู้นำ

ก่อนที่จะเป็นพ่อคน ผมไม่เคยคิดว่าผมมีปัญหาเรื่องความโกรธ แต่การเลี้ยงลูกสี่คนทำให้ผมไม่เชื่อภาพลวงตานั้นอีกต่อไป โดยธรรมชาติแล้ว ผมไม่ใช่คนอดทน และก่อนที่จะมีลูก ผมไม่อาจพูดได้ว่าตนเองมีความก้าวหน้าในด้านคุณธรรมนี้มากนัก ตอนนี้ออดทนได้แค่ไหน? ใครจะรู้ ก็คงไม่อดทนเท่าที่ควรจะทนได้ แต่ถ้าตอนนี้ผมมีความอดทนอย่างน้อยๆ เท่าถูกระสอบแป้งเล็กๆ ในตู้เก็บอาหารแห้งคุณลักษณะของผม ความอดทนส่วนใหญ่ได้ถูกบดให้ละเอียดทีละเม็ดโดยหินโม่ของการเลี้ยงดูลูก สำหรับความสามารถในการเป็นผู้นำ การเป็นพ่อคนเรียกร้องให้คุณจัดเตรียม ปกป้อง ดูแล จัดการ ไกล่เกลี่ย ประนีประนอม สั่งสอน อบรม เป็นแบบอย่าง อธิบาย และแก้ไข—และนั่นเป็นเพียงช่วงเวลาก่อนเข้านอน

การเป็นพ่อแม่นั้นเป็นภาระหนักที่คุณไม่อาจเพิกเฉยได้เช่นเดียวกับการเป็นศิษยาภิบาล การเป็นพ่อแม่เรียกร้องให้คุณเข้าสู่ประสบการณ์ที่แตกต่างจากประสบการณ์ของคุณอย่างมาก และเรียกร้องให้คุณต้องแบกรับภาระทางอารมณ์ที่อาจไม่เคยพบเจอมาก่อนเหมือนกับ การเป็นศิษยาภิบาล การเป็นพ่อแม่จะนำคุณไปสู่จุดสูงสุดและจุดต่ำสุดของชีวิตนอกเหนือจากชีวิตของคุณเองเช่นเดียวกับการเป็นศิษยาภิบาล การเป็นพ่อแม่จะลดขนาดโลกของคุณและขยายออกไปอย่างมากมายในทันที ลูกๆ จะเปลี่ยนแปลงคุณในแบบที่คุณไม่รู้มาก่อนว่าจำเป็นต้องเปลี่ยนแปลง

ลูกๆ มีสายตาที่แหลมคมต่อความไม่ลงรอยกันและความหน้าซื่อใจคดเช่นเดียวกับสมาชิกคริสตจักร ลูกๆ มักจะทำตามสิ่งที่คุณทำมากกว่าทำตามสิ่งที่คุณพูดเช่นเดียวกับสมาชิกคริสตจักร ดังที่เจมส์ บอลด์วินเขียนไว้ว่า “ลูกๆ ไม่เก่งในการฟังผู้ใหญ่ แต่พวกเขาไม่เคยมล้มเหลวที่จะเลียนแบบคนเหล่านั้น”¹

คุณจะอภิบาลลูก ๆ ของคุณได้อย่างไร? จงสั่งสอนพระวาทะของพระเจ้าแก่พวกเขาอยู่เสมอ จงนำพวกเขาในการใช้เวลาส่วนตัวกับพระเจ้า การนำสั้น ๆ แต่ทำบ่อย ๆ และมีความยืดหยุ่นนั้น ดีกว่าการนำตามอุดมคติและไม่สม่ำเสมอ หลายปีที่ผ่านมา แนวทางของครอบครัวผมเปลี่ยนไปอย่างต่อเนื่อง เราเริ่มด้วยการอ่านเรื่องราวในพระคัมภีร์ ท่องจำข้อพระคัมภีร์ และการถาม-ตอบสำหรับเด็ก ๆ เราต้องจำบทสวดดีสั้น ๆ และบทที่ยาวขึ้นของพระคัมภีร์ได้ ในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา เรามุ่งเน้นไปที่การอ่านพระคัมภีร์ตามลำดับ ตามมาด้วยการพูดคุยสั้น ๆ ด้วยกันในบางครั้ง และการอธิษฐานตามข้อพระคัมภีร์ที่ทำเป็นปกติ บางครั้ง ผมกับลูกคนโตและคริสตินก็ผลัดกันอ่านและอธิษฐานแบบออกเสียง แต่ส่วนมากผมมักจะเป็นผู้นำทั้งสองอย่าง ถ้าเรามีเวลา เราจะร้องเพลงจากบทเพลงสรรเสริญหนึ่งหรือสองท่อน เราพบว่าอาหารเช้าเป็นช่วงเวลาปกติที่สุดสำหรับเวลานมัสการหลักประจำครอบครัว ลูก ๆ ของเรามักจะสดชื่นและสงบนิ่งในมือเช้ามากกว่าก่อนเข้านอน อย่างน้อยสองสามนาทีในขณะที่พวกเขากินข้าว พวกเขาเป็นผู้ฟังที่ไปไหนไม่ได้ และแทบจะไม่มีความคิดค้นในเรื่องภาระหน้าที่ในงานพันธกิจช่วงเช้าของเราเลย ในขณะที่เวลาเย็น เราจะรู้สึกมีความกดดันมากกว่า ประเด็นของผมไม่ได้บอกว่า คุณควรทำตามสิ่งที่เราทำ แต่เพียงเพื่อให้คุณได้ลองเริ่มต้น เมื่อพูดถึงการใช้เวลาส่วนตัวกับพระเจ้าของครอบครัว การทำบางสิ่งก็ดีกว่าไม่ทำอะไรเลย

สุดท้ายนี้ จงดูแลลูก ๆ ของคุณเป็นรายบุคคล เรียนรู้นิสัยใจคอ แนวโน้ม และการทดลองที่เกิดขึ้นทั่วไปในชีวิตพวกเขา ปรับเปลี่ยนความรู้ของคุณเกี่ยวกับจุดแข็งและจุดอ่อนของลูก ๆ ให้เป็นความเมตตา สงสาร “บิดาสงสารบุตรของตนฉันใด พระยาห์เวห์ทรงสงสารคนที่ยำเกรงพระองค์ฉันนั้น เพราะพระองค์เองทรงรู้จักโครงร่างของเรา พระองค์ทรงระลึกว่าเราเป็นแต่ผงธุลี” (สดุดี 103:13-14) เรียนรู้ที่

จะปรับคำแนะนำของคุณให้เข้ากับองค์ประกอบชีวิตของพวกเขา ให้
ความสนใจกับพวกเขาแต่ละคนอย่างเต็มที่และมีความสุขให้มากที่สุด
เท่าที่คุณจะทำได้ บ่อยเท่าที่คุณจะทำได้ เรียนรู้ที่จะรักในสิ่งที่
พวกเขารัก เพราะคุณรักพวกเขา พ่อที่มีปัญญาของลูก ๆ ที่โตเป็น
ผู้ใหญ่คนหนึ่งบอกผมว่า เมื่อลูกของเขาโตขึ้น เขาต้องการให้ทัศนคติ
และเวลาอันมีค่ากับลูก ๆ ของเขา เพื่อพวกเขาแต่ละคนจะได้รู้ว่า
พวกเขาคือคนโปรดของพ่อของพวกเขา

ศึกษาพิมพ์เขียวของพระเจ้า สำหรับคริสตจักร

โดยพระคุณของพระเจ้าที่ประทานแก่ข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าได้วางรากลงแล้วเหมือนนายช่างผู้ชำนาญ
และอีกคนหนึ่งก็มาก่อขึ้น
แต่ละคนต้องระวังให้ดีว่าเขาจะก่อขึ้นอย่างไร

1 โครินธ์ 3:10

วัดสองครั้งก่อนตัดนะ ช่างไม้และช่างทำกระดานโต้คลื่นได้กล่าว
เช่นนั้น เช่นเดียวกับการตัดผม คุณสามารถตัดผมออกไปได้มากเท่าที่
ต้องการ แต่อะไรก็ตามที่คุณตัดออกไปจะไม่สามารถใส่กลับเข้ามาใหม่
ได้อีก

คุณต้องรู้ว่าคุณกำลังสร้างอะไรก่อนที่จะสร้างมันขึ้นมา จงศึกษา
พิมพ์เขียวก่อนที่คุณจะสร้างบ้าน แล้วพิมพ์เขียวสำหรับคริสตจักร
ท้องถิ่นนั้นอยู่ที่ไหน? อยู่ในพระคัมภีร์ ส่วนใหญ่อยู่ในพันธสัญญา
ใหม่ โดยเฉพาะพระธรรมกิจการและบรรดาจดหมายฝาก ถ้าคุณต้อง
การเป็นศิษยาภิบาล จงศึกษาพิมพ์เขียวของพระเจ้าสำหรับคริสตจักร
ผมใช้ «พิมพ์เขียว» แบบหลวมๆ เนื่องจากไม่มีที่ใดในพระคัมภีร์
ที่นำเสนอคู่มือคริสตจักรอย่างสมบูรณ์และเป็นระบบ เราต้องรวบรวม

ภาพที่สมบูรณ์ว่าคริสตจักรท้องถิ่นควรมีระบบระเบียบอย่างไรโดยการเปรียบเทียบ เทียบเคียง และทำความเข้าใจจากหลากหลายบทตอนในพระคัมภีร์ การศึกษาศาสนศาสตร์คริสตจักรที่ดีนั้น คุณจะต้องมีความเข้าใจอย่างถึงศาสนศาสตร์ระบบ คุณจะต้องคุ้นเคยและเชี่ยวชาญในวิจารณ์ญาณถึงผลลัพธ์จากสิ่งที่ดีที่จำเป็น¹

คำถามแรกที่คุณต้องหาข้อสรุปคือ พระคัมภีร์บอกเราใหม่ว่าคริสตจักรท้องถิ่นควรมีการจัดระบบระเบียบและโครงสร้างอย่างไร? กล่าวในเชิงเทคนิค คือ พันธสัญญาใหม่ให้ระบบการปกครองที่กำหนดไว้สำหรับคริสตจักรท้องถิ่นหรือไม่?² ด้วยเหตุผลหลายประการ ผมขอตอบว่ามี แม้จะเป็นแค่โครงสร้างก็ตาม พันธสัญญาใหม่นำเสนอแบบแผนระบบการปกครองคริสตจักรที่สอดคล้องกัน และการปฏิบัติพันธกิจของอัครทูตได้ทำหน้าที่เป็นแบบอย่างผูกพันแก่คริสตจักรทั้งหมดในพันธสัญญาใหม่ (เปรียบเทียบ 1 โครินธ์ 11:16) ยิ่งไปกว่านั้น แม้ว่าจะสิ่งนี้จะต้องใช้ความพยายามอย่างหนักเพื่อการพิสูจน์ แต่ผมขอยืนยันว่าพระคัมภีร์ตอนต่าง ๆ ที่กำหนดแนวทางหลักของระบบการปกครองคริสตจักรในพันธสัญญาใหม่นั้น มีพลังที่เป็นบรรทัดฐานในตัวเอง (เช่น มัทธิว 18:15-20; กิจการ 14:23; 1 โครินธ์ 5:1-13; ทิโมธี 1:5) ด้วยเหตุผลต่างๆ เหล่านี้และอีกมากมาย ความต้องการโครงสร้างคริสตจักรจึงเป็นประเด็นที่พระคัมภีร์มีคำตอบให้ เมื่อกล่าวในเชิงหลักศาสนศาสตร์ ระบบการปกครองของคริสตจักรนั้นอยู่ภายใต้ความสว่างและความเป็นอิสระของเพียงพอของพระคัมภีร์ ดังที่วิลเลียม วิลเลียมส์ นักศาสนศาสตร์คณะแบปติสต์ในศตวรรษที่ 19 กล่าวไว้ว่า

“สาวกขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราควรถือว่าองค์กรนี้เป็นแบบอย่างแห่งพันธะที่พวกเขาควรยอมรับ หรือพระองค์ทรงปล่อยให้ระบบการปกครองคริสตจักรขึ้นอยู่กับดุลยพินิจกับ

คนของพระองค์เอง?...ถ้าหากระบบใดระบบหนึ่งที่ไม่ได้ถูก
ประยุกต์ใช้อย่างเท่าเทียมเพื่อสนับสนุนเป้าหมายสูงสุดที่
คริสตจักรได้รับการสถาปนาจากสวรรค์ แสดงว่ามีระบบที่
เหมาะสมดีกว่าระบบอื่น และถ้าหากมีระบบหนึ่งที่เหมาะสม
กว่าระบบอื่น พระผู้ช่วยให้รอดคงไม่ปล่อยให้สติปัญญา
ที่ผิดพลาดได้ของมนุษย์ค้นพบอย่างแน่นอน...เราต้องเชื่อ
ในมุมมองของการแบกรับภาระที่สำคัญของรูปแบบองค์กร
ของพวกเขาตามความสำเร็จหรือความล้มเหลวต่อการบรรลุ
ผลขั้นสูงของสถาบันของพวกเขา ว่าพวกเขาอยู่ภายใต้การ
ทรงนำทางของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในเรื่องนี้ เช่นเดียวกับการ
ประกาศหลักคำสอนแห่งความเชื่อของคริสต์ศาสนา
ดังนั้น ระบบการปกครองคริสตจักรที่สร้างขึ้นโดยพวกเขา
จะต้องถือเป็นการสำแดงพระปัญญาของพระเจ้าในเรื่องนี้”³

มีสี่ด้านที่ทับซ้อนกันของชีวิตและระเบียบของคริสตจักรที่ผม
อยากแนะนำให้คุณศึกษา⁴ ประการแรก ศาสนพิธีปฏิบัติและ
มหาสนิทนั้นไม่เพียงแต่มีความสำคัญและเป็นเรื่องราวที่ต้อง
เท่านั้น แต่ยังรวมถึงวิธีที่ทั้งสองพิธีนี้มีออบุแบบและระเบียบทาง
สถาบันแก่คริสตจักรท้องถิ่นอีกด้วย⁵ ประการที่สอง การเป็นสมาชิก
คริสตจักรและการลงวินัยของคริสตจักร ใครเป็นสมาชิกคริสตจักร
และตัดสินด้วยเกณฑ์อันใด? นี่เป็นคำถามพื้นฐานที่สุดของรูปแบบ
การปกครอง ผู้คนจะนิยามว่าคริสตจักรคืออะไรโดยการนิยามว่า
คริสตจักรคือใคร

องค์ประกอบสองประการแรกนี้ (ศาสนาพิธีและการเป็นสมาชิก
คริสตจักร) เป็นสองเลนส์ที่ส่องไปยังความเป็นจริงเดียวกัน สิ่งที่เป็น
ความแตกต่างระหว่างฝูงชนกับคริสตจักร นั่นคือระบบการปกครอง
คริสตจักรคือประชาชนชาวประเสริฐที่ได้จัดตั้งระบบการปกครองตาม

ข่าวประเสริฐขึ้นมา คริสตจักรคือกลุ่มคริสเตียนที่อุทิศตนในการนมัสการพระคริสต์ร่วมกันและปกครองดูแลการสร้างเป็นสาวกของกันและกัน เครื่องหมายของการอุทิศตนร่วมกันคือศาสนพิธี (หรือข้อปฏิบัติ) โดยเฉพาะอย่างยิ่งมหาสนิท บัพติศมานั้นผูกพันคนๆ หนึ่งเข้ากับคนมากมาย ส่วนมหาสนิททำให้คนมากมายกลายเป็นหนึ่งเดียวกัน (ดู กิจการ 2:38-41 และ 1 โครินธ์ 10:16-17) บัพติศมาและมหาสนิทเป็นสิ่งที่กระทำในที่สาธารณะและมองเห็นได้ ซึ่งเป็นเครื่องหมายแยกคนของพระเจ้าออกจากโลก พิธีบัพติศมาและมหาสนิทขีดเส้นอาณาเขตล้อมรอบคริสตจักร และด้วยเหตุนี้ จึงเป็นเส้นแบ่งระหว่างคริสตจักรกับโลก พิธีบัพติศมาและมหาสนิทเปลี่ยนกลุ่มคนคริสเตียนให้กลายเป็นคริสตจักรเดียว ทั้งสองพิธีนี้ได้รวมคริสตจักรเข้าไปสู่รูปร่างที่กำหนดไว้ รูปร่างที่ถูกเรียกว่าสมาชิกคริสตจักร

เมื่อคุณมีคริสตจักรแล้ว คำถามจะเกิดขึ้นโดยธรรมชาติต่อผู้ที่มีสิทธิอำนาจในคริสตจักร การตัดสินใจในคริสตจักรควรทำอย่างไร? ใครเป็นคนตัดสินใจเด็ดขาดว่าใครควรเข้าและใครควรออก? คริสตจักรมีตำแหน่งที่ซึ่งได้รับการยอมรับหรือไม่? ถ้ามี คุณสมบัติที่พวกเขาต้องเป็นและทำอะไร? (คำใบ้: ผู้ปกครองและมัคนายก ดู ฟิลิปปี 1:1; 1 ทิโมธี 3:1-13) ในที่นี้ เรามาถึงเรื่องระบบของการปกครอง ซึ่งคนส่วนใหญ่จะนึกถึงเมื่อคุณพูดว่า “ระบบการปกครองคริสตจักร” ดังนั้นองค์ประกอบที่สามซึ่งต้องศึกษาคือการกระจายและการใช้สิทธิอำนาจในคริสตจักรท้องถิ่น ใครมีอำนาจสูงสุดในเรื่องสมาชิกภาพและการลงวินัยคริสตจักร? ผมเชื่อว่าอำนาจนั้นเป็นของที่ประชุมที่อยู่ร่วมกันในภาพรวม (ดู มัทธิว 18:17; 1 โครินธ์ 5:4-5; 2 โครินธ์ 2:6)

ประการสุดท้าย ประการที่สี่ พิจารณาอย่างถี่ถ้วนถึงสิ่งที่พระคัมภีร์สอนเกี่ยวกับการนมัสการรวมกัน พระคัมภีร์กำหนดการรวมตัวกันนมัสการของคริสตจักรอย่างไร? เราได้รับอนุญาตให้ทำสิ่งใดก็ตามที่

พระคัมภีร์ไม่ได้ห้าม หรือเราได้รับอนุญาตให้ทำเฉพาะสิ่งที่พระคัมภีร์สั่ง ทั้งที่เป็นแบบอย่างและบอกเป็นนัยหรือไม่? องค์ประกอบใดเป็นส่วนหนึ่งของการนมัสการในคริสตจักร และรูปแบบใดที่เอื้ออำนวยต่อองค์ประกอบเหล่านั้นอย่างเหมาะสม?

ทำไมคุณถึงควรสนใจเรื่องระบบการปกครองของคริสตจักร? ทำไมการที่คริสตจักรควรจัดระเบียบชีวิตอย่างไรถึงเป็นสิ่งสำคัญ? ระบบการปกครองบอกคุณว่าคุณต้องรับผิดชอบต่อใครและใครรับผิดชอบคุณ ระบบการปกครองบอกคุณว่า ใครต้องรับผิดชอบต่อคุณ และคุณต้องรับผิดชอบต่อใคร ระบบการปกครองบอกคุณว่า คริสตจักรควรตัดสินใจอย่างไร ดังนั้น คุณต้องทำงานใดเพื่อนำคริสตจักรให้เป็นคริสตจักรที่ดี

การอภิบาลคริสตจักรถือเป็นความชื่นชมยินดีอย่างยิ่ง แต่ผมไม่เคยต้องการอภิบาลฝูงชน ฝูงชนเข้ามาและจากไปในชั่วระยะสั้นๆ ฝูงชนนั้นเต็มไปด้วยความปรารถนาและความต้องการ แต่ไร้ซึ่งการอุทิศตน แต่คริสตจักรเกิดจากการอุทิศชีวิตร่วมกันต่อพระคริสต์และต่อกันและกัน และนั่นคือสิ่งที่ผมสามารถทำงานร่วมกันได้

รับใช้นอกจุดสนใจ

คนที่เป็ใหญ่ในพวกท่านย่อมต้องปรนนิบัติท่าน
ใครยกตัวขึ้น จะต้องถูกทำให้ต่ำลง ใครถ่อมตัวลง
จะได้รับการยกขึ้น

มัทธิว 23:11-12

ตอนที่ผมยังเป็นสมาชิกของคริสตจักรเอิร์ด อเวนิว แบ็ปติสต์ (Third Avenue Baptist) ในเมืองหลุยส์วิลล์ เกร็ก กิลเบิร์ตศิษยาภิบาล อาวุโสถามระหว่างการนมัสการในเย็นวันอาทิตย์หนึ่งว่า “มีใครอยากเทศนาช่วงการเผ่ากลุ่มในตอนเย็นบางครั้งบ้างมั๊ย?” ชายหลายสิบคน ยกมือขึ้นอย่างกระตือรือร้น เขาหยุดไปชั่วขณะหนึ่ง จากนั้นถามต่อว่า “แล้วในพวกคุณ มีใครบ้างที่กำลังรับใช้ในศูนย์รับเลี้ยงเด็กหรือพันธกิจเด็กบ้าง?” หลายคนลดมือลงพร้อมหัวเราะกลบเกลื่อนเบาๆ

คำเตือนของพระเยซูต่อพวกฟาริสีนั้นบาดใจผู้อ่านที่มีความปรารถนาในการเป็นศิษยาภิบาล

“การกระทำของพวกเขาล้วนทำเพื่ออวดคนอื่น พวกเขาทำ
กลักพระธรรมขนาดใหญ่และสวมเสื้อที่มีพู่ห้อยยาว พวกเขา

ชอบที่นั่งอันมีเกียรติในงานเลี้ยงและที่นั่งโดดเด่นใน
ธรรมศาลา ชอบรับการค่านับที่กลางตลาดและชอบให้คนอื่น
เรียกว่า ‘ท่านอาจารย์’ ท่านทั้งหลายอย่าให้ใครเรียกว่า
‘ท่านอาจารย์’ เพราะพวกท่านมีพระอาจารย์เพียงผู้เดียว
และพวกท่านทุกคนเป็นพี่น้องกัน และอย่าให้เกียรติใคร
ในโลกว่าเป็นพระบิดาของพวกท่าน เพราะพวกท่านมีพระบิดา
เพียงผู้เดียว คือผู้ที่สถิตในสวรรค์ อย่าให้ใครเรียกท่าน
ทั้งหลายว่า ‘บรมครู’ เพราะว่าบรมครูของพวกท่านมีเพียง
ผู้เดียวคือพระคริสต์ คนที่เป็นใหญ่ในพวกท่านย่อมต้อง
ปรนนิบัติท่าน ใครยกตัวขึ้น จะต้องถูกทำให้ต่ำลง ใครถ่อม
ตัวลง จะได้รับการยกขึ้น” (มัทธิว 23:5-12)

ยาถอนพิษของความหน้าซื่อใจคดคือความถ่อมใจ การกระทำดีบางอย่าง
ที่คุณทำแล้วมีคนน้อยนักที่จะรู้หรือไม่มีใครรู้เลย? คุณอาสาสมัคร
ทำงานที่ต่ำต้อยครั้งสุดท้ายเมื่อไหร่? ชื่อเรียกแบบใดมีความหมาย
กับคุณมากกว่ากันระหว่าง “พี่น้อง” ที่คุณเป็นอยู่ หรือ “ศิษยาภิบาล”
ที่คุณหวังจะเป็น? การเป็นผู้รับใช้เป็นความคิดของคนที่เป็นใหญ่
ของคุณหรือไม่?

หนึ่งในสิ่งที่ดีที่สุดซึ่งผู้ปรารถนาจะเป็นศิษยาภิบาลสามารถทำได้
คือ การรับใช้นอกจุดสนใจ รับส่งสมาชิกผู้สูงอายุมาคริสตจักร รับใช้
ในศูนย์รับเลี้ยงเด็ก สอนชั้นเรียนรวีวันอาทิตย์ให้เด็กๆ อาสาเสิร์ฟ
อาหารและทำความสะอาดหลังเสร็จงานฉลองแต่งงานของสมาชิก
คริสตจักรที่คุณแทบจะไม่รู้จักเลย

ทุกคนต้องการเป็นผู้รับใช้จนกว่าเขาจะได้รับการปฏิบัติเหมือน
กับคนรับใช้ ศิษยาภิบาลไม่เพียงแต่เป็นผู้รับใช้เท่านั้น พวกเขาได้รับการ
ปฏิบัติเหมือนคนรับใช้ จงเตรียมตัวให้พร้อมสำหรับทั้งงานและ
การรับงานด้วยการรับใช้ผู้อื่น การเตรียมตัวที่ดีที่สุดต่อการทดลอง

ฝ่ายจิตวิญญาณของการอยู่ในจุดความสนใจคือการปรนนิบัติรับใช้ใน
เงามืดด้วยใจยินดี

คริสตจักรที่ผมช่วยนำ เต็มไปด้วยคนที่ปรารถนาจะเป็นศิษยาภิบาล
คำถามหนึ่งที่ผู้ปกครองของเรามักจะถามอยู่เสมอเพื่อประเมินพี่น้อง
เหล่านี้ก็คือ คนๆ นั้นรับใช้ในลักษณะที่ไม่ปรากฏชัดถึงความ
ทะเยอทะยานในงานพันธกิจของเขาหรือไม่ แล้วคุณล่ะ? ถ้าผม
ตรวจสอบการมีส่วนร่วมในประเภทต่างๆ ในคริสตจักรของคุณ จะมี
«บางอย่างที่เอื้อประโยชน์ให้คุณ» ปรากฏในแต่ละงานหรือไม่?

คุณกระตือรือร้นที่จะใช้เวลากับสมาชิกคริสตจักรที่โดดเดี่ยวและ
ชอบเก็บตัวพอๆ กับการออกไปสังสรรค์กับศิษยาภิบาลอาวุโสของคุณ
หรือไม่? ความปรารถนาในการนำสามารถพัฒนาไปสู่การวางแผน
และคิดเพื่อเห็นแก่ประโยชน์ของตนได้ง่ายๆ จงตรวจสอบหัวใจของ
คุณเพื่อหาสัญญาณแห่งความเย่อหยิ่งอันเป็นมะเร็งร้ายที่แอบซ่อน
อยู่ และจงกำจัดการมันก่อนที่จะมันจะลุกลามแพร่กระจายออกไป

เมื่อบุตรของเศเบดีทูลขอการได้รับเกียรติจากพระเยซู แต่
พระองค์กลับสัญญากับพวกเขาว่า จะทนทุกข์แทน “พวกท่านไม่เข้าใจ
สิ่งที่พวกท่านขอ ถ้วยที่เราดื่มมันพวกท่านดื่มได้หรือไม่? และบัพติศมา
ที่เราได้รับ พวกท่านจะรับได้หรือไม่?” (มาระโก 10:38) ผู้นำในคริสตจักร
นั้นไม่เหมือนผู้ปกครองคนต่างชาติ เขาจะต้องไม่ใช่เจ้านายแต่เป็น
ผู้รับใช้ ไม่พยายามเป็นเจ้านายแต่จะต้องเป็นทาสแก่คนทั้งหลาย
(มาระโก 10:42-44) เพื่อตอบคำถามที่เด็กๆ ชอบถามว่า “แล้วฉัน
จะทำแบบนั้นไปทำไม?” ขอให้อ่านต่อไป “เพราะว่าบุตรมนุษย์ไม่ได้
มาเพื่อรับการปรนนิบัติ แต่มาเพื่อจะปรนนิบัติคนอื่น และให้ชีวิตของ
ท่านเป็นค่าไถ่คนจำนวนมาก” (มาระโก 10:45) เหตุผลที่พระบุตร
นิรันดร์ของพระเจ้ามาบังเกิดเป็นมนุษย์ก็เพื่อปรนนิบัติคุณโดยการ
สละชีวิตของพระองค์เพื่อคุณ

เส้นทางสู่การเป็นศิษยาภิบาล

ผมรู้จักศิษยาภิบาลมากกว่าหนึ่งในช่วงปีแรก ๆ ของการทำงานพันธกิจ เขาไม่เพียงแต่เทศนาทุกวันอาทิตย์เท่านั้นแต่ยังทำความสะอาดห้องน้ำของคริสตจักรบ่อยครั้งอีกด้วย ทำไมคุณไม่ลองเริ่มทำความสะอาดสักห้องเสียตั้งแต่ตอนนี้ล่ะ?

ถ้าทำได้ จงใช้วิทยาลัยพระคริสตธรรม ให้เกิดประโยชน์สูงสุด

จงอุตส่าห์ถวายเป็นตัวท่านเองที่พระเจ้าทรงรับรองแล้วแต่พระองค์
เป็นคณงานที่ไม่อับอาย สอนพระวจนะแห่งความจริงอย่างถูกต้อง

2 ทิโมธี 2:15

ตอนนี้คุณคงสังเกตเห็นว่า เนื้อหาในหนังสือเล่มนี้ส่วนใหญ่ไม่เกี่ยวกับวิทยาลัยพระคริสตธรรมเลย นั่นเป็นเพราะการเตรียมเป็นศิษยาภิบาลส่วนใหญ่เกิดขึ้นนอกวิทยาลัยพระคริสตธรรม ผมไม่ได้พูดเช่นนั้นเพื่อดูแคลนการศึกษาในวิทยาลัยพระคริสตธรรม ผมมีใบปริญญาจากวิทยาลัยพระคริสตธรรมสองใบ และผมถือว่าได้ใช้เวลา เงิน ตลอดจนความพยายามไปอย่างคุ้มค่า

วิทยาลัยพระคริสตธรรมสามารถเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการฝึกอบรมในปัจจุบันและต่องานพันธกิจของคุณในอนาคต แต่การได้รับปริญญาจากวิทยาลัยพระคริสตธรรมไม่อาจเป็นไปได้สำหรับทุกคนที่ปรารถนาจะเป็นศิษยาภิบาล และการศึกษาวิทยาลัยพระคริสตธรรมมีหลายรูปแบบ หลักสูตรพระคริสตธรรมปริญญาโท (MDiv) แบบ

ออนไลน์อย่างเต็มรูปแบบทำให้สามารถ «เข้าเรียน» วิทยาลัยพระคริสตธรรมโดยไม่ต้องไปที่ไหนก็ได้ คำแนะนำของผมในบทนี้เน้นเรียบง่าย ถ้าทำได้ จงใช้วิทยาลัยพระคริสตธรรมให้เกิดประโยชน์สูงสุด

“ถ้าคุณทำได้” ไม่ใช่ทุกคนที่ทำได้หรือควรทำ ไม่ใช่ทุกคนที่ปรารถนาจะเป็นศิษยาภิบาลจะมีเงินทุน หรือเวลา เพื่อรับปริญญาจากพระคริสตธรรม และไม่จำเป็นว่าทุกคนที่ทำได้ ควรทำ ผมนึกถึงเบลค บอยล์สตัน ซึ่งครั้งหนึ่งเคยเป็นศิษยาภิบาลที่ทำงานอื่นควบคู่ไปด้วย จากนั้นใช้เวลาสี่ปีในการเป็นผู้ช่วยศิษยาภิบาลที่คริสตจักรแบپติสต์แคปิตอลฮิลล์ และปัจจุบันเป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักรชาฟฟี่ครอสซิงแบปติสต์ (Chaffee Crossing Baptist) ในเมืองฟอร์ตสมิธ รัฐอาร์คันซอ เบลคไม่ได้เข้าเรียนในวิทยาลัยพระคริสตธรรม เขาอายุสามสิบกลางๆ มีลูกสามคน เขาเป็นนักเทศน์เปี่ยมด้วยของประทาน เป็นที่ปรึกษาผู้เฉลียวฉลาด และเป็นผู้นำที่กล้าหาญ เขารู้พระคัมภีร์อย่างลึกซึ้ง แน่นนอน เขาอาจได้เรียนรู้อีกมากจากปริญญาในวิทยาลัยพระคริสตธรรม แต่ในกรณีของเขา ผมสงสัยว่าประโยชน์ที่ได้รับอาจไม่คุ้มค่ากับโอกาสที่เสียไป

หากคุณไม่สามารถรับปริญญาจากพระคริสตธรรมได้ (ไม่ว่าจะได้หรือไม่ได้) อย่ามองว่านั่นเป็นการขาดคุณสมบัติ สุดยอดนักเทศน์บางคนที่ผมรู้จักไม่มีปริญญาจากพระคริสตธรรม ไม่ว่าจะเป็น จอห์น บันยัน, ซาลส์ สเปอร์เจียน หรือมาร์ติน ลอยด์ โจนส์

วิทยาลัยพระคริสตธรรมไม่อาจสร้างคุณให้เป็นศิษยาภิบาลได้ แต่อาจช่วยให้คุณเป็นศิษยาภิบาลที่ดีขึ้นได้ ดังนั้น หากคุณแสวงหาปริญญาในพระคริสตธรรม คุณจะใช้พระคริสตธรรมให้เกิดประโยชน์สูงสุดได้อย่างไร?

สำหรับหลาย ๆ คน คำถามแรกคือควรจะไปนั่งเรียนจริงหรือเรียนออนไลน์ดี การตอบคำถามนี้มีปัจจัยอยู่หลายอย่าง หากคุณสามารถย้ายไปเรียนที่พระคริสตธรรมที่มีคณาจารย์ยอดเยี่ยมและ

เรียนเต็มเวลาได้ คุณอาจได้ประสบการณ์มากกว่าการเรียนออนไลน์ แต่นั่นคือ «ถ้าทำได้» ตัวใหญ่ๆ

เงินคือปัจจัยสำคัญ คุณจะจ่ายค่าเล่าเรียนและค่าครองชีพอย่างไร? คุณสามารถเรียนเต็มเวลาและเลือกเรียนในชั้นเรียนและเลือกผู้สอนได้ หรือคุณจะต้องทำงานเต็มเวลาและบีบเวลาการฟังบรรยายและเวลาเรียนให้เหลือน้อยลง?

คริสตจักรก็เป็นปัจจัยสำคัญเช่นกัน คริสตจักรปัจจุบันของคุณสามารถสนับสนุนโอกาสใดในการฝึกอบรมด้านการอภิบาล และคุณสามารถใช้ประโยชน์จากโอกาสเหล่านั้นอย่างเต็มที่ได้อย่างไร? นอกจากนี้ หากคุณย้ายไปเรียนที่พระคริสตธรรม คุณจะเข้าร่วมกับคริสตจักรใด และการเข้าร่วมคริสตจักรนั้น ส่งผลต่อเส้นทางสู่การเป็นศิษยาภิบาลของคุณอย่างไร? คริสตจักรแข็งแรงในตัวเมืองที่พระคริสตธรรมตั้งอยู่ อาจเต็มไปด้วยผู้ที่ปรารถนาจะเป็นศิษยาภิบาล ในหนึ่งเดือนคุณอาจมีโอกาสนอนที่คริสตจักรปัจจุบันของคุณมากกว่าหนึ่งปีใน “คริสตจักรของพระคริสตธรรม” ถ้าคริสตจักรปัจจุบันของคุณอ่อนแอทางหลักคำสอนและเกิดการแบ่งแยกอย่างรุนแรง การอยู่ในคริสตจักรที่เติบโตและสัตย์ซื่อเป็นเวลาสามปีอาจทำให้คุณเติบโตได้มากกว่า แม้ว่า คุณจะใช้เวลาหนึ่งปีฟังคำเทศนามากกว่าที่คุณคิดไว้

ขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อมและทรัพยากรของคุณ ไม่ว่าจะเลือกทางใดก็สามารถพิสูจน์ได้ว่ามีปัญญาและเกิดผล ไอแซค อדםส์ เพื่อนรักและเพื่อนศิษยาภิบาลที่คริสตจักรแบปติสต์แคปิตอลฮิลล์ เรียนจบปริญญาโท (MDiv) ทั้งหมดของเขาทางออนไลน์ ทำไม่ล่ะ? ดังที่ไอแซคอธิบายให้ผมฟังว่า “ตอนนั้นคริสตจักรรักผมมากและผมกำลังเติบโตขึ้น ผมมองเห็นโอกาสในการเติบโตที่นี้มากขึ้น และแม้กระทั่งความเป็นไปได้ที่จะเป็นผู้ปกครองเมื่อถึงจุดหนึ่ง” ต่อมาระหว่างการศึกษาระดับปริญญาโท MDiv ของไอแซค คริสตจักรแบปติสต์แคปิตอลฮิลล์ได้แต่งตั้งเขาเป็นผู้ปกครอง ซึ่งยืนยันการตัดสินใจของเขาที่จะอยู่ต่อ

“การยืนยันจากภายนอกและโอกาสในการได้รับประสบการณ์ด้านการอภิบาลนั้น มีค่ามากกว่าประโยชน์ของการศึกษาด้วยการนั่งที่ห้องเรียน ถ้าผมรู้ว่า ผมไม่มีโอกาสเป็นผู้ปกครองในอีกห้าปี ผมคงย้ายไปแล้ว และคริสตจักรจะสนับสนุนผมในทุกกรณี” ไอแซคยังมีความทำด้วย—ทำงานบริหารให้กับองค์กรคริสเตียนที่ไม่หวังผลกำไร—ซึ่งทำให้มีความยืดหยุ่นในการศึกษาและทำให้เขาเข้าถึงผู้นำและสมาชิกของคริสตจักรได้ง่ายและสม่ำเสมอ

อะไรทำให้ไอแซคเลือกแตกต่างออกไป? เขาตอบ “ถ้าผมได้งานที่ไม่ยืดหยุ่นในการเรียน นั่นจะทำให้ตัดสินใจได้ยากขึ้น ถ้าผมตั้งใจจะเป็นนักวิชาการหรือศิษยาภิบาลนักวิชาการ ผมคงจะย้ายไปเรียนวิทยาลัยพระคริสตธรรมแล้ว และผลที่ออกมาคงจะแตกต่างไปมาก หากผมอยู่ในคริสตจักรซึ่งมีผู้ที่ปรารถนาจะเป็นศิษยาภิบาลหลายคน และไม่ค่อยได้ฝึกฝนพวกเขา การเรียนรู้งานพันธกิจส่วนใหญ่เกิดจากการลงมือทำมากกว่าการเรียน หน้าที่การเป็นผู้ปกครองเป็นวิทยาลัยพระคริสตธรรมให้กับผมแล้ว”

จากการอยู่ที่คริสตจักรแบปติสต์แคปิตอลฮิลล์ ไอแซคบอกกับผมว่า “ผมได้รับโอกาสในการเติบโตและความรักของครอบครัว คริสตจักรนี้ แนวทางชีวิตของผมเองชัดเจนมากขึ้นจากผู้คนซึ่งรู้จักผมเป็นอย่างดี พวกเขาต้องการพูดคุยกับผม” และคริสตจักรเสนอผลประโยชน์ที่จับต้องไม่ได้หลายอย่างในพระคริสตธรรมแบบฉบับของตนเอง “เนื่องจากการฝึกงาน คริสตจักรแบปติสต์แคปิตอลฮิลล์ จึงมีพระคริสตธรรมแบบย่อของตัวเอง การอยู่ในออร์ซิงตัน ดี.ซี. จึงมีศิษยาภิบาลและอาจารย์จำนวนมากผ่านไปมา ศิษยาภิบาลของเราบางคนจบปริญญาเอกปรัชญาด้านศาสนศาสตร์ ประโยชน์หลักอย่างหนึ่งของพระคริสตธรรมคือ การสร้างเครือข่ายของพี่น้องที่อยู่ในทางพระเจ้าและมีใจเดียวกันซึ่งมีเป้าหมายเป็นศิษยาภิบาลด้วยกัน และคริสตจักรแบปติสต์แคปิตอลฮิลล์ได้มอบสิ่งนั้นให้กับผมแล้ว”

ไอแซคจะแนะนำผู้ที่เรียนออนไลน์ทางไกลอย่างไร? เขาให้คำแนะนำว่า

- มันเป็นงานหนักมาก จงต่อต้านการทดลองให้คุณรู้สึกว่าการล้างทรวงผ่านไปได้อย่างง่ายดาย ตระหนักว่านี่คือช่วงเวลาพิเศษของชีวิต โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากคุณกำลังเรียนในขณะที่ทำงานเต็มเวลา
- ถ้าทำได้ จงเริ่มเรียนให้เร็ว การจัดตารางเรียนและการเรียนเมื่อคุณไม่มีลูกนั้นง่ายกว่าตอนมีลูกแล้วสี่คน
- จงบ่มเพาะความสัมพันธ์กับคนในท้องถิ่นของคุณ พูดคุยกับศิษยาภิบาลของคุณและคนอื่นๆ เกี่ยวกับสิ่งที่คุณกำลังศึกษา และเข้าหาอาจารย์หลาย ๆ คน เมื่อใดก็ตามที่คุณไปที่วิทยาลัย จงพยายามใช้เวลาอยู่กับพวกเขา
- อย่าขาดการเข้าคริสตจักรเพราะเห็นแก่การเรียน หากคุณสามารถสามเษบในกระดาษเพื่อจะได้เกรตสี่ในชีวิต ก็จงรับเกรตสาม คุณได้ตัดสินใจแล้วว่า การอยู่ในคริสตจักรเป็นเรื่องสำคัญที่สุด ดังนั้นจงทำให้เป็นเรื่องสำคัญที่สุด อย่าปล่อยให้โลกของคุณย่อเล็กลงเท่ากับหน้าจอคอมพิวเตอร์ของคุณ
- กำหนดเวลาเรียนให้เป็นกิจวัตร อย่าเพียงอยู่แต่ในบ้าน
- ออกกำลังกายบ้าง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อคุณไม่ได้เดินไปรอบๆ วิทยาลัย การเดินส่วนใหญ่ที่คุณทำคือจากห้องครัวไปยังโต๊ะทำงานในห้องนั่งเล่น แนนอน เปาโลกล่าวว่า การมีวินัยฝ่ายร่างกายมีประโยชน์น้อย แต่นั่นไม่ได้หมายความว่า มันไร้ประโยชน์
- อย่าโกง เป็นเรื่องง่ายที่จะไม่ซื่อสัตย์เมื่อคุณไม่ได้เรียนอยู่ในห้องเรียน

- จงวางใจพระเจ้าไม่ว่าคุณจะตัดสินใจอย่างไร ปล่อยให้ตัวตนของคุณพักสงบอยู่ในพระคริสต์ หากคุณเรียนออนไลน์ ก็ไม่ได้หมายความว่าปริญญาของคุณจะแตกต่างจากการเรียนปกติ สิ่งที่สำคัญกว่าใบปริญญาของคุณคือสิ่งที่คุณได้รับหรือประโยชน์จากใบปริญญานั้น

หลักสูตรวิทยาลัยพระคริสตธรรมที่ผมเรียนก็เริ่มต้นคล้ายกับของไอแซคมาก ผมฝึกงานที่คริสตจักรแบปติสต์แคปิตอลฮิลล์ ในฤดูใบไม้ร่วงปี 2008 และเริ่มทำงานเป็นบรรณาธิการของ 9Marks ในปี 2009 ในช่วงฤดูร้อนนั้น ผมเริ่มเรียนหลักสูตรออนไลน์ที่มหาวิทยาลัยเซาเทิร์น ด้วยเหตุผลเดียวกับไอแซค ผมคิดหนักว่าจะอยู่ที่คริสตจักรแบปติสต์แคปิตอลฮิลล์เป็นเวลาหลายปีและเรียนให้จบทางออนไลน์ แต่ในท้ายที่สุด เหตุผลสำคัญที่ทำให้ผมตัดสินใจย้ายไปเรียนวิทยาลัยพระคริสตธรรมที่เมืองหลุยส์วิลล์ก็คือ ผมตั้งใจที่จะเรียนปรัชญาดุษฎีบัณฑิต (PhD) หลังจากนั้น ผมจึงต้องการที่จะเพิ่มพูนประสบการณ์ทางวิชาการให้สูงสุด ผมตั้งใจที่ตัดสินใจเช่นนั้น และไม่ใช่แค่เรื่องการศึกษาต่อเท่านั้น ท่ามกลางปัจจัยอื่นๆ การไปนั่งเรียนในชั้นเรียนทำให้ผมสามารถสร้างความสัมพันธ์ที่ลงลึกกับบรรดาอาจารย์ สร้างมิตรภาพที่ยั่งยืน เกิดผลกับเพื่อนนักเรียน และใช้เวลาที่ดีที่สุดของวันเพื่อเปิดใจและใส่ความรู้ทางภาษาฮีบรูและกรีกให้ได้มากที่สุด การไปนั่งเรียนในชั้นเรียนช่วยให้ผมได้รับประโยชน์อย่างเต็มที่โดยการอุทิศตนให้กับวิทยาลัยมากขึ้น

ไม่ว่าคุณจะเรียนออนไลน์หรือเรียนในห้องเรียนจริง คุณจะได้รับประโยชน์สูงสุดจากวิทยาลัยพระคริสตธรรมได้อย่างไร? ในแง่หนึ่งเกือบทุกบทในหนังสือเล่มนี้ช่วยตอบคำถามนั้น แต่ต่อไปนี้เป็นบางเคล็ดลับที่ตั้งไว้เป็นเป้าหมายของคุณ

ประการแรก เป้าหมายของคุณในวิทยาลัยพระคริสตธรรมไม่ใช่การประดับความรู้แต่เพื่อแสวงหาความเข้าใจ จงมุ่งเน้นการพัฒนาทักษะมากกว่าการรวบรวมข้อมูล ผมหมายถึงการพัฒนาทักษะ เช่น การคิดวิเคราะห์ ค้นคว้าอย่างอดทน และเขียนให้ชัดเจน ผมยังหมายถึงทักษะในการอ่านภาษากรีกคอยนีและภาษาฮีบรูในพระคัมภีร์อย่างเชี่ยวชาญ

ในความคิดเห็นของผม ประโยชน์สูงสุดของพระคริสตธรรมคือชุดเครื่องมือพระคัมภีร์และศาสนศาสตร์ ชุดเครื่องมือนี้ช่วยให้คุณรวบรวมและขัดเกลา หนึ่งในเครื่องมือสำคัญที่สุดในชุดเครื่องมือ นั่นคือการติดตามพระคัมภีร์ด้วยภาษาต้นฉบับ ผมและภรรยาามีวิธีง่ายๆ ในการตัดสินใจว่าจะส่งอะไรในร้านอาหารอย่างรวดเร็ว เราจะถามว่า «เราจะไม่ทำอะไรกินเองที่บ้าน?» น้อยคนจะมีวินัยและอุทิศตนเพื่อการศึกษาภาษากรีกและฮีบรูที่บ้าน ด้วยความเชี่ยวชาญของอาจารย์ โครงสร้างของหลักสูตรที่เป็นทางการ และความเป็นไปได้ที่จะอธิบายต่อหน้าสาธารณชน ทั้งหมดนี้ช่วยในการเรียนภาษาโบราณเหล่านี้อย่างมาก สำหรับผู้เรียนส่วนใหญ่ การเรียนรู้ภาษาต่าง ๆ ในพระคัมภีร์นั้น ยากมากกว่าการเรียนรู้ประวัติศาสตร์คริสตจักรหรือศาสนศาสตร์ระบบเสียอีก จงส่งกองกำลังส่วนใหญ่ไปยังจุดที่มีการสู้รบดุเดือดที่สุดและได้รับชัยชนะมากที่สุด ผมขอให้คุณอย่าเพียงทำตามข้อกำหนดขั้นพื้นฐานของการเรียนภาษากรีกและภาษาฮีบรูเท่านั้น แต่ให้ทำทุกวิถีทางในวิชาเลือกเสรีที่จะใช้ภาษาเหล่านี้ในการอธิบายพระธรรมต่าง ๆ ในพระคัมภีร์

ประการที่สอง จงคาดหวังการถูกกระตุ้นทำลาย คุณควรถูกกระตุ้นทำลายทางด้านสติปัญญา คุณจะต้องเจอกับคำถามที่คุณไม่รู้ว่าจะถามอย่างไร และการจะรู้คำตอบนั้นก็ยิ่งยากกว่า คุณจะต้องเผชิญความท้าทายจากข้อพระคัมภีร์และปัญหาเรื่องการปกป้องความเชื่อที่อาจก่อความจิตใจ คุณจะต้องอุทิศเวลานานหลายชั่วโมงเพื่อ

ศึกษาหัวข้อต่างๆ ที่ดูเหมือนว่าจะส่งผลต่อพันธกิจเพียงเล็กน้อย จงรักษาจุดยืนของคุณให้ดี งานของคุณในพระคริสตธรรมนั้นไม่ใช่แค่การเรียนรู้หาคำตอบต่าง ๆ แต่ยังเรียนรู้ที่จะตั้งคำถามที่ดีขึ้นด้วย และเรียนรู้ที่จะอยู่บนความพยายามนานพอที่จะหาคำตอบที่ดี คำถามที่ตื้นนั้น ยังดีกว่าคำตอบที่แย่เสียอีก

คุณยังอาจถูกยั่วยุด้านการเงิน ด้านอารมณ์ หรือแม้แต่ด้านกายภาพ การศึกษาเป็นงานหนัก ใช้เวลานาน และมักจะน่าเบื่อ “ทำหนังสือมากก็ไม่มีสิ้นสุด และเรียนมากก็เหนื่อยเนื้อหนัง” (ปัญญาจารย์ 12:12) คุณอาจถูกยั่วยุด้านอารมณ์ผ่านสถานการณ์อันไม่แน่นอน ความรับผิดชอบเพิ่มขึ้น และความหวังดูเลือนลอยออกไปหรือถูกลดค่าลง และมีเพียงไม่กี่ครอบครัวที่ช่วงอยู่ในพระคริสตธรรมเจริญด้านการเงิน ไม่ว่าพระเจ้าจะทรงส่งการทดลองใดมาให้คุณ ไม่ว่าความกดดันใดที่พระองค์ทรงใช้เพื่อประกอบชีวิตของคุณ จงขอบคุณพระองค์สำหรับสิ่งเหล่านั้นและโอบรับสิ่งเหล่านั้นไว้ ถ้าพระเจ้ากำลังยั่วยุชีวิตของคุณอยู่ จงเอนตัวเข้าหา หายใจเข้าลึกๆ รักษาจุดยืน และหาเงื่อนไขนั้นให้เจอ

สุดท้ายนี้ แม้หากท่านกำลังศึกษาแบบเต็มเวลาในชั้นเรียน จงใช้พระคริสตธรรมเป็นส่วนเสริมแก่คุณ คริสตจักรท้องถิ่นของคุณควรเป็นบริบทหลักและหนทางหลักในการฝึกฝนการอภิบาลของคุณ แม้จะเป็นช่วงที่เรียนอยู่ในพระคริสตธรรมก็ตาม คริสตจักรสร้างศิษยาภิบาลด้วยความช่วยเหลือเพิ่มเติมจากพระคริสตธรรม ไม่ใช่ในทางกลับกัน อูทิสตนกับคริสตจักรเหมือนที่คูนอูทิสตนกับการเรียน แต่จงอูทิสตนกับคริสตจักรของคุณให้มากยิ่งขึ้นกว่า

ปรับปรุงการทดลอง ของคุณให้ดีขึ้น

พี่น้องของข้าพเจ้า เมื่อพวกท่านพบกับการทดลองใจต่างๆ
ก็จงถือว่าเป็นเรื่องน่ายินดียิ่ง
เพราะพวกท่านรู้ว่าการทดสอบความเชื่อของท่านนั้น
ทำให้เกิดความทรหดอดทน

ยากอบ 1:2-3

ศิษยาภิบาลบางคนดูจะมีความเห็นอกเห็นใจอย่างไรที่สิ้นสุดโดยธรรมชาติ หากคุณอยู่ต่อหน้าพวกเขา คุณจะอยากบอกพวกเขาถึงเรื่องที่แย่ที่สุดที่คุณเคยทำในทันที กระแสน้ำแห่งความใส่ใจและความเมตตาปรากฏอยู่ทั่วทุกสีหน้าการแสดงออกและหลังไหลผ่านทุกคำถาม

ส่วนผม ไม่เป็นเช่นนั้นเท่าไร ที่จัดเก็บความเห็นอกเห็นใจตามธรรมชาติของผมเป็นเหมือนเงินเดือนของงานช่วงฤดูร้อน นั่นคือใช้หมดไปอย่างรวดเร็ว แต่องค์พระผู้เป็นเจ้ากำลังทำงานในตัวผม การได้แต่งงานกับหญิงที่มีภาวะอารมณ์และการรับรู้ที่เป็นปกตินั้น ช่วยได้อย่างมาก (เธอตั้งชื่อให้ผมว่า «หุ่นยนต์» และ «เครื่องจักร») รวมทั้งการมีลูกสาวสามคนก็ช่วยเช่นกัน แต่หากผมต้องเลือกวิธีหนึ่งที่พระเจ้าได้เพิ่มพื้นที่ให้กับบ่อแห่งความเห็นอกเห็นใจในตัวผม สิ่งนั้นคงจะเป็นการ

ทดลอง ความทุกข์ยากลำบากสอนผมถึงความเห็นอกเห็นใจอย่างที่ไม่มีอะไรจะเทียบได้

ผมได้กล่าวในบทก่อนหน้านี้ว่า โรสลูกสาวของเราเกิดในเดือนมกราคมปี 2010 โดยมีภาวะแทรกซ้อนร้ายแรงหลายอย่าง คริสตินเจ็บท้องตลอดทั้งคืน และโรสควรจะคลอดออกมาแล้ว แต่ก็ไม่เป็นเช่นนั้น เมื่ออัตราการเต้นของหัวใจของโรสเริ่มไม่เสถียร คริสตินถูกนำไปผ่าท้องในห้องคลอดทันที จากการที่ต้องผ่าคลอดฉุกเฉิน เราได้รู้ว่า คริสตินประสบกับภาวะรกลอกตัวก่อนกำหนด ซึ่งตรวจไม่พบตลอดกระบวนการคลอด ภาวะรกลอกตัวนี้อาจเป็นอันตรายต่อทั้งแม่และลูก หมอบอกเราว่า หากผ่าคลอดช้ากว่านี้สัก 5 นาที โรสคงจะตายในท้องไปแล้ว

ขอบคุณพระเจ้า โรสฟื้นตัวอย่างรวดเร็วหลังจากหนึ่งสัปดาห์ ในหน่วยอภิบาลทารกแรกเกิดภาวะวิกฤต โรสได้กลับบ้าน แต่คริสตินยังไม่หายเป็นปกติ ในเวลาเพียงหนึ่งสัปดาห์ สุขภาพของคริสตินแยลงอย่างรวดเร็ว เธอประสบกับความเจ็บปวดอย่างรุนแรง เธอไม่สามารถขยับตัวหรือกินอะไรได้เลย แพทย์พยายามวินิจฉัยโรคซ้ำแล้วซ้ำเล่า แต่ก็ยังหาสาเหตุไม่เจอ ในที่สุด คุณหมอก็พบว่าปัญหานั้นคือ เยื่อบุช่องท้องอักเสบจนทำให้เกิดการติดเชื้อในช่องท้อง เยื่อบุช่องท้องอักเสบบ่อยครั้งมักเป็นอันตรายถึงชีวิต และมันเกิดขึ้นกับคริสติน เหล่าแพทย์จึงกำหนดการผ่าตัดทันที เพราะถ้าไม่ผ่าตัด คริสตินอาจเสียชีวิตก็ได้ ด้วยพระคุณของพระเจ้า การผ่าตัดสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี คริสตินใช้เวลาพักฟื้นในโรงพยาบาลอีกหนึ่งสัปดาห์ จากนั้นเธอก็กลับบ้านโดยที่ร่างกายยังคงทรุดโทรมอยู่ เธอแทบจะนั่งหรือเดินไม่ได้เลย เมื่อไม่นานนี้ มีหมอคนหนึ่งบอกคริสตินว่า สิ่งที่เราประสบคือสถานการณ์เลวร้ายที่สุดที่อาจเป็นไปได้ ที่โดยสุดท้ายแล้ว ทั้งแม่และลูกยังมีชีวิตอยู่

ณ เวลานั้น คริสตินเป็นคริสเตียนได้เพียงประมาณสามปีครึ่งหรือราว ๆ นั้นเท่านั้น เมื่อคลื่นสั่นสะเทือนนั้นเริ่มสงบลง เธอบอกกับผมว่า “ฉันไม่รู้สิว่าฉันเป็นคริสเตียนใหม่อีกต่อไปแล้ว” แม้ว่าจะเป็นช่วงเวลาสั้น ๆ แต่การทดลองก็มีมากมายและผลกระทบนั้นยังคงอยู่ เราในตอนแรกไม่แน่ใจว่าจะมีความเป็นไปได้ทางกายภาพหรือทางการแพทย์สำหรับคริสตินที่จะมีลูกได้อีกหรือไม่ ภาวะทางกายและอารมณ์จากการคลอดลูกครั้งนั้น ยังคงอยู่กับเรามาอีกหลายปี

เมื่อคริสตินตั้งท้องลูซี่ ลูกสาวคนที่สองของเรา เธอเต็มไปด้วยความวิตกกังวลอย่างมาก ในช่วงหลายเดือนเหล่านั้น ผมหมดคำพูดที่เป็นประโยชน์หรือหนุนใจไปอย่างรวดเร็ว มีครั้งหนึ่ง คริสตินถามผมว่า “ทำไมคุณถึงไม่พูดอะไร เมื่อฉันบอกคุณว่าฉันกำลังทุกข์ยากแค่ไหน?”

ผมตอบว่า “เพราะผมไม่รู้จะพูดอะไร!”

“พูดแค่นั้นก็ยังได้” เธอบอก

บ่อน้ำแห่งจิตใจของผมขยายขึ้นทีละเล็กละน้อย เมื่อเทียบกับระดับจักรวาล ความทุกข์ทรมานที่ผมได้รับจนถึงตอนนี้เป็นปริมาณที่น้อยมากๆ แต่ถึงกระนั้น ความทุกข์เพียงเล็กน้อยนี้ก็ทำให้ผมสามารถร้องไห้ร่วมกับผู้ที่ร้องไห้ได้มากขึ้น (โรม 12:15) แม้เป็นปริมาณความทุกข์เพียงน้อยนิด แต่มันก็สอนผมมากมายว่าจะหาคำปลอบโยนได้จากที่ใดและจะให้คำปลอบโยนได้อย่างไร “สาธุการแด่พระเจ้าพระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา พระบิดาผู้ทรงพระเมตตากรุณา พระเจ้าแห่งการหนุนใจทุกอย่าง พระองค์ผู้ทรงหนุนใจเราในความยากลำบากทั้งหมดของเรา เพื่อเราจะสามารถหนุนใจคนทั้งหลาย ที่มีความยากลำบากอย่างใดอย่างหนึ่งได้ด้วยการหนุนใจ ซึ่งเราเองได้รับจากพระเจ้า” (2 โครินธ์ 1:3-4)

พันธสัญญาใหม่เต็มไปด้วยคำสอนเกี่ยวกับผลของการชำระให้บริสุทธิ์ผ่านการทดลอง

ยิ่งกว่านั้น เราก็ตื่นชมยินดีในความทุกข์ยากด้วย เพราะเรารู้ว่าความทุกข์ยากนั้น ทำให้เกิดความทรหดอดทน และความทรหดอดทนทำให้เห็นว่าเราเป็นคนที่พระเจ้าทรงใช้ได้ และการที่เป็นเช่นนั้นทำให้มีความหวัง และความหวังจะไม่ทำให้[อับอาย] เพราะเหตุว่าความรักของพระเจ้าได้หลั่งเข้าสู่จิตใจของเรา โดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งพระองค์ได้ประทานให้แก่เราแล้ว (โรม 5:3-5)

พี่น้องของข้าพเจ้า เมื่อพวกท่านพบกับการทดลองใจต่างๆ ก็จงถือว่าเป็นเรื่องน่ายินดียิ่ง เพราะพวกท่านรู้ว่าการทดสอบความเชื่อของท่านนั้น ทำให้เกิดความทรหดอดทน และจงให้ความทรหดอดทนนั้นมีผลอย่างสมบูรณ์ เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เป็นคนที่สมบูรณ์และดีพร้อม โดยไม่ขาดสิ่งใดเลย (ยากอบ 1:2-4)

ในสิ่งนี้พวกท่านชื่นชมยินดี ถึงแม้ว่าเดี๋ยวนี้ จำเป็นที่พวกท่านต้องทนทุกข์ในการทดลองต่างๆ นานาชั่วระยะหนึ่ง เพื่อการทดสอบความเชื่อของพวกท่าน (อันล้ำค่ายิ่งกว่าทองคำ ที่แม้ว่าจะเสื่อมสลายไปได้ก็ยังถูกทดสอบด้วยไฟ) จะนำไปสู่การสรรเสริญ ศักดิ์ศรี และเกียรติ ในเวลาที่พระเยซูคริสต์จะเสด็จมาปรากฏ (1 เปโตร 1:6-7)

การทดลองฝึกฝนเรา แต่ไม่ใช่อย่างอัตโนมัติทีเดียว เพื่อให้ได้ประโยชน์จากการทดลอง คุณต้องปรับปรุงพัฒนาการทดลองเหล่านั้น

เมื่อพระเจ้าส่งความทุกข์ยากลำบากมาให้คุณ จงตื่นตัวต่อความอ่อนแอในความเชื่อและอุปนิสัยของคุณที่การทดลองเปิดเผยออกมา จงเรียนรู้ที่จะพึ่งพาพระเจ้ามากขึ้น วิงวอนต่อพระสัญญาของพระองค์อย่างร้อนรนมากขึ้น ความทุกข์ยากลำบากคือการอารักขา คุณจะเปลี่ยนความทุกข์ยากลำบากให้เป็นประโยชน์ฝ่ายจิตวิญญาณได้อย่างไร?

ในงานพันธกิจอภิบาล ความทุกข์ยากลำบากไม่เคยอยู่ห่างไกล แม้ว่าการทำพันธกิจจะแตกต่างหลากหลาย แต่การเลี้ยงดูสมาชิกที่ทนทุกข์เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นอยู่เสมอ และการทำพันธกิจจะเพิ่มความทุกข์ให้กับคุณ เพื่อเห็นแก่และเหล่านั้ในอนาคตและเห็นแก่ตัวคุณเอง จงเรียนรู้ที่จะทนทุกข์เสียแต่ตอนนี้ พระเจ้าผู้ทรงเปี่ยมด้วยพระปัญญาที่ส่งความทุกข์ยากลำบากมาให้คุณ ทรงมีแผนการที่เปี่ยมพระปัญญาในความทุกข์ยากลำบากของคุณ และตั้งใจให้คุณเติบโตอย่างมีปัญญาผ่านการทนทุกข์นั้น จงใคร่ครวญคำเตือนสตินี้จาก ซาลส์ สเปอร์เจียน

ฤดูหนาวในจิตวิญญาณไม่ได้เป็นฤดูกาลที่ปลอดภัยแต่อย่างใด และหากฤดูนี้เกิดขึ้นกับคุณในตอนนี้ มันก็จะเป็นเรื่องที่เจ็บปวดมากสำหรับคุณ แต่ก็มีคำปลอบโยนนี้คือ องค์พระผู้เจ้าทรงทำให้เกิดขึ้น พระองค์ทรงส่งการระเบิดอันแหลมคมแห่งความทุกข์ยากลำบากเพื่อตัดยอดแห่งความคาดหวัง พระองค์ทรงโปรยน้ำค้างแข็งเหมือนขี้เถ้าบนทุ่งหญ้าที่เคยเขียวขจีแห่งความสุขของเรา พระองค์ทรงขว้างน้ำแข็งของพระองค์ออกมาเหมือนน้ำแข็งก้อนเล็กๆ ที่แช่แข็งลำธารแห่งความสุขของเรา พระองค์ทรงกระทำทุกสิ่ง พระองค์ทรงเป็นราชาแห่งฤดูหนาวผู้ยิ่งใหญ่ และทรงปกครองอาณาจักรแห่งน้ำแข็ง ดังนั้น เราจึงไม่ควรพร่ำบ่นถึงความสูญเสีย การต่อต้าน ภาระหนัก ความเจ็บปวด

เส้นทางสู่การเป็นศิษยาภิบาล

ความยากจน และความป่วยไข้อื่นๆ อีกนับพันล้านมาจาก
พระเจ้า และมาหาเราด้วยการออกแบบที่เปี่ยมด้วย
พระปัญญา¹

ตัวกรอง

เขาจะต้องไม่ใช่คนที่เพิ่งกลับใจใหม่
เกรงว่าเขาจะยโส และถูกลงโทษเช่นเดียวกับมาร

1 ทิโมธี 3:6

ทุกๆ เช้าของวันธรรมดา ระหว่างการเก็บจานจากเครื่องล้างจานและเริ่มทำอาหารเช้าให้กับครอบครัว ผมจะชงกาแฟขนาดสิบสองออนซ์ (ประมาณ 350 มิลลิลิตร) สองแก้ว หนึ่งแก้วสำหรับภรรยาและอีกหนึ่งแก้วสำหรับผม รสชาติของกาแฟมีความสำคัญต่อผมพอๆ กับคุณค่าทางยา ดังนั้นทุกเช้าผมจะบดเมล็ดกาแฟเท่าที่ต้องการ จากนั้นผมจะชงกาแฟโดยการดริปด้วยน้ำร้อน ขั้นแรกให้คุณเทน้ำให้เพียงพอเพื่อแช่ผงกาแฟ ปล่อยให้สามสิบวินาทีเพื่อให้คาร์บอนไดออกไซด์ระเหยออกมา แล้วค่อยๆ เทน้ำที่เหลือลงไป ขั้นตอนนี้จะใช้เวลาอีกสองหรือสามนาทีก่อนที่จะนำกาแฟจะหยดผ่านตัวกรอง มีวิธีชงกาแฟสิบสองออนซ์ที่มีประสิทธิภาพมากกว่านั้น แต่วิธีการที่รวดเร็วกว่านั้นจะทำให้เกิดรสชาติที่ล้าลึกไม่เท่ากัน

ในบทบรรณาธิการสะท้อนถึงความล้มเหลวของขบวนการที่เรียกว่า หนุ่มสาวแบบปฏิรูปที่ร้อนรน (Young, Restless, and Reformed movement) ดี. เอ. คาร์สันได้เขียนไว้ว่า “เมื่อการเติบโตอย่างรวดเร็วเกิดขึ้น มันเป็นเรื่องง่ายที่จะเลื่อนตำแหน่งผู้คนเร็วเกินไป”¹ ในการแก้ปัญหา คาร์สันได้ยก “ทฤษฎีการกรองภาวะผู้นำ” ของโกดัม มูกันดา นี่คือนี่สิ่งที่คาร์สันได้สรุปทฤษฎีของมูกันดา

ในอุตสาหกรรมและองค์กรส่วนใหญ่ เขาให้เหตุผลว่า ผู้นำเป็น «ผู้ถูกรอง» นั่นคือพวกเขาถูกทดสอบ ตรวจสอบ ถูกตบให้เข้าที่เข้าทางเล็กน้อย และพวกเขาเรียนรู้มากมาย ในขณะที่ค่อยๆ เติบโตผ่านระบบ ผู้นำเพียงบางคนที่ผ่านไปได้โดย “ไม่ถูกรอง” และ “เหล่าผู้นำหัวรุนแรง” มีแนวโน้มที่จะเป็นอัจฉริยะหรือไม่ก็เพี้ยน ผมไม่แน่ใจว่าการวิเคราะห์นี้จะแม่นยำทุกครั้ง แต่สิ่งที่เห็นได้ชัดคือ เมื่อขบวนการโตขยายตัวอย่างรวดเร็ว มีโอกาสมากขึ้นสำหรับผู้นำที่จะขึ้นสู่ตำแหน่งแห่งอำนาจที่แท้จริงโดยที่ไม่เคยถูก «กรอง» เลย

คำแนะนำของผมต่อคุณนั้นเรียบง่าย: ตัวกรอง จงเต็มใจยอมจำนนต่อกระบวนการที่ดูเหมือนไม่มีประสิทธิภาพ วิธีการที่รวดเร็วกว่าไม่อาจสร้างคุณลักษณะที่มีความลึกซึ้งเท่ากัน

คุณเคยถูกรองอย่างไร? คุณกำลังถูกรองอย่างไร? คุณอาจต้องถูกรองอย่างไรก่อนที่จะพระเจ้าจะทรงเห็นว่าพันธกิจของคุณเหมาะสมต่อการรับใช้อย่างเปิดเผย?

พระเจ้าทรงใช้ตัวกรองจำนวนที่ต่างกันและประเภทที่ต่างกับมนุษย์ที่แตกต่างกัน ตามแต่พระองค์จะทรงกำหนด การเป็นผู้นำครอบครัวก็ถือเป็นตัวกรองหนึ่ง จงทำหน้าที่นี้ให้ดีแล้วความสามารถ

ของคุณจะเติบโตขึ้นทุกวันในการเป็นผู้นำที่มากกว่าเพียงแค่การนำในครอบครัว งานของคุณก็เป็นอีกตัวกรองหนึ่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งงานที่คุณไม่ชอบ ไม่มีใครควรไปทำงานด้านการอภิบาลเพื่อหลีกเลี่ยงงานที่ตัวเองเกลียด อาจเป็นไปได้ที่การอยู่ในงานที่คุณไม่ชอบเป็นเวลาหนึ่งหรือสามปีอาจทำประโยชน์ให้กับตัวคุณและงานรับใช้ในอนาคตได้มากกว่าการลาออกในตอนนี้อยู่

ตัวกรองอื่นๆ ถูกสร้างขึ้นในโครงสร้างที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการของคริสตจักรท้องถิ่น ตัวกรองแรกอาจเป็นการได้รับประสบการณ์โดยไม่ได้รับตำแหน่งหรือค่าจ้าง อีกตัวกรองหนึ่งคือคุณอาจรับใช้ในฐานะผู้ปกครองโดยไม่ได้รับค่าจ้าง—ผู้ปกครองที่เป็นฆราวาสหรือผู้ปกครองที่ “ไม่ใช่เจ้าหน้าที่”—ก่อนที่จะคุณจะได้รับใช้เต็มเวลา เห็นได้ชัดว่า การเป็นผู้ปกครองก่อนที่จะคุณจะได้รับค่าจ้างนั้น ขึ้นอยู่กับความต้องการของคริสตจักรของคุณและปัจจัยอื่นมากมายเช่น คุณเป็นสมาชิกในคริสตจักรของคุณมานานแค่ไหนแล้ว และคุณเต็มใจที่จะอยู่ที่นั่นนานขึ้นอีกพอสมควรหรือไม่

ยังมีอีกตัวกรองหนึ่งที่มีมักจะเกิดขึ้นกับการรับใช้ในงานพันธกิจระดับเริ่มต้น ตัวอย่างเช่น คริสตจักรของเราจ้างผู้ช่วยศิษยาภิบาลสี่คน คนเหล่านี้เป็นคนหนุ่มที่ปรารถนาจะเป็นศิษยาภิบาลและผ่านการฝึกงานของเรา โดยปกติแล้ว พวกเขาจะเป็นคนที่เรียนจบพระคริสตธรรม หรือไม่ก็กำลังเรียนพระคริสตธรรมนอกเวลาอยู่ในขณะที่ทำงานเป็นผู้ช่วยศิษยาภิบาล พวกเขามีแนวโน้มจะรับใช้เป็นเวลาหนึ่งหรือสองปี บางครั้งอาจนานกว่านั้น ลักษณะงานของพวกเขาส่วนใหญ่เป็นงานด้านธุรการ ช่วยสนับสนุนทั่วไปสำหรับการนมัสการและดนตรีในโบสถ์สาธารณะ กระบวนการเป็นสมาชิก การประชุมสมาชิก และการประชุมผู้ปกครอง การฝึกงานด้านอภิบาล สนับสนุนมิชชันนารีและการเดินทางสำหรับพันธกิจมิชชัน จัดตารางและเตรียมสื่อการสอนสำหรับวิสุทธิผู้ใหญ่ การนัดหมายให้คำปรึกษาร่วมกัน และ

อื่นๆ ผู้ช่วยศิษยาภิบาลจะคอยดูแลเรื่องต่าง ๆ ให้ศิษยาภิบาลอย่างต่อเนื่อง พวกเขาจึงได้สัมผัสกับความเป็นจริงในชีวิตประจำวัน รวมทั้งจังหวะของการทำพันธกิจที่ยาวนานและใกล้ชิดกว่านักศึกษาฝึกงานที่อยู่กับเราเพียงห้าเดือน พวกเขาสังเกตการประชุมของผู้ปกครอง นั่งสัมภาษณ์สมาชิกและมีส่วนร่วมในการทบทวนการนมัสการ และแม้ว่าจะไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของรายละเอียดงาน แต่ก็มักจะมีโอกาสสอนต่อหน้าสาธารณะเป็นประจำ

อีกหนึ่งตัวกรองสุดท้ายคือการรับใช้ในฐานะผู้ร่วมงานหรือผู้ช่วยศิษยาภิบาล ผมจะกล่าวเพิ่มเติมเกี่ยวกับเรื่องนี้ในบทที่ 25 การรับใช้ในฐานะศิษยาภิบาลร่วมอีกคนหนึ่งนั้นไม่ได้มีไว้สำหรับทุกคน เพราะถ้ามีไว้สำหรับทุกคน คริสตจักรส่วนใหญ่สามารถให้คำตอบแทนกับศิษยาภิบาลได้เพียงคนเดียวเท่านั้น และบทบาทของศิษยาภิบาลร่วมอาจมีข้อดีหลายประการ เช่น บทบาทที่คับแคบ ขอบเขตงานที่จำกัด และความขัดแย้งเกี่ยวกับปรัชญาของการทำพันธกิจ แต่ถ้าบทบาทของศิษยาภิบาลร่วมทำให้คุณมีโอกาสร่วมงานกับศิษยาภิบาลที่อยู่ในทางพระเจ้า และมีแนวคิดแบบเดียวกันซึ่งคุณไว้วางใจโดยปริยาย รวมทั้งได้รับประสบการณ์งานอภิบาลโดยทั่วไป แทนที่จะเป็นเพียงการดำเนินรายการต่างๆ หากเป็นเช่นนั้น ก็จงพิจารณาอย่างรอบคอบ การรับใช้ในบทบาทของการสนับสนุนศิษยาภิบาลอาจจะลดตัวคุณลง แต่การชะลออาจเป็นสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับคุณ

ผมไม่ได้ให้รายการตัวกรองเหล่านี้ราวกับว่าเป็นข้อกำหนดที่คุณจำเป็นต้องผ่าน ผู้ปรารถนาจะเป็นศิษยาภิบาลเพียงบางคนเท่านั้นที่จะผ่านทุกตัวกรองเหล่านี้ แต่หลักการที่เหมาะสมกับทุกตัวกรองคือการอยู่ภายใต้สิทธิอำนาจถือเป็นตัวกรองเช่นเดียวกับการเป็นผู้มีสิทธิอำนาจ บทบาทที่ต่างกันให้สัดส่วนที่ต่างกันของทั้งสองสถานะนี้ การเตรียมตัวที่ดีที่สุดสำหรับการเป็นผู้มีสิทธิอำนาจคือการอยู่ภายใต้สิทธิอำนาจ และยิ่งคุณจัดการกับสิทธิอำนาจที่เล็กน้อยได้ดีเท่าไร

คุณก็ยิ่งเหมาะสมกับการได้รับสิทธิอำนาจที่มากขึ้นเท่านั้น “คนที่เชื่อสัตย์ในของเล็กน้อยจะเชื่อสัตย์ในของมากด้วย และคนที่ไม่เชื่อสัตย์ในของเล็กน้อย จะไม่เชื่อสัตย์ในของมากเช่นกัน” (ลูกา 16:10)

ในเรื่องทั้งหมดนี้ จงแสวงหาที่ปรึกษา เชื่อเชิญศิษยาภิบาลของคุณให้ปรับวิถีทางและความเร็วของคุณ จงให้คริสตจักรของคุณกำหนดความรวดเร็วของคุณ

คุณตอบสนองอย่างไรเมื่อไม่ได้รับสิ่งที่คุณต้องการ? คุณจัดการกับความหวังที่ถูกเลื่อนออกไปอย่างไร? การตอบสนองของคุณต่อความทะเยอทะยานที่ถูกขัดขวางเป็นหนึ่งในตัวชี้วัดที่ดีที่สุดสำหรับวุฒิภาวะของคุณ ประตุที่ปิดไว้ก็สามารถเป็นตัวกรองได้

แล้วสเปอร์เจียนล่ะ? เขากลายเป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักรขนาดใหญ่ใจกลางเมืองตอนเขาอายุสิบเก้าไม่ใช่หรือ? ใช่แล้ว แต่เขาเทศนาครั้งแรกในฐานะศิษยาภิบาลของที่ประชุมนิวพาร์กสตรีท (New Park Street Chapel) ในเมืองเซาท์วาร์กของกรุงลอนดอน เป็นการเทศนาครั้งที่ 673 ของเขาแล้ว² คุณจะบอกว่าเขาถูกกรองหรือไม่ได้ถูกกรองล่ะ?

ส่วนที่ 3

เข้าใจ จุดหมายปลายทาง

ประหารและคืบชีพ ความทะเยอทะยาน

เพราะที่ได้มีความอิจฉาและความทะเยอทะยานอย่างเห็นแก่ตัว
ที่นั่นก็ก่อวินาศกรรมและมีการกระทำที่ชั่วร้ายทุกชนิด

ยากอบ 3:16 (ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย)

คุณเป็นคนที่มีความทะเยอทะยานหรือไม่? หากใช่ คุณทะเยอทะยานเพื่อสิ่งใด? เหมือนกับความเชื่อ ความทะเยอทะยานเป็นสิ่งที่ดีเมื่อกระตือรือร้นในสิ่งดี และไม่เหมือนกับความเชื่อ ที่ซึ่งเป็นบ่อน้ำพุให้คุณธรรมด้านอื่นๆ ไหลออกมา ส่วนความทะเยอทะยานแบบผิดๆ คือบ่อน้ำพุที่ฟุ้งความชั่วร้ายออกมา¹

ศิษยาภิบาลทั้งหลายและคนส่วนใหญ่ที่ปรารถนาจะเป็นศิษยาภิบาล มักจะมีความทะเยอทะยานมากเกินไปกว่าการขาดความทะเยอทะยาน ความทะเยอทะยานบางอย่างของคุณเป็นความทะเยอทะยานที่ผิดประเภท ความทะเยอทะยานบางอย่างของคุณจะต้องถูกประหารลง ความทะเยอทะยานพวกนั้นมีวัตถุประสงค์ที่ผิดหรือเติบโตใหญ่มากเกินไปจนขัดขวางความมุ่งมั่นของหน้าที่ด้านอื่นๆ และความสมดุล

ของคุณธรรมอื่น ๆ เสีย “แต่ถ้าหากในใจของพวกท่านมีความขมขื่น เพราะริษยาและมีความมักใหญ่ใฝ่สูง ก็อย่าโอ้อวดและอย่าต่อต้านความจริงด้วยการโกหก ปัญญาอย่างนี้ไม่ใช่ปัญญาที่มาจากเบื้องบน แต่เป็นปัญญาฝ่ายโลก ฝ่ายเนื้อหนังและฝ่ายผีปีศาจ เพราะว่าที่ไหนมีความริษยาและความมักใหญ่ใฝ่สูง ที่นั่นก็มีความวุ่นวายและการทำชั่วทุกอย่าง” (ยากอบ 3:14-16)

คุณจะทำอย่างไรว่าความทะเยอทะยานของคุณอยู่ในทางพระเจ้าหรือไม่ได้อยู่ในทางพระเจ้า? ต่อไปนี้เป็นสามบททดสอบของคุณ

ความทะเยอทะยานในทางพระเจ้ามักมีเป้าหมายเพื่อพระเกียรติสิริของพระเจ้า แต่ความทะเยอทะยานที่ไม่อยู่ในทางพระเจ้ามักมีเป้าหมายเพื่อตัวคุณเอง คุณเสพติดคำชื่นชมจากผู้คนมากแค่ไหน? การหุนหันใจสามารถขูใจของคุณโดยไม่ไปที่ความคิดของคุณได้หรือไม่? คุณเต็มใจที่จะพูดความจริงที่ยากหรือไม่ หากนั่นมันหมายถึงการถูกไม่ชอบอย่างโกรธเกรี้ยว? คุณเต็มใจนำคริสตจักรในเรื่องสุขภาพหรือไม่ แม้สุขภาพนั้น อาจส่งผลทำให้ขนาดของคริสตจักรลดลง?

ความทะเยอทะยานในทางพระเจ้าเติมพลังกระตุ้นให้คุณทำงานอย่างเต็มที่ในสารพัดบทบาทของคุณอย่างชื่นชมยินดี แต่ความทะเยอทะยานที่ไม่อยู่ในทางพระเจ้าทำให้คุณละเลยหน้าที่ที่สำคัญเล็กน้อยและสนใจหน้าที่ซึ่งเป็นจุดสนใจ งานพันธกิจอภิบาลกลายเป็นข้อแก้ตัวที่ไม่ตายในการละเลยครอบครัวของคุณ งานอภิบาลไม่มีวันเสร็จสิ้น ความต้องการไม่เคยได้รับการตอบสนองทั้งหมด หนึ่งในสุดยอดการทดสอบว่าความทะเยอทะยานของคุณมีขนาดและรูปร่างที่เหมาะสมหรือไม่ นั่นคือ ภรรยาของคุณรู้สึกว่าเป็นที่สงรองจากงานพันธกิจในการแข่งขันเพื่อแย่งชิงความรักของคุณหรือไม่ ภรรยาของคุณเคยมีความสำคัญกับคุณน้อยกว่าคริสตจักรหรือไม่?

ความทะเยอทะยานในทางพระเจ้าส่งเสริมความพึงพอใจท่ามกลางความสับสนหรือความอื้อฉาวใดๆ ที่พระเจ้าทรงอนุญาตให้เกิดขึ้น แต่ความทะเยอทะยานที่ไม่อยู่ในทางพระเจ้าย่อมก่อให้เกิดความโลภและการแข่งขัน “ทำไมเขาถึงได้เป็นศิษยาภิบาลในคริสตจักรที่สมาชิกเติบโตขึ้นห้าร้อยคนในห้าปี และได้เขียนหนังสือและสอนในงานประชุมต่างๆ ขณะที่ผมติดอยู่ที่นี้กับคนห้าสิบคนในอาคารทรุดโทรมซึ่งเราไม่มีปัญญาจะซ่อมแซมได้?” โปรดจำไว้ว่าหลังจากการเป็นขึ้นจากตายของพระเยซู เปโตรตกเป็นเหยื่อของแรงกระตุ้นทำนองนี้เช่นนั้น

เปโตรเหลียวหลังเห็นสาวกคนที่พระองค์ทรงรักตามมา (สาวกคนนั้นคือคนที่เอนตัวลงใกล้พระองค์ขณะรับประทานอาหารและทูลถามว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า คนที่จะทรยศพระองค์เป็นใคร?”) เมื่อเปโตรเห็นสาวกคนนั้นจึงทูลถามพระเยซูว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า คนนี้จะเป็นอย่างไบบ้าง?” พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ถ้าเราอยากให้เขาอยู่นานกว่าเราจะมา มันเกี่ยวอะไรกับท่าน? จงตามเรามาเถิด” (ยอห์น 21:20-22)

ศิษยาภิบาลส่วนใหญ่ที่ผมรู้จัก รวมทั้งตัวผมเอง ต้องได้ยินคำตักเตือนนี้ครั้งแล้วครั้งเล่า “มันเกี่ยวอะไรกับท่าน? จงตามเรามาเถิด!” เอฟ. ดี. บรูเนอร์ให้ความคิดเห็นข้อพระคัมภีร์นี้ว่า “หนึ่งในการทดลองที่ทำลายล้างงานพันธกิจคริสเตียนมากที่สุดคือ ความอิจฉาหรือการยกย่องขึ้นชมด้วยการเปรียบเทียบงานของตนกับงานของผู้อื่น”² คุณสามารถขึ้นชมยินดีเมื่อคนอื่นประสบความสำเร็จในแบบที่คุณก็อยากให้ตัวเองเป็นอย่างนั้นแต่ไม่เคยทำได้เลย ได้หรือไม่? คุณมีความสุขกับการทำดีโดยไม่ได้รับคำชื่นชมหรือเปล่า?

พระคัมภีร์สั่งให้เราประหารความบาปทั้งสิ้น

เพราะว่าถ้าท่านดำเนินชีวิตตามเนื้อหนังแล้ว ท่านจะต้องตาย แต่ถ้าโดยทางพระวิญญาณ ท่านทำลายกิจการของร่างกาย ท่านก็จะดำรงชีวิตได้ (โรม 8:13)

เพราะฉะนั้นจึงประหารโลกียวิสัยโลกในตัวท่าน คือการ ล่วงประเวณี การโสโครก ราคะตัณหา ความปรารถนาชั่ว และความโลภ (ซึ่งเป็นการบูชารูปเคารพ) (โคโลสี 3:5)

คุณจะยับยั้งความทะเยอทะยานอันเห็นแก่ตัวและที่ไม่อยู่ในทางพระเจ้าได้อย่างไร? มีอยู่สามแนวทางด้วยกัน

แนวทางแรก แสวงหาการสามัคคีธรรมร่วมกับพระคริสต์ แสวงหาความพึงพอใจในพระคริสต์ผ่านการติดสนิทกับพระองค์ ให้จอร์จ มูลเลอร์แสดงวิธีนั้นแก่คุณ “ข้าพเจ้าเห็นชัดเจนกว่าที่เคยเห็นว่าภารกิจหลักและสำคัญประการแรกที่ข้าพเจ้าควรทำทุกวันคือการให้จิตวิญญาณของข้าพเจ้ามีความสุขในพระเจ้า”³ ยิ่งคุณพอใจในพระคริสต์มากเท่าไร คุณก็จะยิ่งต้องการให้พันธกิจสนองความพอใจแก่คุณน้อยลงเท่านั้น ยิ่งคุณพอใจในพระคริสต์มากเท่าไร คุณก็จะยิ่งมีอิสระที่จะอุทิศตัวให้กับงานพันธกิจโดยไม่สูญเสียตัวเองผ่านงานพันธกิจมากขึ้นเท่านั้น

แนวทางที่สอง ชื่นชมยินดีในการได้รับความรอดมากกว่าการเป็นคนสำคัญ ดร. ดี. มาร์ติน ลอยด์-โจนส์เป็นหนึ่งในนักเทศน์ผู้มีอิทธิพลที่สุดในศตวรรษที่ 20 เกือบสี่สิบปีหลังจากการเสียชีวิตของเขาในปี 1981 ร่องรอยของเขาปรากฏไปทั่วในกลุ่มศาสนศาสตร์สายปฏิรูปที่พื้นตัวกลับมาเมื่อไม่นานมานี้ ในวันที่ 26 กรกฎาคม ปี 1980 เอียน เมอร์เรย์ไปเยี่ยมลloyd-โจนส์ที่บ้านของเขาในเมืองอิลลิงซึ่งเป็นเมืองในกรุงลอนดอนตะวันตก⁴ ซึ่งสองเดือนก่อนหน้านั้น ลอยด์โจนส์มีอาการป่วยทำให้เขาไม่สามารถ «เทศนาหรือทำอย่างอื่นได้” ต่อไปนี้

เป็นบทสนทนาของเมอร์เรย์ในวันนั้น

เขาเริ่มกล่าวถึงวิธีที่พระเจ้าทรงแสดงความห่วงใยที่พระองค์ส่งถึงเรา จากนั้นจึงกล่าวต่อไปถึงความสำคัญอย่างยิ่งของคำบัญชาที่พระคริสต์ประทานแก่เหล่าสาวกในความสำเร็จของการเป็นพยานครั้งแรกของพวกเขว่า “อย่าชื่นชมยินดีในสิ่งนี้ คือที่พวกผิอยู่ใต้บังคับของท่าน แต่จงชื่นชมยินดีที่ชื่อของท่านจดไว้ในสวรรค์” [ลูกา 10:20] “จงจำไว้ให้ดี” เขาพูดอย่างเคร่งขรึม “สิ่งที่อันตรายต่อเราที่สุดก็คือการมีชีวิตอยู่โดยพึ่งพากิจการงานของเรา บททดสอบสูงสุดของนักเทศน์คือความรู้สึกของเขาเป็นอย่างไร เมื่อเขาไม่สามารถเทศนาได้” ความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้าจะต้องเป็นเหตุผลสูงสุดของความชื่นชมยินดี การพึ่งพาคำเทศนาหรือคำพยานจากผู้อื่นนั้นเป็น “บ่วงแร้วดักจับสำหรับนักเทศน์ทุกคน” “เราไม่สามารถพึ่งพาสິงเหล่านั้นได้...” “ผู้คนกล่าวกับข้าพเจ้าว่า มันคงเป็นเรื่องยากสำหรับท่านมากเลยทีเดียวที่ไม่เทศนาได้—ไม่! ไม่ใช่เลย! ข้าพเจ้าไม่ได้ดำเนินชีวิตอยู่ด้วยการเทศนา”

แนวทางที่สาม ชื่นชมยินดีในการงานของพระเจ้าแม้งานนั้นไม่เกี่ยวข้องกับตัวคุณเลย ในกิจการ 11:21 เราเรียนรู้ว่าผู้คนจำนวนมากในเมืองอันติโอกมาเชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเยซู คริสต์จักรในกรุงเยรูซาเล็มส่งบารนาบัสมาดูงานนี้ด้วยตาตัวเอง บารนาบัสตอบสนองอย่างไรต่อการงานอันน่าทึ่งของพระเจ้าที่เขาไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องนี้? “เมื่อบารนาบัสไปถึงและได้เห็นพระคุณของพระเจ้าก็ปีติยินดี จึงเตือนคนเหล่านั้นให้ตั้งจิตใจมั่นคงในองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยสิ้นสุดใจ บารนาบัสนั้นเป็นคนดี เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ

บริสุทธิ์และความเชื่อ คนที่เชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้าก็ทวีจำนวนมากขึ้น” (กิจการ 11: 23–24) พระคุณของพระเจ้าที่เทลงมายังคนอื่น ผ่านทางเครื่องมืออื่นที่ไม่ใช่ตัวคุณ ทำให้คุณบิตียินดีได้ไหม?

แต่การประหารบาปนี้เป็นเพียงครึ่งหนึ่งของเรื่องเท่านั้น ความทะเยอทะยานไม่เพียงแต่จะต้องถูกประหารเท่านั้น แต่ยังต้องถูกคืนชีพด้วย เปาโลสั่งให้เราไม่เพียงละทิ้งตัวตนเก่าเท่านั้น แต่ยังให้ “สวมสภาพใหม่” ด้วย (เอเฟซัส 4:22–24) ความทะเยอทะยานที่เป็นสภาพใหม่คืออะไร? นี่คือนิสัยหนึ่งที่ควรเป็นอยู่ในผู้เชื่อทุกคน “ฉะนั้นเราตั้งเป้าว่าจะอาศัยอยู่ในกายนี้ก็ดีหรือจะจากไปก็ดี เราก็จะเป็นคนที่พระเจ้าพอพระทัย” (2 โครินธ์ 5:9) คำกริยาภาษากรีกที่อยู่เบื้องหลังวลี “เราตั้งเป้าว่า” อาจแปลตรงตัวได้อีกว่า “จงทะเยอทะยาน” ในโรม 15:20 เปาโลใช้คำกริยาเดียวกันนี้เพื่อบอกถึงความปรารถนาที่ควบคุมเส้นทางชีวิตทั้งสิ้นของตน “อันที่จริงข้าพเจ้าได้ตั้งเป้า [หรือ ทะเยอทะยาน] ไว้ว่าจะประกาศข่าวประเสริฐในที่ซึ่งไม่เคยมีใครออกพระนามพระคริสต์มาก่อน เพื่อข้าพเจ้าจะได้ไม่ถอยหลังบนรากฐานที่คนอื่นได้วางไว้ก่อนแล้ว” ความทะเยอทะยานนี้เกิดขึ้นอย่างเหมาะสมจากการที่พระคริสต์ได้มอบภารกิจให้กับเปาโลเป็นการส่วนตัวในการเป็นอัครทูตแก่คนต่างชาติ และจากการเปรียบเทียบนี้ ความทะเยอทะยานของเปาโลจึงเป็นแบบอย่างสำหรับผู้ที่ยังปรารถนาจะเป็นศิษยาภิบาลในปัจจุบันนี้

คุณควรทะเยอทะยานเพื่อสิ่งใด? จงทะเยอทะยานที่จะประกาศพระคริสต์ในที่ซึ่งไม่มีใครรู้จัก จงทะเยอทะยานที่จะประกาศ “ถึงความบริบูรณ์ของพระคริสต์ที่สุดจะหยั่งถึงได้” (เอเฟซัส 3:8) จงทะเยอทะยานที่จะเชื่อฟังด้วยความเชื่อ เพื่อเห็นแก่พระนามของพระคริสต์ท่ามกลางทุกชนชาติ (โรม 1:5) จงความทะเยอทะยานเพื่อความเป็นผู้ใหญ่เต็มทีแก่ทุกคนที่ยอมรับพระคริสต์ (โคโลสี 1:28–29) จงทะเยอทะยานเพื่อชีวิตที่อยู่ทางพระเจ้า ทั้งของตนเองและของผู้อื่น

(1 ทิโมธี 4:7-16)

สิ่งที่ตรงกันข้ามกับความทะเยอทะยานอันเห็นแก่ตัวไม่ใช่ความเฉยเมย แต่เป็นความทะเยอทะยานที่ไม่เห็นแก่ตัว ยากอนพิชของ ความมุ่งมั่นเพื่อเกียรติของตนเองหาใช่การใช้การไม่มุ่งมั่นไม่ แต่เป็นการ มุ่งมั่นเพื่อพระเกียรติสิริของพระเจ้า พระคัมภีร์กำชับคริสเตียน ทุกคนว่า “อย่าอ่อนระอา จงมีจิตใจกระตือรือร้นด้วยพระวิญญาณ จงปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้า” (โรม 12:11) คุณจะจุดไฟของอีกคนหนึ่ง ได้อย่างไร หากไฟของคุณเองกำลังมอดดับลง?

ตลอดหลายปีที่ผ่านมา ผมพบว่าการอ่านชีวประวัติและอัตชีวประวัติ ของคริสเตียนผู้โดดเด่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งศิษยาภิบาลและมิชชันนารี นั้น เป็นหนึ่งในวิธีที่จุประกายความกระตือรือร้นทางจิตวิญญาณและ หล่อเลี้ยงความทะเยอทะยานในทางพระเจ้าได้อย่างคงเส้นคงวาที่สุด หากไฟของคุณกำลังมอดดับลง จงยืมเชื้อเพลิงจากแหล่งที่เชื่อถือได้

จงประหารและคืนชีพความทะเยอทะยาน ความทะเยอทะยาน อันเห็นแก่ตัวสามารถทำลายพันธกิจของคุณได้เหมือนกับวัชพืช ภาฝากที่ปีรัดตันไม้แต่ละต้นในสวนของคุณอย่างเจียบ ๆ แต่ความ ทะเยอทะยานในทางพระเจ้าจะแผดเผาให้สะอาด ชำระล้าง และ แผ่ขยายออกไป

จงระวังว่าคุณทำงานให้ใคร

เพราะฉะนั้น ในเมื่อมีความซื่อสัตย์และความสัมพันธ์กับพระคริสต์
มีการพลอยจากความรัก
มีการสามัคคีธรรมกันจากพระวิญญาณ
และมีความเห็นใจกันและความเมตตาจาก
ก็ขอให้ท่านทั้งหลายทำให้ความยินดีของข้าพเจ้าเต็มเปี่ยม
ด้วยการมีความคิดอย่างเดียวกัน
มีความรักอย่างเดียวกัน มีจิตใจและความคิดเป็นหนึ่งเดียวกัน

ฟิลิปปี 2:1-2

ชายหนุ่มผู้กระตือรือร้นที่จะมีประสบการณ์ด้านการอภิบาลได้ยืนยันว่า
มีคริสตจักรแห่งหนึ่งต้องการจ้างศิษยาภิบาลร่วม ศิษยาภิบาลอาวุโส
ก็ดูมีความคิดเหมือนกัน เขาใช้ชื่อย่อเดียวกัน เช่น “สายปฏิรูป”
“เทศนาแบบบรรณาธิบาย” “9Marks-เป็นกันเอง” คริสตจักรดูแข็งแรงดี
สมาชิกน่ารักและเชื่อเชิญต้อนรับ โอกาสเช่นนี้ไม่ได้มีมาบ่อยๆ
คริสตจักรขอให้ร่วมรับใช้สามถึงห้าปี มีการพูดถึงการบุกเบิกคริสตจักร
ใหม่ในขณะนั้น โดยหวังว่าจะส่งผู้ช่วยศิษยาภิบาลพร้อมกันสมาชิก
อีกหลายสิบชีวิตไป

คุณจะคว้าโอกาสนี้ไว้หรือไม่? มีคำถามใดที่คุณควรถาม?

เมื่อคริสตจักรเติบโตเพียงพอจนพวกเขามีความจำเป็นและสามารถจ้างศิษยาภิบาลเต็มเวลาคนที่สองได้ คริสตจักรมักจะจ้างศิษยาภิบาลร่วมหรือผู้ช่วยศิษยาภิบาล ศิษยาภิบาลคนนั้นมักทำในสิ่งที่ส่วนใหญ่แล้วศิษยาภิบาลอาวุโสทำ แม้จะไม่ได้ทำบ่อยนัก เช่น การเทศนา การสอน การวางแผนและการนាំนมัสการ การให้คำปรึกษา การให้บำบัดจิต การประกอบพิธีมหาสนิท และอื่นๆ ยายิบาลร่วมอาจให้ความสนใจเป็นพิเศษในการทำพันธกิจด้านอื่นๆ ไม่ว่าจะเป็นร่วรวีรศึกษาของผู้ใหญ่ การประกาศข่าวประเสริฐแก่เยาวชน การบริหารหรืออะไรก็ตาม

มีงานมากมายที่คริสตจักรอาจเสนอให้คุณ บทนี้จะมุ่งเน้นไปที่บทบาทของศิษยาภิบาลร่วมดังที่ได้กล่าวไว้ข้างต้น เนื่องจากสิ่งนี้มีลักษณะและหลุมพรางที่แตกต่างสำหรับผู้ที่ปรารถนาจะเป็นศิษยาภิบาล

บทบาทของศิษยาภิบาลร่วมประกอบด้วยสองหลักการที่ลุดดิงกันอยู่คือ ความเท่าเทียม (หรือความเสมอภาค) และลำดับชั้น ศิษยาภิบาลร่วมถือเป็นหนึ่งในบรรดาผู้ปกครองเช่นเดียวกับศิษยาภิบาลอาวุโสในฐานะผู้ปกครอง แต่ละคนมีเพียงหนึ่งเสียงเท่านั้น บางครั้งแต่ละคนจะสูญเสียคะแนนเสียง และจากนั้นจำเป็นต้องยอมจำนนต่อความประสงค์ของส่วนรวม ในแง่นั้น ศิษยาภิบาลร่วมจะทำหน้าที่ร่วมและเคียงข้างกับศิษยาภิบาลอาวุโส แต่ประเด็นที่สำคัญคือ ทั้งสองเท่าเทียมกัน พวกเขาดำรงในฐานะเดียวกัน แต่ในแง่ที่สำคัญไม่แพ้กันนั้น ศิษยาภิบาลร่วม รับผิดชอบใต้ศิษยาภิบาลอาวุโส กฎทั่วไปก็คือ ผู้ที่เทศนามากที่สุด มีสิทธิอำนาจมากที่สุด ใครที่เป็นเจ้าของธรรมาสันักก็เป็นผู้กำหนดทิศทางของคริสตจักร ไม่ว่าคุณจะตั้งตำแหน่งใดให้กับนักเทศน์หลัก เขามักจะมีสิทธิอำนาจมากกว่าผู้ปกครองคนอื่นๆ เสมอ

สิทธิอำนาจพิเศษนี้สามารถมีองค์ประกอบทั้งไม่เป็นทางการและเป็นทางการ ด้านที่ไม่เป็นทางการนั้น ผู้คนโดยธรรมชาติแล้วจะเสาะหาคำตอบจากศิษยาภิบาลอาวุโส คำพูดของเขามักจะมีน้ำหนักมากที่สุด มีการเปลี่ยนแปลงมากมายในคริสตจักรที่จะเกิดขึ้นไม่ได้เลย หากไม่ได้ถูกขับเคลื่อนโดยศิษยาภิบาลอาวุโส ส่วนด้านที่เป็นทางการนั้น การที่ศิษยาภิบาลอาวุโสจะปฏิบัติงานได้ เขาจะต้องสามารถปฏิบัติงานด้วยสิทธิอำนาจในงานพันธกิจส่วนที่ตนรับผิดชอบ มั่นคงไร้ประโยชน์และไร้เหตุผลหากคนที่เป็นศิษยาภิบาลอาวุโสนั้นจะต้องส่งทุกหัวข้อและเนื้อหาคำเทศนา ทุกระเบียบการนมัสการในวันอาทิตย์ และทุกครั้งที่มีการเลือกครุฑวิไปให้คณะผู้ปกครองลงคะแนนเสียงอนุมัติ

การรับใช้อย่างสัตย์ซื่อในฐานะศิษยาภิบาลร่วม หมายถึง การหาจุดยืนของคุณจากทั้งสองแกนนี้ให้เจอ คือ แกนแนวนอนของความเสมอภาคและความร่วมมือกัน และแกนแนวตั้งของลำดับชั้นและการยอมจำนนเชื่อฟัง ศิษยาภิบาลร่วมเป็นทั้งเพื่อนผู้ปกครองและเพื่อนผู้ร่วมงาน เป็นทั้งผู้ที่มีความเท่าเทียมกันและผู้อยู่ใต้บังคับบัญชา ในการจะเป็นศิษยาภิบาลร่วม คุณจะต้องรู้ว่าเมื่อใดควรพูดว่า “นี่คือสิ่งที่ฉันคิดว่าเราควรทำ” และเมื่อใดควรพูดว่า “ครับผม ผมจะทำเดี๋ยวนี้เลย” ศิษยาภิบาลอาวุโสของคุณอาจเป็นทั้งเพื่อนและที่ปรึกษา เขาเป็นทั้งเพื่อนผู้ปกครองและเป็นเจ้านายของคุณด้วย

ต่อไปนี้เป็นข้อผิดพลาดทั่วไป 4 ประการ ที่ผมเห็นคนที่เป็นศิษยาภิบาลร่วมทำกัน ประการแรก ตอบรับการทรงเรียกนี้เลยโดยที่คุณไม่รู้จักคริสตจักร และโดยเฉพาะอย่างยิ่งกับศิษยาภิบาลอาวุโสมากเท่าที่ควร คุณรู้จักคำเทศนา หลักการศาสนศาสตร์ ปรัชญาการทำพันธกิจ ลักษณะนิสัย และบุคลิกภาพของศิษยาภิบาลอาวุโสดีแค่ไหน? คุณไวใจเขามากเพียงใด? คุณมีความสุขแค่ไหนที่จะต้องยอมอยู่ใต้เขา?

ประการที่สอง การประเมินความแตกต่างทางปรัชญาและวิธีที่ความแตกต่างเหล่านี้อาจทำให้เกิดความแตกแยกขึ้นต่ำเกินไป ประเมินศิษยาภิบาลอาวุโสจากสิ่งที่เขาได้ทำมาแล้ว ไม่ใช่จากสิ่งที่เขาพูดว่าเขาอยากจะทำ ให้น้ำหนักไปที่ผลงานของเขามากกว่าแผนการของเขา ตรวจสอบให้ลึกถึงเบื้องหลังของคำพูดยืนยันทั่วไป เขาบอกว่าเขาต้องการให้ความสำคัญไปที่สมาชิก แล้วกระบวนการสร้างสมาชิกจะเป็นอย่างไร? เขาเห็นพ้องต้องกันในเรื่องการมีผู้ปกครองหลายคน แล้วครั้งสุดท้ายที่เขาแพ้การลงคะแนนเสียงล่ะคือเมื่อไหร่?

บางครั้ง ด้วยจิตวิญญาณแห่งความเคารพและใจกรุณา ชายหนุ่มที่มีความมั่นใจเกี่ยวกับศาสนศาสตร์คริสตจักร จำเป็นต้องยอมวางความคิดเรื่องเหล่านี้บางส่วนไปเสียเพื่อรับใช้ภายใต้ผู้ที่อยู่ในทางพระเจ้า ผู้ที่เกิดผลและมีความคิดที่กว้างกว่า หากคุณมีรายการความมั่นใจมากมายเกี่ยวกับคริสตจักร ก็อย่าทำงานให้กับคนที่มียาการเรื่องนี้น้อยกว่าคุณ ความชอบใจส่วนตัวเป็นเรื่องหนึ่ง แต่ความเชื่อมั่นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง จงรู้จักกับความแตกต่างนี้เสียก่อน ก่อนที่คุณจะสมัครตำแหน่งนั้นหรือตอบรับการทรงเรียกนั้น ในสถานการณ์ส่วนใหญ่ มีน้อยมากที่คุณจะสามารถเปลี่ยนความคิดของศิษยาภิบาลอาวุโสเกี่ยวกับประเด็นสำคัญเรื่องคริสตจักร โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากการเปลี่ยนแปลงเหล่านั้นส่งผลกระทบต่อเขา หากคริสตจักรหนึ่งจะตั้งข้อเรียกร้องสำหรับการเป็นสมาชิกและเพิ่มความคาดหวังให้แก่สมาชิกมากขึ้น และศิษยาภิบาลอาวุโสจะต้องรับผลกระทบทางความสัมพันธ์นี้เพิ่มมากขึ้น เขาคงจะไม่อาสารับความเจ็บปวดนั้นเว้นแต่มนิธรรมจะเร้าใจเขา และถ้าคุณแทบจะไม่สามารถเปลี่ยนความคิดของศิษยาภิบาลอาวุโสได้ โอกาสที่คุณจะเปลี่ยนแปลงคริสตจักรได้นั้นน้อยยิ่งกว่านั้นเสียอีก

ในการจะมาเป็นสมาชิกคริสตจักรแห่งใดแห่งหนึ่ง คุณต้องเห็นด้วยกับคำสอนและหลักปฏิบัติพื้นฐานของคริสตจักรนั้น แต่ในการจะมารับใช้เป็นผู้ปกครอง คุณจำต้องเห็นพ้องร่วมกันมากยิ่งขึ้นเนื่องจากคุณต้องสอน รับรอง และอุทิศตนตามสิ่งเหล่านั้นทั้งด้านหลักคำสอนและภาคปฏิบัติ การทำหน้าที่เป็นศิษยาภิบาลร่วมมาตรฐานนั้นยิ่งสูงขึ้นไปอีก เนื่องจากการอุทิศตนเหล่านั้นคืองานเต็มเวลาของคุณ

จงพิจารณาว่าคุณเข้ากันได้ไม่ใช่แค่กับศิษยาภิบาลอาวุโสเท่านั้น แต่กับคริสตจักรด้วย คุณเข้ากับแนวปฏิบัติ การอุทิศตน และวัฒนธรรมโดยรวมของที่นี่ได้ดีเพียงใด? อย่าทำงานให้กับคริสตจักรที่คุณจะไม่เข้าร่วม หากพวกเขาไม่ได้จ้างคุณ เว้นแต่ว่าคุณกำลังจะกลายเป็นศิษยาภิบาลอาวุโส

ความผิดพลาดประการที่สามคือ การรับบทบาทหน้าที่ซึ่งคุณไม่ได้ต้องการจริงๆ ปัจจุบันดูเหมือนว่าคริสตจักรจำนวนมากขึ้นเรื่อย ๆ จะไม่จ้างศิษยาภิบาลคนที่สองในฐานะศิษยาภิบาลร่วมทั่วไป แต่เป็น «ศิษยาภิบาลฝ่ายบริหาร» หรือ «ศิษยาภิบาลบริหารงาน» ผมชื่นชมที่ศิษยาภิบาลอาวุโสหลายคนรู้สึก ว่า ตนต้องการความช่วยเหลือด้านการบริหารอย่างเร่งด่วน แต่ผมไม่ชอบแนวคิดนี้เลยไม่ว่ากรณีใดก็ตาม สมมติว่าคุณได้รับงานที่เป็นการบริหาร 50 เปอร์เซ็นต์และศิษยาภิบาล 50 เปอร์เซ็นต์ คุณจะทำงานด้านการบริหารครึ่งหนึ่งนี้ด้วยความกระตือรือร้นได้มากแค่ไหน? จะเกิดอะไรขึ้นถ้าครึ่งหนึ่งนี้กลายเป็นสามในสี่ส่วนของงานล่ะ? แน่นนอน เกือบทุกบทบาทของศิษยาภิบาลจะเกี่ยวข้องกับงาน “ต้นทุนเชิงธุรกิจ” บางอย่าง เช่น การตอบอีเมล การจัดตารางเวลา งบประมาณ การรายงานค่าใช้จ่ายและอื่นๆ อีกมากมาย การเป็นคนยึดหยุ่นและเต็มใจที่จะรับงานที่ไม่มีผู้ดูแลอยู่นั้น เป็นคุณธรรมในที่ทำงานทุกแห่ง แต่จง

พิจารณารายละเอียดงานและความคาดหวังอย่างรอบคอบ ก่อนที่คุณจะลงนามยอมรับงานนั้น

ประการที่สี่ จงระวังแผนการสืบทอดตำแหน่งที่ไม่แน่นอน ศิษยาภิบาลอาวุโสหลายคนใกล้เกษียณอายุอย่างคาดเดาไม่ได้ พวกเขาใกล้ที่จะเกษียณมากขึ้นเรื่อย ๆ แต่ไม่เคยไปถึงจุดนั้นเสียที “มาเป็นผู้ร่วมงานของฉันสิ เราจะรับใช้ร่วมกันสองปี จากนั้นฉันจะส่งมอบตำแหน่งให้คุณและจะย้ายไปฟลอริดา” นี่ไม่ใช่แผน เว้นเสียแต่ศิษยาภิบาลอาวุโสคนนั้นจะเซ็นชื่อระบุวันเกษียณอายุเอาไว้ แล้วมันคืออะไร? มันอาจเป็นความหวัง ความเพ้อฝัน ผันที่ไม่มีทางเกิดขึ้น ใครจะรับรู้ แต่มันไม่ใช่แผน จงตัดสินใจรับตามบทบาทหน้าที่ซึ่งคุณได้รับข้อเสนอ ไม่ใช่บทบาทที่คุณหวังว่าจะได้รับเป็นลำดับถัดไป

การรับใช้ในฐานะศิษยาภิบาลร่วม เป็นการทำงานที่มีความละเอียดอ่อน แต่ก็เป็นเรื่องน่ายินดี ซึ่งจากประสบการณ์ของผมเอง คุณสมบัติสำคัญที่สุดประการหนึ่งของการเป็นผู้ช่วยที่ดีคือ การเป็นผู้มีความรู้ความสามารถหลากหลาย แทนที่จะยึดติดด้านใดด้านหนึ่งโดยปกติแล้ว คริสตจักรของเรามีศิษยาภิบาลร่วมห้าคน และผู้ช่วยศิษยาภิบาลหนึ่งหรือสองคน ความแตกต่างที่สำคัญคือระยะเวลาของการดำรงตำแหน่งและขนาดของรายละเอียดงาน แม้ว่าเราที่เป็นศิษยาภิบาลร่วมจะมีพื้นที่ความรับผิดชอบที่แตกต่างกัน แต่โดยพื้นฐานแล้ว เราทุกคนล้วนเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถหลากหลาย ทั้งศิษยาภิบาลร่วมและผู้ช่วยศิษยาภิบาลทุกคนสอนในที่สาธารณะ เราทุกคนให้คำปรึกษาก่อนแต่งงานและประกอบพิธีแต่งงาน เราทุกคนสัมภาษณ์สมาชิก หลายต่อหลายครั้ง เราทุกคนทำหน้าที่เป็นปากเป็นเสียงในกรณีที่การอภิบาลมีความซับซ้อนมาก ในบทบาทที่ผมได้รับสิทธิพิเศษในการรับใช้นั้น การเป็นศิษยาภิบาลร่วมเปิดโอกาสให้เราได้เรียนรู้จากประสบการณ์ของผู้อื่น นั่นคือศิษยาภิบาลอาวุโส

ยิ่งงานของศิษยาภิบาลร่วมเหมือนกับของศิษยาภิบาลอาวุโสมากเท่าไร การฝึกฝนก็จะยิ่งดีขึ้นเท่านั้น ศิษยาภิบาลอาวุโสที่ผมรับใช้ร่วมด้วย (และอยู่ภายใต้เขา!) คือ มาร์ค เดเวอร์ มีความอัจฉริยะในเรื่องนี้ ผมได้รับประโยชน์ทุกวันจากวิธีที่เขากำหนดบทบาทของฉันในการรับใช้ไม่เพียงแต่ในคริสตจักรเท่านั้น แต่ยังรวมถึงตัวผมด้วย มาร์คเทศนาในเช้าวันอาทิตย์ ประมาณ 25-30 ครั้งต่อปี ส่วนผมเทศนา 12-14 ครั้งต่อปี เมื่อเวลาผ่านไป ผมได้รับผิดชอบสอนกลุ่มศึกษาพระคัมภีร์คืนวันพุธเป็นหลัก บทบาทหน้าที่ของผมยังเกี่ยวข้องกับการนำการประชุมสมาชิกคริสตจักร ดูแลเจ้าหน้าที่รุ่นเยาว์ นำเจ้าหน้าที่เหล่านั้นเมื่อมาร์คไม่อยู่ ดูแลการฝึกงาน และช่วยนำสนับสนุนการบุกเบิกคริสตจักรและการฟื้นฟูคริสตจักร ทั้งหมดนี้เป็นวิธีที่ตำแหน่งของผมถูกกำหนดขึ้นเพื่อสร้างความก้าวหน้าให้กับพันธกิจของคริสตจักร และรวมถึงงานในอนาคตของผมในฐานะศิษยาภิบาลอาวุโสอีกด้วยหากเป็นพระประสงค์ของพระเจ้า ขอให้ท่านศิษยาภิบาลอาวุโสทั้งหลายโปรดรับรู้ว่าการกำหนดบทบาทหน้าที่ของศิษยาภิบาลร่วมไม่เพียงแต่เป็นประโยชน์แก่สมาชิกของคุณเท่านั้น แต่ยังเป็นการสร้างเสริมเตรียมตัวศิษยาภิบาลที่จะออกไปในที่ที่คุณไปไม่ได้ นั่นคือในอนาคต

สมัครด้วยความจริงใจ

เราได้ละทิ้งการกระทำต่างๆ ที่แอบแฝงและน่าอับอายไปแล้ว

เราไม่ใช้อุบายและไม่ได้บิดเบือนพระวจนะของพระเจ้า

แต่โดยการเปิดเผยความจริง

เราเสนอตัวเราต่อมโนธรรมของทุกคนเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

2 โครินธ์ 4:2

คุณควรทำอะไรต่อกระบวนการที่คริสตจักรตัดสินใจว่าจะเรียกคุณให้เป็นศิษยาภิบาลของพวกเขา? ผมเคยเข้ากระบวนการสมัครเป็นศิษยาภิบาลเพียงครั้งเดียว และครั้งนี้ การตัดสินใจก็ไม่ได้เป็นไปตามปกติเท่าใดนัก ดังนั้น ในบทนี้ ผมจึงรวบรวมและปรับคำแนะนำจากบรรดาเพื่อนที่มีประสบการณ์ซึ่งอาจจะใกล้เคียงกับคุณมากขึ้น¹

ท่ามกลางคริสตจักรต่างๆ ที่ผมคุ้นเคยมากที่สุด การค้นหาศิษยาภิบาลมักจะมีลักษณะดังนี้ คือ ศิษยาภิบาลอาวุโสลาออกหรือประกาศว่าเขาจะลาออกในไม่ช้า แล้วคริสตจักรจะมอบหมายกระบวนการคัดเลือกผู้สมัครศิษยาภิบาลให้กับ “คณะกรรมการสรรหา” คณะกรรมการสรรหานี้อาจรวมถึงผู้ปกครองสองสามคนหรือเจ้าหน้าที่ คณะกรรมการสมาชิกส่วนใหญ่มักจะได้รับเลือกให้เป็นตัวแทนของกลุ่มประชากรในคริสตจักร หรือ—ผมเกลียดที่จะ

พูดว่า—กลุ่มผลประโยชน์ คณะกรรมการประมาณห้าถึงหกคนนี้จะรวบรวมและตรวจใบสมัครหลายสิบหรืออาจเป็นหลายร้อยใบ พวกเขาจะคัดกรองให้เหลือเพียงจำนวนรายชื่อไม่มากนัก จากนั้นจะฟังตัวอย่างคำเทศนา บุคคลอ้างอิง และอาจทำการสัมภาษณ์ทางโทรศัพท์กับผู้สมัครแต่ละคน ท้ายที่สุด พวกเขาจะเลือกผู้สมัครคนหนึ่งและแจ้งให้สมาชิกคริสตจักรทราบ ตามมาด้วยการให้ผู้สมัครมาเยี่ยมเยียนหนึ่งครั้งหรือหลาย ๆ ครั้ง ผู้สมัครมักจะพบกับผู้นำคนสำคัญและสมาชิกของกลุ่มต่างๆ ตอบคำถามต่างๆ นานามากมาย และเทศนา «เพื่อการประเมิน» หากทุกอย่างเป็นไปด้วยดี คริสตจักรจะลงมติเรียกเขามาหลังจากนั้นไม่นาน

หากจะกล่าวอย่างสุภาพ กระบวนการที่ทำตามกันมานี้สามารถปรับปรุงให้ดีขึ้นได้ในหลายวิธี² แต่บทนี้ไม่ได้มีไว้สำหรับคริสตจักรหรือคณะกรรมการสรรหา แต่มีไว้สำหรับคุณ ดังนั้น หากคุณเจอกระบวนการที่คล้ายคลึงกันนี้ คุณควรปฏิบัติตัวอย่างไร?

จริงใจตรงไปตรงมา การสมัครเป็นศิษยาภิบาลก็เหมือนการไปออกเดท ทั้งสองฝ่ายต่างต้องสร้างความประทับใจให้ดีที่สุด ทั้งสองมีแนวโน้มที่จะปฏิบัติตัวต่อกันให้ดีที่สุด องค์กรประกอบนี้เป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ แต่แรงกดดันจากทั้งสองฝ่ายอาจส่งผลต่อความโปร่งใสและแม้แต่ความจริงใจ ลองนึกภาพว่าคุณผ่านรอบแรกหรือสองรอบแล้ว และคณะกรรมการสรรหากำลังสัมภาษณ์คุณทางโทรศัพท์ ถ้าเขามีความเชี่ยวชาญในการถาม อะไรที่เกี่ยวข้องกับจุดยืนทางศาสนศาสตร์และปรัชญาการทำพันธกิจของคุณที่พวกเขาชอบน้อยที่สุด? อย่ารอให้พวกเขาถาม บอกพวกเขาด้วยตัวคุณเองเลย

ก่อนที่จะตัดสินใจยอมรับหรือปฏิเสธพวกเขา ให้คุณรู้ตัวว่าอะไรคือจุดยืนที่คุณไม่ยอมประนีประนอม คุณยอมตายเพื่อปกป้องเรื่องใด? คุณยอมอยู่กับอะไรได้บ้าง ไม่ว่าจะเพียงชั่วขณะหนึ่งหรือสี่ทศวรรษ? คุณจะยอมรับการเรียกได้หรือไม่ หากคริสตจักรยึดหลัก

ความเสมอภาคเท่าเทียม (egalitarian) โดยปริยายแต่ไม่ใช่ด้วยการออกแบบ? คุณจะยอมรับหรือไม่ หากการนมัสการของคริสตจักรจบลงด้วยการเรียกร้องเชื่อเป็นประจำ และพวกเขาคาดหวังว่าให้ปฏิบัติเช่นนี้ต่อไป?

จงเตรียมพร้อมกับการถูกระดมยิงด้วยคำถาม บางครั้งคุณอาจต้องการตั้งคำถามเพื่อให้ความกระจ่างกับสิ่งที่จะตอบ เมื่อถูกถามถึงเรื่อง «คาลวินนิซึม» ผู้ถามกำลังหมายถึงเรื่องเดียวกันที่คุณเข้าใจอยู่หรือไม่? มีคำถามที่อยู่เบื้องหลังคำถามนี้หรือไม่? ตรวจสอบให้แน่ใจว่าคุณรู้ว่าคำถามคืออะไร ก่อนที่จะตอบ “ถ้าคนตอบก่อนจะได้ยินก็เป็นความโง่และความขายหน้าแก่เขา” (สุภาษิต 18:13)

อภิบาลพวกเขาในระหว่างกระบวนการคัดเลือก แม้พวกเขาจะตัดสินใจไม่เรียกคุณไปเป็นศิษยาภิบาลของพวกเขา คุณอาจช่วยให้คณะกรรมการสรรหาทำงานของพวกเขาให้ดีขึ้นได้ คณะกรรมการสรรหาส่วนใหญ่มีเจ้าหน้าที่ทั้งชายและหญิงที่น่ารักและจริงใจ ซึ่งสละเวลาและเรี่ยวแรงเพื่อช่วยคริสตจักรในการตัดสินใจครั้งสำคัญ คนเหล่านี้ไม่ใช่แค่แกะที่ไม่มีผู้เลี้ยง แต่เป็นแกะที่พยายามเลือกผู้เลี้ยง พวกเขาไม่จำเป็นต้องมีอุปกรณ์ครบครันสำหรับงานนั้น จงรักพวกเขา ดูแลพวกเขา อธิษฐานให้พวกเขาเลือกอย่างมีปัญญา และเท่าที่คุณจะสามารถช่วยได้ จงช่วยให้พวกเขาเห็นและจดจ่อกับสิ่งสำคัญที่สุดในตัวศิษยาภิบาล

จงแสวงหาความชัดเจนเกี่ยวกับความคาดหวังและความรับผิดชอบ จงสื่อสารถึงสิ่งที่คุณเข้าใจว่าศิษยาภิบาลควรรับผิดชอบอะไรบ้าง คุณเข้าใจทุกองค์ประกอบของการนมัสการร่วมกันของคริสตจักรว่าเป็นพันธกิจแห่งพระวจนะ และดังนั้น การนมัสการจึงเป็นความรับผิดชอบของผู้ปกครองหรือไม่? (อะแหม่ม: คุณควรรู้นะ) ถ้าเป็นเช่นนั้น จะเกิดอะไรขึ้นถ้าคริสตจักรมีผู้นำการนมัสการเต็มเวลาที่คุ้นเคยกับการเป็นผู้ตัดสินใจสูงสุดในทุกเรื่องเกี่ยวกับการนมัสการนั้นยกเว้นคำเทศนาล่ะ?

นอกจากนี้ไม่ว่าคุณจะสมัครเป็นศิษยาภิบาลอาวุโสหรือศิษยาภิบาลร่วม จงชุดค้นหาถึงรายละเอียดเจาะจงต่างๆ อาทิเช่น ความคาดหวังเฉพาะที่คริสตจักรมีต่อตัวคุณ คำบรรยายลักษณะงานของคุณ และกำหนดการประจำสัปดาห์ของคุณ คริสตจักรยินดีที่จะยืนยันว่าการเทศนาแบบอรรถาธิบายเป็นแก่นหลัก และด้วยเหตุนี้จึงยืนยันที่จะให้ความสำคัญกับการใช้เวลาในการเตรียมการเทศนาหรือไม่? คุณถูกคาดหวังให้เข้าร่วมทุกรายการหรือไม่? ร่วมนั่งประชุมในทุกระยะกรรมการหรือไม่? ไปเยี่ยมสมาชิกที่ป่วยทุกคนหรือไม่? ถ้าเป็นเช่นนั้น พวกเขาคาดหวังให้คุณเตรียมคำเทศนาเมื่อใด โดยไม่ต้องพูดถึงการนำครอบครัวของคุณ?

จงจำไว้ว่า พวกเขาไม่ได้แค่สัมภาษณ์คุณเท่านั้น แต่คุณกำลังสัมภาษณ์พวกเขาด้วย การสมัครเกิดขึ้นทั้งสองฝ่าย เมื่อกระบวนการสรรหามาไกลพอสมควรแล้ว ให้ถามคณะกรรมการถึงเวลาอันสมควรซึ่งคุณจะถามพวกเขากลับบ้าง การสอบถามของคุณอาจมีเรื่องมากมายแต่ควรรวมไปถึงความเข้าใจที่พวกเขามีเกี่ยวกับการเทศนาและความสำคัญของการเทศนา ปรัชญาของการนมัสการร่วมและวิธีที่พวกเขาตัดสินใจเลือกเพลงที่จะร้อง แนวทางของพวกเขในการส่งและสนับสนุนมิชชันนารี การให้คำปรึกษาและความสัมพันธ์ต่อหลักจิตวิทยา และแนวปฏิบัติของพวกเขากลับมาเกี่ยวกับการเป็นสมาชิกและลงวินัยของคริสตจักร (ถ้ามี)

แทนที่จะถามคำถามกว้างๆ ที่ฟังเป็นทางการแบบที่อื่นๆ คุณจะได้เรียนรู้มากกว่าหากลองถามคำถามที่เจาะจงมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการสนทนาตัวต่อตัว แทนที่จะถามเกี่ยวกับ “การเป็นสมาชิกคริสตจักร” คุณอาจถามว่า ในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา มีคนที่สมัครเป็นสมาชิกแล้วถูกปฏิเสธหรือไม่? แทนที่จะถามเกี่ยวกับการลงวินัยของคริสตจักร ให้ถามเขาว่า คุณสามารถนึกถึงสมาชิกคริสตจักรคนใดโดยไม่บอกชื่อหรือรายละเอียด ที่ถูกสมาชิกคริสตจักรอีกคนหนึ่ง

เปิดอกเปิดใจสอบถามเรื่องความผิดศีลธรรมทางเพศหรือไม่? ผลลัพธ์เป็นอย่างไร? แทนที่จะถามเกี่ยวกับการประกาศข่าวประเสริฐ และการสร้างสาวก คุณสามารถถามว่า คุณช่วยเหลือเกี่ยวกับคนที่กลับใจและเพิ่งเข้าร่วมคริสตจักรเมื่อเร็วนี้่สักคนได้ไหม? พวกเขาเป็นอย่างไรบ้าง? มีใครใช้เวลาไปกับพวกเขาเป็นประจำเพื่อช่วยให้พวกเขาเรียนรู้ที่จะอธิษฐานและอ่านพระคัมภีร์หรือไม่?

พยายามรับมุมมองของคริสตจักรในสามมิติ ถามว่าใครเป็นคนตัดสินใจและเลือกผู้นำกันอย่างไร พยายามมองหากลุ่มคนเล็กๆ ที่มีอำนาจแบบไม่เป็นทางการ สอบถามเรื่องงบประมาณและการเงินของคริสตจักร และสอบถามเกี่ยวกับแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดชอบทางการเงิน ทำความรู้จักกับประวัติของคริสตจักรและชื่อเสียงในชุมชนแห่งนั้น ขอความคิดเห็นจากคนที่อยู่นอกคริสตจักร แต่อยู่ละแวกใกล้เคียงแห่งนั้น นั่นอาจหมายถึงผู้ที่ไม่ได้เป็นสมาชิกปัจจุบัน แต่เคยเติบโตมาในคริสตจักรนั้น หรือศิษยาภิบาลคนอื่นๆ ในพื้นที่ที่คุณไว้ใจ แม้ว่าคณะกรรมการสรรหาคำวินิจฉัยลักษณะนิสัย จุดยืนความเชื่อ และความสามารถของคุณเป็นหลัก แต่การประเมินคริสตจักรของคุณนั้นควรรวมถึงวัฒนธรรมและความเข้ากันได้

กระบวนการสมัครเป็นสิ่งที่ไม่ตายตัว อาจทำให้รู้สึกอึดอัดแม้กระทั่งทำให้เสียขวัญ จิตสำนึกที่ใสกระจ่างเป็นเหมือนหมอนนุ่ม และอำนาจอธิปไตยสูงสุดของพระเจ้านั้นเป็นเหมือนที่นุ่มยิ่งกว่า จงสมัครด้วยความจริงใจ และวางใจพระบิดาบนฟ้าสวรรค์ของคุณให้เป็นผู้ชี้แนะอย่างก้าวของคุณและจัดเตรียมเพื่อคนของพระองค์

ห้วงเฝ้าพระคริสต์

ยิ่งกว่านั้นข้าพเจ้าถือว่าทุกสิ่งเป็นการขาดทุน
 เพราะเหตุว่าคุณค่าอันสูงยิ่งของการได้รู้จักพระเยซูคริสต์
 องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า

ฟิลิปปี 3:8

การเปรียบเทียบมีอยู่สองประเภท

ประเภทแรก คุณสามารถพูดว่าบางสิ่งดีแค่ไหน โดยกล่าวว่า
 อีกสิ่งหนึ่งแย่แค่ไหน ผมไม่มีส่วนได้ส่วนเสียในการโต้เถียงเรื่องกีฬา
 หรือทีมนักกีฬา ดังนั้น โปรดวางใจว่าตัวอย่างต่อไปนี้เป็นเพียงการ
 สมมุติขึ้นเท่านั้น «กอล์ฟนั้นหรือ? นั่นไม่ใช่กีฬาด้วยซ้ำ คุณแค่นั่งรถ
 ไปๆ มาๆ เป็นเวลาสี่ชั่วโมง ออกไปตีลูกบอลเล็กๆ บ้างเป็นครั้งคราว
 ผมว่าการล้างจานยังได้ออกกำลังมากกว่านั้นเสียอีก ฟุตบอลต่างหาก
 ที่ถือว่าเป็นกีฬาของจริง»

ประเภทที่สอง คุณสามารถบอกว่าบางสิ่งดีแค่ไหน โดยกล่าวว่า
 มันดีกว่าสิ่งอื่นที่ดีอยู่แล้วมากแค่ไหน “เฮอะ ลองนึกภาพสุดยอดอาหาร
 ที่คุณเคยกินมา จากนั้น ให้เพิ่มจำนวนอาหารนั้นเป็น 25 จานเล็กๆ
 แล้วกินทีละจานต่อเนื่องกันสามชั่วโมง แต่ละจานรสชาติดีเท่ากัน

ตั้งแต่ต้นจนจบ”

ตลอดหนังสือเล่มนี้ ผมได้พยายามเขย่าความคิดของคุณ ทำให้คุณช้าลง ทำให้คุณหดหู่ กระตุ้นท้าทายคุณ ช่วยคุณหาประเด็นที่กตัดและจุดบอดต่างๆ ผมได้สันนิษฐานว่าคุณกระตือรือร้นในการทำพันธกิจและพยายามเพิ่มพูนความรู้ ผมได้สันนิษฐานว่าคุณปรารถนาในงานนี้และพยายามช่วยให้คุณมีคุณสมบัติเหมาะสมสำหรับงานนี้ด้วยเหตุนี้ ผมจึงไม่ได้กล่าวถึงเกียรติของงานพันธกิจอภิบาลมากนัก แต่งานนี้มีเกียรติอย่างยิ่ง สเปนเซอร์เขียนกล่าวได้ดีกว่าผมที่หวังจะกล่าวว่า

ข้าพเจ้าคงจะมีงานทำเร็วกว่างานอื่นๆ ภายใต้ดวงอาทิตย์นี้ การเทศนาพระเยซูคริสต์เป็นงานที่หอมหวาน เป็นงานที่น่ายินดี และเป็นงานที่มาจากสวรรค์ ไวท์ฟิลด์เคยเรียกธรรมมาสน์ของเขาว่าเป็นบัลลังก์ และบรรดาผู้ที่รู้จักความสุขของการลิ้มทุกสิ่งนอกจากหิวข้อที่เต็มด้วยสง่าราศีจับใจที่สุดคือพระคริสต์ทรงถูกตรึงที่ไม้กางเขนนั้น จะเป็นพยานว่าคำนี้ถูกใช้อย่างเหมาะสม นี่เป็นการอาบน้ำจากเมืองบรมสุขเกษมเพื่อเทศนาพร้อมกับพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ส่งลงมาจากสวรรค์ แทบเป็นไปไม่ได้เลย ที่ชายคนหนึ่ง ซึ่งอยู่ด้านหลังผิงศพนี้ จะเข้าใกล้สวรรค์มากกว่านักเทศน์ เมื่อการทรงสถิตขององค์จอมเจ้านายอยู่กับเขาในทันทีจากทุกความคิดและความห่วงใย จงรักษาพันธกิจเดียวที่มีอยู่ในมือนี้ และนั่นคือพันธกิจยิ่งใหญ่ที่สุดซึ่งเคยครอบครองความคิดและจิตใจของสิ่งทรงสร้าง¹

โรเบิร์ต เมอร์เรย์ เอ็มเซเนียเคยตระหนักขณะเทศนาว่า “สิ่งนั้นเข้ามาหาข้าพเจ้าที่ธรรมมาสน์ ว่าหากได้เป็นผู้รับใช้ ข้าพเจ้าอาจเฟลิดเฟลีนไปกับการมีสัมพันธสนิกับพระเจ้าในสถานการณ์นั้น”²

คุณเคยลิ้มรสความสุขนั้นหรือไม่? คุณเคยอาบน้ำนั้นหรือไม่? เคยปีติยินดีกับความหอมหวานของความใกล้ชิดสนิทกับพระเจ้าหรือไม่? ถ้าคุณมี คุณรู้ไหมว่า นอกจากการทำงานหนักและความปวดใจแล้ว งานพันธกิจอภิบาลยังมีความปีติยินดีที่หายากมาก สันติสุขของงานพันธกิจอภิบาลนั้นมีมากมายจนคุณรู้สึกมีความต้องการมันมากเกินไป

ดังนั้นนี่คือคำสั่งท้ายของผม จงทวงแหวนพระคริสต์ แม้ว่างานอภิบาลจะดีเพียงใด แต่พระเยซูทรงดีกว่าอย่างไรที่เปรี๊ยะ พระคริสต์ผู้เป็นขึ้นจากตาย ทรงถูกยกย่องเทิดทูน และจะเสด็จกลับมาในเร็วๆ นี้ ทรงประกาศต่อประชากรของพระองค์ผู้เฝ้ารอคอย ทนทุกข์ และกระหายหาว่า “เราคืออัลฟา และโอเมกา เป็นเบื้องต้นและเบื้องปลาย เป็นปฐมและอวสาน” (วิวรณ์ 22:13) พระคริสต์ทรงเป็นจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดของงานพันธกิจอภิบาล พระองค์ทรงเป็นจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดของความสัมพันธ์ของคุณกับพระเจ้า พระองค์คือจุดเริ่มต้นและจุดจบของชีวิตคุณ พระองค์ทรงเป็นจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดของจักรวาล จงทวงแหวนพระองค์มากกว่าที่คุณทวงแหวนการรับใช้พระองค์ จงทวงแหวนพระองค์มากกว่าที่คุณทวงแหวนการบอกคนอื่นเกี่ยวกับพระองค์ จงทวงแหวนพระคริสต์ “เพราะว่าสำหรับข้าพเจ้า การมีชีวิตอยู่ก็เพื่อพระคริสต์ และการตายก็ได้กำไร” (ฟิลิปปี 1:21)

ผมรู้จักบุคคลที่มีชีวิตอยู่เพียงไม่กี่คนที่ทำเรื่องนี้ได้ดีกว่าเรย์ ออร์ทแลนด์ จูเนียร์ ซึ่งเพิ่งเกษียณจากการเป็นศิษยาภิบาลที่คริสตจักรอิมมานูเอลแนชวิลล์ เรย์เป็นลูกของคนที่อยู่ในทางพระเจ้าและเป็นพ่อของลูกที่อยู่ในทางพระเจ้า เรย์เรียนรู้ที่จะทวงแหวนพระคริสต์จากพ่อของเขาและสอนลูกของตนให้ทวงแหวนพระคริสต์ ย่อหน้าสุดท้ายของหนังสือเล่มนี้จะเป็นย่อหน้าสุดท้ายที่ เรย์ ออร์ทแลนด์ จูเนียร์ได้กล่าวกับลูกชายของเขา

เช้าตรู่ของวันอาทิตย์ที่ 22 กรกฎาคม ปี 2007 พ่อของข้าพเจ้าตื่นขึ้นในห้องผู้ป่วยของโรงพยาบาลในนิวพอร์ตบีช เขารู้ว่าในที่สุดก็ถึงวันที่เขาจะต้องจากชีวิตนี้ไป เขาให้พยาบาลโทรหาคนในครอบครัว ข้าพเจ้ากับเจนีผู้เป็นภรรยาอยู่ไกลถึงไอร์แลนด์เพื่อไปทำพันธกิจที่นั่นในวันนั้น เราไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นที่บ้าน แต่ครอบครัวมารวมกันที่ข้างเตียงของพ่อ พวกเขาอ่านพระคัมภีร์ พวกเขาร้องเพลง คุณพ่อกล่าวคำอวยพรและคำตักเตือนจากบรรพบุรุษแก่แต่ละคน เป็นถ้อยคำหนุนใจและนำทางชีวิตอย่างเหมาะสม เขากล่าวคำอวยพรของอาโรนเหนือพวกเขาทั้งหมดว่า “ขอพระยาห์เวห์ทรงอวยพรท่าน และพิทักษ์รักษาท่าน ขอพระยาห์เวห์ทรงให้พระพักตร์ของพระองค์ทอแสงแก่ท่าน และทรงพระกรุณาท่าน ขอพระยาห์เวห์เงยพระพักตร์ของพระองค์ต่อท่าน และประทานสวัสดิภาพแก่ท่าน” (กัณดารวิถี 6:24-26)

แล้วเขาก็ล่องหลับไปอย่างเงียบๆ

ต่อมาภายหลัง ข้าพเจ้าถามน้องสาวเกี่ยวกับข้อความที่พ่อกล่าวถึงข้าพเจ้า ถ้อยคำเหล่านั้นคือ «ฝากบอกเจ้าลูกชายด้วยว่า พันธกิจไม่ใช่ทุกอย่าง พระเยซูต่างหากที่เป็น»³

เชิงอรรถ

ส่วนที่ 1

บทที่ 1

- 1 แนวคิดในบทนี้ส่วนหนึ่งนำมาจากบทความของผมชื่อ “สมมติฐานสองข้อแห่งการทรงเรียกเข้าสู่งานพันธกิจ” 9Marks, สิงหาคม 24, 2014, <https://www.9marks.org/article/the-double-presumption-of-calling-to-ministry/> ผมนำบางแนวคิดมาปรับปรุงแก้ไขอย่างถี่ถ้วน
- 2 *The Book of Church Order of the Presbyterian Church in America* (สำนักงานธุรการแห่งสมัชชาใหญ่ของคริสตจักรเพรสไบทีเรียนในอเมริกา, 2019), 16–1. ดูข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่ <https://www.pcaac.org/wp-content/uploads/2019/10/BCO-2019-with-bookmarks-for-website-1.pdf>.
- 3 สำหรับการศึกษาเบื้องต้น เรื่องการใช้คำแทนกันของคำว่า “ผู้ปกครอง” “ผู้ดูแล” และ “ศิษยาภิบาล” ในพันธสัญญาใหม่ ดู เบนจามิน แอล. แมร์เคิล “The Scriptural Basis for Elders,” ใน *Baptist Foundations: Church Government for an Anti-Institutional Age*, บรรณาธิการโดยมาร์ค เดเวอร์ และโจนาธาน ลีแมน (Nashville, TN: B&H Academic, 2015), 243–52
- 4 สำหรับตัวอย่างดั้งเดิม ดูที่ เอ็ดมันด์ พี. คลาวน์, *Called to the Ministry* (Philipsburg, NJ: P&R, 1964)

- 5 ชาร์ลส์ สเปนเซอร์เจียน, *Lectures to My Students: Complete and Unabridged* (Grand Rapids, MI: Zondervan, 1954), 26–27 (เน้นต้นฉบับ) ผมเป็นหนี้บุญคุณเควิน ดียังที่ทำให้ผมกลับมาสนใจสเปนเซอร์เจียน, “A Quibble with Spurgeon,” *The Gospel Coalition*, 2 กันยายน 2010, <https://www.thegospelcoalition.org/blogs/kevin-deyoung/a-quibble-with-spurgeon/>.

บทที่ 2

- 1 สำหรับการประยุกต์ใช้แนวคิดเรื่องสิทธิอำนาจของคริสเตียนอย่างกระชับและลึกซึ้ง, ดู แอนดี้ เคร้าช์, *Strong and Weak: Embracing a Life of Love, Risk, and True Flourishing* (Downers Grove, IL: Inter Varsity Press, 2016).
- 2 เควิน เจ. แวนฮูเซอร์, *Biblical Authority after Babel: Retrieving the Solas in the Spirit of Mere Protestant Christianity* (Grand Rapids, MI: Brazos, 2016), 87.

บทที่ 3

- 1 ผมติดค้างคำอุปมานี้ต่อบรูซ เค. วอล์ทก์, *An Old Testament Theology: An Exegetical, Canonical, and Thematic Approach* (แกรนด์แรพิดส์, MI: ซอนเดอร์แวน, 2007), 206: “เมื่อมีคนกบฏต่อบทบัญญัติและข้อบังคับที่เปิดเผยโดยพระเจ้าในโทราห์ ... พวกเขา กบฏต่อพระบัญชาแห่งการทรงสร้าง และจะต้องทนทุกข์ทรมานกับผลที่ตามมา การนำระบบจริยธรรมที่ตรึงกันข้ามกับพระประสงค์ที่เปิดเผยของพระเจ้าผู้สร้างเป็นการต่อต้านพระองค์ สิ่งนี้ช่างเจ็บปวดและน่าผิดหวัง สิ่งเลวร้ายที่สุดคือมันถึงตาย”
- 2 สำหรับการแก้ไขที่สมเหตุสมผลสำหรับวิธีการทรงนำและการตัดสินใจที่เป็นความคิดส่วนตัวมากเกินไป, ดู เควิน เดอยัง, *Just Do Something: A Liberating Approach to Finding God's Will* (ชิคาโก, IL: สำนักพิมพ์มู้ดดี, 2014)

- 3 เจ. อาร์. อาร์. โทลคีน, *ภาคมหันตภัยแห่งแหวน: ส่วนแรกของเดอะลอร์ดออฟเดอะริงส์* (นิวยอร์ก: เดล เรย์, 2012), 65.
- 4 จากการค้นหาทางอินเทอร์เน็ตโดยสังเขปพบว่า รูปนี้ถูกใช้บ่อยครั้งในความพยายามป้องกันอาชญากรรมในชุมชน แต่นี่ก็ยังทำให้ผมนึกไม่ออกว่าพบครั้งแรกที่ไหน

บทที่ 4

- 1 แอนดรูว์ วิลสัน, “เกณฑ์การค้นหาสองชุด,” *Think* (blog), 24 กุมภาพันธ์ 2020, https://thinktheology.co.uk/blog/article/two_sets_of_search_criteria วิลสันไม่เปิดเผยว่าคุณสมบัติชุดแรกมาจากที่ไหน แต่คนอเมริกันผู้อ่านน่าจะเห็นอย่างผมได้เปิดเผยเรื่องนี้ไปแล้ว
- 2 แหล่งที่มาอยู่ในหน้า “Pastoral Search” บนเว็บไซต์ของคริสตจักรวิลโลว์ครีกคอมมูนิตีซึ่งก่อนหน้านี้อยู่ที่ <https://www.willowcreek.org/en/about/elders-and-leadership/pastoral-search#profile> แต่ถูกลบไปหลังจากการค้นหาศิษยาภิบาลของพวกเขาจบลง
- 3 คำพูดของผมเกี่ยวกับข้อความนี้แตกต่างจากแอนดรูว์ เนื่องจากผมนำมาจากพระสันตะปาปาเกรกอรีผู้ยิ่งใหญ่, *The Book of Pastoral Rule*, แปลโดย จอร์จ อี. เดมาโคโพลัส, คำสอนของผู้เชื่อแห่งคริสตจักรยุคแรก 34 (เครสต์วูด, NY: สำนักพิมพ์พระคริสตธรรมเซนต์วลาดิเมียร์, 2007), 43–44 ทำยวรรคกล่าวถึงอิสยาห์ 58:9
- 4 ดู ดี. เอ. คาร์สัน, “Defining Elders,” 9Marks, 4 มกราคม 1999, <https://www.9marks.org/article/defining-elders-2/> คำอธิบายพระคัมภีร์ของผมเกี่ยวกับรายการทั้งสองนี้เป็นหนึ่งต่อบทความของคาร์สัน ดูเพิ่มเติม โดยเฉพาะอย่างยิ่งการอภิปรายของคาร์สันเรื่อง “สามของภรรยาคนเดียว” ซึ่งเสนอข้อโต้แย้งที่ผมเองใช้เป็นหลัก

- 5 สำหรับการอภิปรายที่เป็นประโยชน์ซึ่งได้ให้มุมมองกับผมเช่นนี้, ดู จัสติน เทย์เลอร์ “You Asked: Does an Unbelieving Child Disqualify an Elder?” แนวร่วมพระกิตติคุณ, 2 พฤศจิกายน 2011, <https://www.thegospelcoalition.org/article/you-asked-does-an-unbelieving-child-disqualify-an-elder/>
- 6 ย่อหน้านี้ยืมภาพพจน์มาจากการอภิปรายเรื่องเข้มทิศทางศีลธรรม ในฐานะอุปกรณ์เชิงกลยุทธ์จากหนังสือบทเรียนเรื่องการเป็นผู้นำ จากประวัติศาสตร์ของ จอห์น ลูอิส แกดดิส, *On Grand Strategy* (นิวยอร์ก: เพนกวิน, 2018), 16–17.

ส่วนที่ 2

บทที่ 5

- 1 จอห์น แมคฟี, *Heirs of General Practice*, (นิวยอร์ก: ฟาร์ราร์, สเตรสและจิรุซ์, 1984), 81.

บทที่ 6

- 1 เจสัน บี. ฮูด, *Imitating God in Christ: Recapturing a Biblical Pattern* (ดาวเนอร์สโกรฟ, IL: สำนักพิมพ์อินเตอร์วาร์ชิตี, 2013), 190. งานของฮูดนำเสนอศาสนศาสตร์แห่งการเลียนแบบตามพระคัมภีร์อย่างเข้มข้นและชาญฉลาด ให้อ่านที่ 12 เรื่องคริสตจักรในฐานะชุมชนแห่งการเลียนแบบ
- 2 ดู เซเนก้า, *Ad Lucilium* 6.4, ใน *Seneca IV: Ad Lucilium Epistulae Morales I; Books I–LXV*, แปลโดย อาร์. เอ็ม. กัมเมเร, ห้องสมุดโลกคลาสสิก (เคมบริดจ์, แมสซาชูเซตส์: Harvard University Press, 1917), 27, 29: “ก่อนอื่น คุณต้องไปยังที่ที่เกิดเหตุ เพราะผู้คนเชื่อมั่นในตาของตนมากกว่าหู และประการที่สอง เพราะหนทางนั้นยาวไกลหากปฏิบัติตามคำสั่งสอน แต่จะทางนั้นสั้นและเป็นประโยชน์หากปฏิบัติตามตัวอย่าง คลีนเทส (Cleanthes) คงไม่อาจเป็นภาพลักษณ์ของเซโน (Zeno) ได้ชัดเจน หากเขาเพียงแค่อ้างการบรรยายของเซโน เขามีส่วนร่วมในชีวิตของเซโน มองเห็นจุดประสงค์ที่ซ่อนเร้นของเซโน และเฝ้าดูเซโนเพื่อดูว่า เซโนดำเนินชีวิตตามกฎของตนเองหรือไม่”

- 3 ดู ผลงานที่มีประโยชน์ต่อการอภิบาลและตีความด้วยความเข้าใจเชิงลึกของ แอนดรูว์ เดวิด นาเซลลีและ เจ. ดี. โครว์ลีย์, *Conscience: What It Is, How to Train It, and Loving Those Who Differ* (วิตัน, IL: ครอสเวย์, 2016)

บทที่ 7

- 1 จอห์น ไฟเฟอร์, *Brothers, We Are Not Professionals: A Plea to Pastors for Radical Ministry*, ปรับปรุงและเพิ่มเติมเนื้อหา ed. (แนชวิลล์, เทนเนสซี: B&H, 2013)
- 2 ประโยคนี้และประโยคถัดไปมาจากมาร์ค เดเวอร์, *Discipling: How to Help Others Follow Jesus* (วิตัน, IL: ครอสเวย์, 2016), 13.
- 3 เจ. แม็ค สไตลส์, *Evangelism: How the Whole Church Speaks of Jesus* (วิตัน, IL: ครอสเวย์, 2014), 26.
- 4 สำหรับคำแนะนำที่เจาะจงในส่วนหลัง โปรดดูที่ โทมัส บรูคส์, *Precious Remedies Against Satan's Devices* (เอดินบะระ: แบนเนอร์ ออฟ ทูท, 1968)
- 5 ชาลส์ สเปอร์เจียน, *Lectures to My Students: Complete and Unabridged* (แกรนด์แรพิดส์, MI: ซอนเดอร์แวน, 1954), 169.
- 6 ผมนำวลีสุดท้ายจากเรียงความเรื่อง "Membership," ของ ซี. เอส. ลูอิส ใน *Fern-seed and Elephants: And Other Essays on Christianity* (ลอนดอน: ฟาวท์ เพเพอร์แบล็ค, 1975), 18: "การสละความเป็นส่วนตัวอันเห็นแก่ตัวซึ่งเรียกร้องจากเราทุกวันนี้ได้รับการตอบแทนเป็นร้อยเท่าทุกวันในการเติบโตของคุณลักษณะอย่างแท้จริงซึ่งชีวิตแห่งพระกายนั้นส่งเสริม ผู้ที่เป็นอวัยวะของกันและกันจะมีความหลากหลายเหมือนมือและหู นั่นเป็นเหตุผลว่าทำไมคนในโลกจึงเหมือนกันอย่างน่าเบื่อหน่ายเมื่อเทียบกับธรรมชาติที่หลากหลายอย่างน่าอัศจรรย์ การเชื่อฟังเป็นหนทางสู่เสรีภาพ ความถ่อมใจเป็นหนทางสู่ความสุข ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวเป็นหนทางสู่การสร้างบุคลิกลักษณะ"

บทที่ 8

1. เฮอร์แมน บาวิงค์, *The Christian Family*, แปลโดย เนลสัน ดี. โคลสเตอร์แมน (แกรนด์แรพิดส์, MI: สำนักพิมพ์ห้องสมุดคริสเตียน, 2012), 96-97.
2. ดักลาส วิลสัน, *หิวกระหายความเป็นพ่อ: ทำไมพระเจ้าทรงเรียกผู้ชายรักและเป็นผู้ปกครองครอบครัวของตน* (แนชวิลล์, เทนเนสซี: โทมัส เนลสัน, 2012), 42.
3. โจนาธาน ลีแมน, *Political Church: The Local Assembly as Embassy of Christ's Rule*, *Studies in Christian Doctrine and Scripture* (ดาวเนอร์สโกรฟ, IL: สำนักพิมพ์อินเตอร์วาซิตี, 2016), 108. การอภิปรายของผมในย่อหน้านี้เป็นหนัต่อเนื้อหาหน้า 107 ยิ่งไปกว่านั้น สองย่อหน้าด้านล่าง วลี “การอภิบาลค่อย ๆ เปลี่ยนเป็นการเมือง” มาจากการสนทนากับโจนาธานเมื่อหลายปีก่อน

บทที่ 9

1. สำหรับคำแนะนำในภาคปฏิบัติที่เป็นประโยชน์อย่างมากต่อวิธีใคร่ครวญพระคัมภีร์ ดู โด널ด์ เอส. วิทนี, *Spiritual Disciplines for the Christian Life*, ฉบับขยายและแก้ไข (โคโลราโด สปริงส์, CO: สำนักพิมพ์เนฟ, 2014), 46-69.
2. สำหรับแรงจูงใจอื่น ๆ เพื่อการจดจำพระคัมภีร์และคำแนะนำเกี่ยวกับวิธีจดจำ ดู วิทนี, *Spiritual Disciplines for the Christian Life*, 39-45 นอกจากนี้ แม้ว่าผมจะไม่ได้ทำตามวิธีการของเขาทุกกระเปียดนี้ แต่แอนดรูว์ เดวิส “An Approach to Extended Memorization of Scripture” ก็เป็นแนวทางที่เป็นประโยชน์ ซึ่งดูได้ที่ <http://www.fbcdurham.org/wp-content/uploads/2015/07/Scripture-Memory-Booklet-for-Publication-Website-Layout.pdf> เข้าถึงเมื่อ 27 เมษายน 2020

- 3 จอห์น เว็บบสเตอร์, "The Dogmatic Location of the Canon," in *Word and Church: Essays in Church Dogmatics*, Cornerstone Series (ลอนดอน: บูมเบอรี ที่แอนที คลาร์ค, 2016), 46: "หากสารบบพระคัมภีร์มีหน้าที่สื่อสารเพื่อการสามัคคีธรรมของพระเจ้ากับคริสตจักรที่ถือตั้ง หากสารบบนี้เป็นส่วนหนึ่งของประวัติศาสตร์แห่งการพิพากษาและพระเมตตา เช่นนั้น พระคัมภีร์ก็ไม่อาจเป็นเพียงปัจจัยที่คงที่ หรือเป็นเพียงอำนาจที่ชอบธรรมตามกฎหมาย แต่เป็นสถานที่ซึ่งได้อินพระดำรัสจากสวรรค์ พระคัมภีร์จึงเป็น—หรือควรจะเป็น—มีที่ปักใจของคริสตจักร"
- 4 ผมนิยามภาพนี้มาจากคำเทศนาของไมค์ บูลมอร์ ที่งาน 9Marks ในการประชุม SBTS ในปี 2013 ซึ่งเขาใช้คำอุปมาเกี่ยวกับคำเทศนาเชิงอรรถอธิบาย ดูได้ที่ http://media.9marks.org/audio/9marksatSBTS_1.mp3 เข้าถึงได้เมื่อวันที่ 27 เมษายน 2020

บทที่ 12

- 1 สำหรับแนวทางภาคปฏิบัติสองประการสำหรับการเทศนาเชิงอรรถอธิบาย โปรดดูที่ เดวิด เฮล์ม, *Expositional Preaching: How We Speak God's Word Today* (วีสัน, IL: ครอสเวย์, 2014) และ มาร์ค เดเวอร์ และ เกร็ก กิลเบิร์ต, *Preach: Theology Meets Practice* (แนชวิลล์, TN: บีแอนด์เอช, 2012) คำจำกัดความของคำอธิบายต่อไปนี้ดัดแปลงมาจากเดเวอร์และกิลเบิร์ต
- 2 ดูตัวอย่าง "9สัญญาณของคริสตจักรที่แข็งแกร่ง," 9Marks, <https://www.9marks.org/about/the-nine-marks/> เข้าถึงเมื่อ 24 พฤศจิกายน 2020
- 3 ที. เอช. เอล. ปาร์เกอร์, *Calvin's Preaching* (เอดินบะระ: ที่แอนด์ที คลาร์ก, 1992), 79.
- 4 นี่คือการนำเสนอของแอนดรูว์ วิลสัน ถึง "five steps of apprenticeship" ของเดฟ เฟอร์กูสัน ดู เดฟ เฟอร์กูสัน และวอร์เรน เบิร์ด, *Hero Maker: Five Essential Practices for Leaders to Multiply Leaders* (แกรนด์แรพิดส์, IL: ซอนเดอร์วอน, 2018), 131-34

- 5 ชาร์ลส์ สเปอร์เจียน, *Lectures to My Students: Complete and Unabridged* (แกรนด์แรพิดส์, MI: ซอนเดอร์แวน, 1954), 146.
- 6 เจ. อาร์. อาร์. โทลคีน, *มหันตภัยแห่งแหวน: เป็นภาคแรกของลอร์ดออฟเดอะริงส์* (นิวยอร์ก: เดล เรย์, 2012), 194.
- 7 สเปอร์เจียน, *การสอนแก่นักศึกษาของข้าพเจ้า*, 146
- 8 การอ่านหนังสือเกี่ยวกับวิธีการเขียนเป็นประจำช่วยผมได้มากในการเทศนา รายชื่อหนังสือทั้ง4เล่มที่ชื่นชอบมีดังนี้: โจเซฟ เอ็ม. วิลเลียมส์และ โจเซฟ บิชอป, *Style: Lessons in Clarity and Grace*, พิมพ์ครั้งที่ 12 ed. (นิวยอร์ก: เพียร์สัน, 2016) เป็นบทนาที่ดีที่สุดที่ผมพบในการเขียนประโยคที่ชัดเจน กระชับ และย่อหน้าที่ตรงประเด็น คู่มือรูปแบบการเขียนที่ผมชื่นชอบที่สุดคือ สตีเวน พิงค์เกอร์, *The Sense of Style: The Thinking Person's Guide to Writing in the 21st Century* (นิวยอร์ก: ไวกิง, 2014) สองส่วนแรกของหนังสือกลั่นกรองบทเรียนจากผลงานทรงคุณค่ามากมาย ส่วนสุดท้ายคือคู่มือการใช้งานอย่างย่อเบื้องต้น โจ โมแรน, *First You Write a Sentence: The Elements of Reading, Writing . . . and Life* (นิวยอร์ก: เพนกวิน, 2019) เป็นงานเขียนที่เปี่ยมไหวพริบและฉลาด และจะปรับการฟังของคุณให้เข้ากับจังหวะและเสียงเพลงของประโยคสุดท้ายนี้ ผมขอให้คุณตอบรับคำเชิญของสแตนลีย์ พิชเพื่อเข้าร่วม “กลุ่มของผู้สังเกตประโยค” หนังสือของเขาเรื่อง *How to Write a Sentence: And How to Read One* (นิวยอร์ก: ฮาร์เปอร์คอลลินส์, 2011) เป็นเรื่องที่น่ายินดี คุณจะรักหนังสือของศาสตราจารย์ชาวอังกฤษแนวโพสตีโมเดิร์นที่จบลงด้วยการที่คริสเตียนของ จอห์น บันยัน หนีการทำลายล้างพร้อมกับเอานิ้วอุดหูขณะที่เขาร้องออกมาว่า “ชีวิต! ชีวิต! ชีวิตนิรันดร์!” ได้อย่างไร

บทที่ 13

- 1 โยฮันน์ จอร์จ ฮามันน์, *Sämtliche Werke*, ed. โจเซฟ แन्दเลอร์, ชุด 6 (เวียนนา: เฮร์เดอร์, 1949–57), 2:260. อ้างถึงใน ออสวัลด์ ไบเออร์, "God as Author: On the Theological Foundations of Hamann's Authorial Poetics, แปลโดย จอห์น อาร์. เบตซ์, ใน ลิซ่า มารี แอนเดอร์สัน, ed., *ฮามานและประเพณี หัวข้อในปรัชญาทางประวัติศาสตร์* (ชิคาโก, IL: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยนอร์ทเวสเทิร์น, 2012), 164
- 2 รายละเอียดทั้งหมดสำหรับผลงานทั้งสามเล่มนี้: ที. เดสมอนด์ อเล็กซานเดอร์, *From Eden to the New Jerusalem: An Introduction to Biblical Theology*, (แกรนด์แรพิดส์, MI: เครเกล, 2008); จี. เค. บील, *Temple and the Church's Mission: A Biblical Theology of the Dwelling Place of God*, *New Studies in Biblical Theology* 17 (ดาวเนอร์สโกรฟ, IL: สำนักพิมพ์อินเตอร์วาร์ด, 2004); สตีเวน เจ. เวลล์ม, *God the Son Incarnate: The Doctrine of Christ*, *Foundations of Evangelical Theology* (วีน, IL: ครอสเวย์, 2016)
- 3 ซี. เอส. ลูอิส, "บทนำ," ใน อาธานาเซียน, *On the Incarnation: The Treatise De Incarnatione Verbi Dei* แปลและปรับปรุงโดยนักการศึกษาแห่ง ซี.เอส.เอ็ม.วี., ผู้เชื่อคริสต์จักรยุคแรก ที่มีชื่อเสียง 3 (ต้นฉบับ ตีพิมพ์. 1944; คริสตอว์ด, นิวยอร์ก: สำนักพิมพ์พระคริสตธรรมเซนต์ลาลูมิร์, 1977), 5 (เน้นต้นฉบับ)

- 4 สำหรับการแปลที่มีความสามารถและฉบับพิมพ์ที่เข้าถึงได้อย่างกว้างขวางนอกเหนือจากฉบับของ อาธานาเซียส, *On the Incarnation*, ที่อ้างถึงข้างต้น โปรดดูที่ อีเรเนียสแห่งลียง, *On the Apostolic Preaching*, แปลโดย จอห์น แบร์, *Popular Patristics* 17 (เครสตัวูด, นิวยอร์ก: สำนักพิมพ์พระคริสตธรรมเซ็นต์วาลาดีมีร์, 1997); ออกัสติน, *The Confessions*, แปลโดย Maria Boulding, ผลงานของเซ็นต์ออกัสติน I/1 (พิมพ์ครั้งที่ 2; ไฮด์ปาร์ค, NY: สำนักพิมพ์นิวซีดี, 2012); ซีริลแห่งอเล็กซานเดรีย *On the Unity of Christ*, แปลโดย จอห์น แอนโรนี แมคกักกิน, *Popular Patristics* 13 (เครสตัวูด, นิวยอร์ก: สำนักพิมพ์พระคริสตธรรมเซ็นต์วาลาดีมีร์, 1995); มาร์ติน ลูเทอร์, *The Bondage of the Will*, แปลโดย เจ. ไอ. แพ็คเกอร์และ โอ. อาร์. จอห์นสตัน (แกรนด์แรพิดส์, MI: เบเกอร์, 1957); จอห์น คาลวิน, *Institutes of the Christian Religion*, แปลโดย ฟอร์ด ลูอิส แบทเทิลส์, ed จอห์น ที. แมคนีล, ห้องสมุดของคริสเตียนคลาสสิก, ชุด 2 (หลุยส์วิลล์ KY: เวสต์มินสเตอร์ จอห์น น็อกซ์, 1960); จอห์น บันยัน, *The Pilgrim's Progress* (เอดินบะระ: แบนเนอรัอพอรุท,
- 5 จอห์น แมคฟี, *Oranges* (นิวยอร์ก: ฟาร์ราร์ สเตราส์ และจัวร์, 1967); จอห์น แมคฟี, *Looking for a Ship* (นิวยอร์ก: ฟาร์ราร์ สเตราส์ และจัวร์, 1990)
- 6 โธมัส วัตสัน, *A Body of Divinity* (ต้นฉบับ pub. 1692; ตีพิมพ์อีกครั้ง., เอดินบะระ: แบนเนอรัอพอรุท, 1958); ซี. เอช. สเปอร์เจียน, *Morning and Evening* (ต้นฉบับ ตีพิมพ์. 1865; ตีพิมพ์อีกครั้ง, เฟิร์น, รอส-ไชร์, UK: คริสเตียนเฮอริเทส, 2014)
- 7 นี่คือหัวข้อของ อลัน เจคอบส์, *The Pleasures of Reading in an Age of Distraction* (อีอกซ์ฟอร์ด: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยอีอกซ์ฟอร์ด, 2011) คำพูดต่อไปนี้มาจากหน้า 17

บทที่ 14

- 1 ดูตัวอย่าง คำเทศนาแต่งตั้งที่ <https://www.9marks.org/message/four-ps-faithful-pastorate/> เข้าถึงเมื่อวันที่ 7 พฤษภาคม 2020
- 2 ดู ชื่อหนังสือ 3 บทที่ 20 ใน จอห์น คาลวิน, *Institutes of the Christian Religion*, แปลโดย ฟอร์ด ลูอิส แบทเทิลส์, ed. จอห์น ที. แมคเนล, ห้องสมุดคริสเตียนคลาสสิก, 2 เล่ม (ลุยวิลล์, KY: เวสต์มินสเตอร์ จอห์น น็อกซ์, 1960), 2:850: “การอธิษฐาน ซึ่งใช้การฝึกฝนหลักของความเชื่อ และโดยวิธีนี้ เราได้รับผลประโยชน์จากพระเจ้าทุกวัน”
- 3 โทมัส บรูคส์, *The Secret Key to Heaven: The Vital Importance of Private Prayer*, หนังสือปกอ่อนกลุ่มเพียวริตัน (ตีพิมพ์ครั้งแรก 1665; ตีพิมพ์อีกครั้ง, เอ็ดวินบะระ: แบนเนอร์ ออฟฟรุท, 2006), 189.
- 4 สำหรับคำแนะนำง่ายๆ อันยอดเยี่ยมเกี่ยวกับเรื่องนี้ โปรดดูที่ โดนัลด์ เอส. วิทนี, *Praying the Bible* (วีตัน, IL: ครอสเวย์, 2015)
- 5 ดู ดี. เอ. คาร์สัน, *Praying with Paul: A Call to Spiritual Reformation* (แกรนด์แรพิดส์, MI: เบเกอร์, 2014)
- 6 สำหรับบทนำที่เคลื่อนไหวและให้คำแนะนำเกี่ยวกับการคร่ำครวญ โปรดดู มาร์ค วโรก๊อป, *Dark Clouds, Deep Mercy: Discovering the Grace of Lament* (วีตัน, IL: ครอสเวย์, 2019)
- 7 บรูคส์, *The Secret Key to Heaven*, 35

บทที่ 15

- 1 จัสติน โฮล์คอมบ์ “Porn Is Not Harmless. It's Cruel.” The Gospel Coalition, 16 ตุลาคม 2017, <https://www.thegospelcoalition.org/article/porn-is-not-harmless-its-cruel/>
- 2 ผมขอยืมวลีนี้มาจาก เควิน เดอเย้ง, *The Hole In Our Holiness: Filling the Gap between Gospel Passion and the Pursuit of Godliness* (วีนตัน, IL: ครอสเวย์, 2012), 118 แม้ว่าเขาจะเน้นเรื่องทางฝ่ายโลกโดยทั่วไป
- 3 แอนดรูว์ เดวิด นาเซลลี, “Seven Reasons You Should Not Indulge in Pornography,” *Themelios* 41, หมายเลข 3 (2559): 480; ดูได้ที่ <http://tgc-documents.s3.amazonaws.com/themelios/Themelios41-3.pdf>
- 4 ผมติดค้างคำถามนี้และคำถามติดตามผลที่ตามมาสำหรับบทความที่เปิดมุมมองของจอห์น เฮนเดอร์สัน “The Sins Behind the Sin of Pornography,” *วารสาร 9Marks*, 30 ตุลาคม 2018, <https://www.9marks.org/article/the-sins-behind-the-sin-of-pornography/>.

บทที่ 16

- 1 หลักความเชื่อแบปติสต์ หรือ credobaptist เชื่อว่าคนที่จะบัพติศมาได้นั้นจะต้องเป็นคนที่สามารถสารภาพความเชื่อในพระคริสต์ได้เท่านั้น ด้วยเหตุนี้ จึงไม่มีการบัพติศมาเด็กทารก—ผู้แปล

บทที่ 18

- 1 เจมส์ บอลด์วิน, *Nobody Knows My Name: More Notes of a Native Son* (ตีพิมพ์ต้นฉบับ. 1961; ตีพิมพ์อีกครั้ง, วินเทจ: นีวยอร์ค, 1993), 61–62

บทที่ 19

- 1 ดู the Westminster Confession of Faith 1.6: “พระดำริทั้งสิ้นของพระเจ้าเกี่ยวกับทุกสิ่งที่เป็นสำหรับพระเกียรติสิริของพระองค์เอง ความรอดของมนุษย์ ความเชื่อและชีวิต ถูกกำหนดไว้อย่างชัดเจนในพระคัมภีร์ หรือโดยผลลัพธ์จากสิ่งดีที่จำเป็นซึ่งสรุปจากพระคัมภีร์: ซึ่งไม่อาจเพิ่มเติมได้อีกไม่ว่าจะเป็นเวลาใด ไม่ว่า จะโดยการเปิดเผยใหม่ของพระวิญญาณหรือประเพณีของมนุษย์” ใน *In The Westminster Confession of Faith and Catechisms: As Adopted by the Presbyterian Church in America* (ลอว์เรนซ์วิลล์, GA: คริสเตียนศึกษาและสื่อสิ่งพิมพ์, 2005), 5. ดูได้ที่ <https://www.pcaac.org/wp-content/uploads/2019/11/WCFScriptureProofs.pdf>
- 2 ผมตอบคำถามที่ว่าพันธสัญญาใหม่ให้รูปแบบที่ชัดเจนของการปกครองในคริสตจักรหรือไม่ใน “เหตุใดรูปแบบการปกครองคริสเตียนในพันธสัญญาใหม่ถึงเป็นสิ่งที่ถูกกำหนดไว้,” *วารสาร 9Marks*, 16 กรกฎาคม 2013, <https://www.9marks.org/article/journalall-churches-saints-why-new-testament-polity-prescriptive/> ตลอดทั้งบทนี้ ผมสรุปและนำข้อโต้แย้งกลับมาใช้ใหม่จากบทความนั้นที่มีเนื้อหายาวความ
- 3 วิลเลียม วิลเลียมส์, *รูปแบบการปกครองคริสตจักรของอัครทูต* (ฟิลาเดลเฟีย, PA: สมาคมสิ่งพิมพ์คณะอเมริกันแบปติสต์, 1874), ตีพิมพ์อีกครั้ง. ใน มาร์ค เดเวอร์, ed., *Polity: Biblical Arguments on How to Conduct Church Life* (วอชิงตัน, DC: พันธกิจนายมาร์ค, 2001), 543–46

- 4 ในหัวข้อที่กล่าวถึงในย่อหน้าต่อไปนี โปรตดู โจนาธาน ลีแมน, “บทนำ—ทำไมต้องมีรูปแบบการปกครอง?” ใน *Baptist Foundations: Church Government for an Anti-Institutional Age*, ed. มาร์ค เดเวอร์ และ โจนาธาน ลีแมน (แนชวิลล์ เทนเนสซี: บีแอนด์เอชอะคาเดมิก, 2015), 1–23; บ็อบบี้ เจมีสัน, *Going Public: Why Baptism Is Required for Church Membership* (แนชวิลล์, TN: บีแอนด์เอชอะคาเดมิก, 2015); บ็อบบี้ เจมีสัน, *Understanding Baptism* (แนชวิลล์, TN: บีแอนด์แฮช, 2016); บ็อบบี้ เจมีสัน, *Understanding the Lord's Supper* (แนชวิลล์, TN: บีแอนด์แฮช, 2016); โจนาธาน ลีแมน, *Church Membership: How the World Knows Who Represents Jesus* (วียัตน์, IL: ครอสเวย์, 2012); โจนาธาน ลีแมน, *Church Discipline: How the Church Protects the Name of Jesus* (วียัตน์, IL: ครอสเวย์, 2012); โจนาธาน ลีแมน, *Don't Fire Your Church Members: The Case for Congregationalism* (แนชวิลล์, TN: บีแอนด์เอชอะคาเดมิก, 2016); แมท เมอร์เกอร์, *Corporate Worship: How the Church Gathers as God's People* (วียัตน์, IL: ครอสเวย์, 2021) ในการกล่าวถึงศาสนพิธีข้างต้น ผมนำมาใช้และเรียบเรียงประโยคใหม่บางประโยคจากงานที่แสดงรายการไว้ที่นี่
- 5 I borrow the phrase “institutional form and order” from Oliver O'Donovan, *The Desire of the Nations: Rediscovering the Roots of Political Theology* (Cambridge: Cambridge University Press, 1996), 172. I discuss O'Donovan's point in *Going Public*, 142–43. ผมขอยืมวลี “รูปแบบและระเบียบในลักษณะของสถาบัน” จาก โอลิเวอร์ โอโดโนแวน, *he Desire of the Nations: Rediscovering the Roots of Political Theology* (เคมบริดจ์: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเคมบริดจ์, 1996), 172 ผมพูดถึงประเด็นของ โอโดโนแวน ใน *Going Public*, 142–43.

บทที่ 22

- 1 ซี. เอช. สเปนอร์เจียน, *Morning and Evening* (ต้นฉบับ ตีพิมพ์. 1865; ตีพิมพ์อีกครั้ง, เฟิร์น, โรส-ไชร์, สหราชอาณาจักร: คริสเตียนเฮอริเทจ, 2014), 702 (เน้นคำโดยต้นฉบับ)

บทที่ 23

- 1 ดี. เอ. คาร์สัน, "The Underbelly of Revival? Five Reflections on Various Failures in the Young, Restless, and Reformed Movement," *Themelios* 39, no. 3 (2557): 405; ดูได้ที่ <http://tgc-documents.s3.amazonaws.com/themelios/Themelios39.3.pdf> คำพูดต่อไปนี้นำมาจากหน้าเดียวกัน
- 2 ดู C. H. Spurgeon's *Autobiography: Compiled from His Diary, Letters, and Records, by His Wife, and His Private Secretary*; ฉบับที่ 1. 1834–1854 (ลอนดอน: พาสมอร์แอนด์อลาบัสเตอร์, 1899), 321

ส่วนที่ 3

บทที่ 24

- 1 ในที่นี้ ผมสะท้อนความคิดจากสกอตต์ อาร์. สเวน, *The Trinity, Short Studies in Systematic Theology* (วีดัน, IL: ครอสเวย์, 2020), 90: "ความเชื่อที่ทำให้ยอมรับพระเจ้าและสิ่งดี ๆ ที่พระเจ้าประทานแก่เราในพระเจ้าผ่านพระกิตติคุณ ไม่ใช่เพียงสิ่งที่ตั้งลำพังเพียงอย่างเดียว แต่เป็นหลักการที่ทำให้คุณธรรมอื่นๆ พวยพุ่งออกมา"
- 2 เฟรเดอริก เดล บรูเนอร์, *The Gospel of John: A Commentary* (แกรนด์แรพิดส์, MI: เอิร์ดแมน, 2012), 1243–44
- 3 จอร์จ มุลเลอร์, *The Autobiography of George Müller* (ลอนดอน: เจ. นิสเบท แอนด์ โค., 1906), 152.
- 4 สำหรับเรื่องราวต่อไปนี ดูที่ เดวิด เมอร์เรย์, *David Martyn Lloyd-Jones: The Fight of Faith 1939–1981* (เอดินบะระ: แบนเนอร์ออฟรูท, 1990), 737–39 ข้อพระคัมภีร์อ้างอิงที่อยู่ในวงเล็บเป็นของผม

บทที่ 26

- 1 ขอขอบคุนบุคคลเหล่านี้เป็นพิเศษ อีริก แบนครอฟต์, เบลค บอยล์สตัน, โนอาห์ เบรเมน, เบรต คาปรานิกา, นาธาน คาร์เตอร์, การ์เร็ตต์ คอนเนอร์, คาเลบ แกรีกสัน และ มาร์ค มินเตอร์
- 2 ตัวอย่างเช่น คำสอนของ มาร์ค เดเวอร์เกี่ยวกับวิธีการหาศิษยาภิบาลของกลุ่ม 9Marks ในการประชุม SEBTS ในปี 2017 ที่ได้ที่ <https://www.9marks.org/message/leadership-mark-dever-session-1-9marks-at-southeastern-2017>; เข้าถึงวันที่ 23 มิถุนายน 2020. ดูบทความเพิ่มเติมของมาร์ก “What’s Wrong With Search Committees? Part 1 of 2 on Finding a Pastor,” 9Marks, 20 ธันวาคม 2010, <https://www.9marks.org/article/whats-wrong-search-commerces-part-1-2-finding-pastor/>, และ “What’s Right About Elders? Part 2 of 2 on Finding a Pastor,” 9Marks, 20 ธันวาคม 2010, <https://www.9marks.org/article/whats-right-about-elders-part-2-2-finding-pastor/>.

บทที่ 27

- 1 ซี. เอช. สเปนอร์เจียน, *Autobiography: Volume 1: The Early Years, 1834–1859*; ฉบับแก้ไข เรียบเรียงโดย ซูซานนาห์ สเปนอร์เจียน และ โจเซฟ ฮาร์รัลด์ (เอดินบะระ: แบนเนอร์ออฟทรูท, 1962), 403–4
- 2 แอนดรูว์ เอ. โบนาร์, บั *Memoir and Remains of Robert Murray M'Cheyne* (เอดินบะระ: แบนเนอร์ออฟทรูท, 1966), 33.
- 3 เรย์ ออร์ทแลนด์, “10 Unforgettable Lessons On Fatherhood,” จากเว็บ Desiring God วันที่ 16 พฤษภาคม 2015, <https://www.desiringgod.org/articles/10-unforgettable-lessons-on-fatherhood>

IX 9Marks

เสริมสร้างคริสตจักรให้เข้มแข็ง

คริสตจักรของคุณเข้มแข็งหรือไม่?

พันธกิจในนัมาร์คเกิดขึ้นเพื่อเสริมสร้างผู้นำคริสตจักรด้วยวิสัยทัศน์ที่ถูกต้องตามพระคัมภีร์และทรัพยากรความรู้ที่ใช้ได้ในทางปฏิบัติ เพื่อสำแดงพระเกียรติสิริของพระเจ้าต่อบรรดาประชาชาติผ่านทางคริสตจักรที่เข้มแข็ง

เพื่อที่จะบรรลุเป้าหมายนี้ เราจึงต้องการช่วยให้คริสตจักรเติบโตขึ้นในสัญลักษณ์ 9 ประการของคริสตจักรที่เข้มแข็งซึ่งมักจะถูกมองข้าม อันได้แก่

1. การเทศนาแบบอรรถาธิบาย
2. หลักคำสอนแห่งข่าวประเสริฐ
3. ความเข้าใจที่ถูกต้องตามพระคัมภีร์เรื่องการกลับใจเชื่อและการประกาศข่าวประเสริฐ
4. การเป็นสมาชิกคริสตจักรที่ต้องตามพระคัมภีร์
5. การลงวินัยคริสตจักรที่ต้องตามพระคัมภีร์
6. ภาระใจในเรื่องการสร้างสาวกและการเติบโตที่ต้องตามพระคัมภีร์
7. การเป็นผู้นำคริสตจักรที่ต้องตามพระคัมภีร์
8. ความเข้าใจเรื่องการอธิษฐานที่ต้องตามพระคัมภีร์
9. ความเข้าใจและแนวทางปฏิบัติสำหรับงานมิชชั่นที่ต้องตามพระคัมภีร์

พันธกิจในนัมาร์คเขียนบทความ หนังสือ บทวิเคราะห์หนังสือ และวารสารออนไลน์ เราจัดการประชุมบันทึกการสัมมนา และผลิตทรัพยากรความรู้ในรูปแบบอื่นๆ เพื่อเตรียมคริสตจักรให้พร้อมสำหรับการสำแดงพระเกียรติสิริของพระเจ้า

เชิญเข้ามาเยี่ยมชมเว็บไซต์ของเราเพื่อค้นหาเนื้อหาสาระต่างๆ ที่มีมากกว่า 40 ภาษาทั่วโลก และลงทะเบียนเพื่อรับวารสารออนไลน์ของเราฟรี ตรวจสอบรายการเว็บไซต์ที่เป็นภาษาอื่นทั้งหมดของเราได้ที่นี่:

9marks.org/about/international-efforts

เกรซบณณาส

พันธกิจ

เกรซบณณาสเป็นโครงการภายใต้มูลนิธิหมวกพระคุณของแบ็บติสต์ในประเทศไทย จัดตั้งขึ้นเพื่ออบรมคริสตจักรไทยเกี่ยวกับวรรณกรรมพระคัมภีร์เชิงปฏิบัติเพื่อถวายพระเกียรติสิริแด่พระเจ้า เราปรารถนาที่จะเป็นผู้นำในการสร้างสรรค์หนังสือวรรณกรรมและแหล่งข้อมูลของหนังสือต่างๆ เพื่อถวายพระเกียรติแด่พระคริสต์และส่งเสริมหลักการของพระคัมภีร์

วิสัยทัศน์

เราปรารถนาเข้าใจคริสเตียนไทยรายบุคคลเพื่อเติบโตขึ้นในความเชื่อและรู้สึกมีความมั่นใจในการเสวนากับคนอื่นๆ ในเรื่องพระเยซูคริสต์ เราปรารถนาที่จะหนุนใจคนทั่วไปที่กำลังศึกษาหรืออยากศึกษาคริสตศาสนาเป็นครั้งแรกให้สามารถเจาะลึกลงไปข้างในได้ และเราอยากช่วยเหลือผู้คนภายนอกคริสตจักรที่กำลังตั้งคำถามเกี่ยวกับความเชื่อของพวกเขาและเห็นความเชื่อมโยงเกี่ยวกับคริสตศาสนา

เรามุ่งมั่นที่จะแบ่งปันแนวความคิดแบบคริสเตียนที่เป็นนวัตกรรมใหม่เพื่อให้ผู้คนจากทุกภูมิหลังสามารถมีความเข้าใจเกี่ยวกับความเชื่อของคริสเตียนได้

ติดต่อ สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม ได้ที่:

www.GraceBannasan.com

[facebook.com/gracebannasan](https://www.facebook.com/gracebannasan)

[@gracebannasan](https://line.me/tv/@gracebannasan)

[instagram/gracebannasan](https://www.instagram.com/gracebannasan)

ผู้ที่ได้รับการเปลี่ยนแปลงโดยพระคริสต์
และปรารถนาที่จะเทศนาข่าวประเสริฐ
อาจกล่าวว่าเรารู้สึกถูกเรียกให้เป็นศิษยาภิบาล

ความเชื่อมั่นส่วนตัวนี้ แม้จะจริงใจ แต่กลับไม่ยอมรับขั้นตอนที่สำคัญและท้าทายจำเป็นสำหรับผู้นำที่มีคุณสมบัติ งานรับใช้เต็มเวลาควรเริ่มต้นที่ตรงไหน?

ในหนังสือ *เส้นทางสู่การเป็นศิษยาภิบาล* บ็อบบี้ เจมีสัน อธิบายเหตุผลว่าทำไมถึงควรเน้น “ความปรารถนา” แทนที่จะเป็น “การทรงเรียก” ในขณะที่เขากำลังแสวงหาตำแหน่งของผู้ปกครอง และหนุนใจผู้อ่านให้ตรวจสอบให้แน่ใจว่าพวกเขาเหล่านั้นมีของประทานในการอภิบาลก่อนที่จะพิจารณาบทบาทหน้าที่นี้ เจมีสันแบ่งปันจากประสบการณ์สิบเอ็ดปีของเขาเองในการเตรียมตัวเป็นศิษยาภิบาล โดยแนะนำผู้นำที่มีศักยภาพผ่านขั้นตอนต่างๆ ของการฝึกฝนในพันธกิจ ตั้งแต่ขั้นตอนการปฏิบัติ เช่น การปลูกฝังความทะเยอทะยานและความเป็นผู้นำในทางพระเจ้า การสังเกตคริสตจักรที่มีสุขภาพดีและความเชี่ยวชาญทางด้านพระคัมภีร์ ไปจนถึงคำแนะนำส่วนตัวในการสร้างครอบครัวที่เข้มแข็งและประสบความสำเร็จในวิทยาลัยพระคริสตธรรม โดยเน้นความสำคัญของการอธิษฐาน คำแนะนำในทางพระเจ้า และการดื่มด่ำในคริสตจักรท้องถิ่น เจมีสันสนับสนุนให้ผู้ชายตั้งคำถามว่าข้าพเจ้ามีคุณสมบัติหรือไม่? แทนที่จะถามว่าข้าพเจ้าได้รับการทรงเรียกหรือไม่? เมื่อพิจารณาถึงชีวิตในงานพันธกิจ

“สำหรับผู้ที่กำลังปล้ำล้าว่าจะเป็นศิษยาภิบาลหรือไม่ เส้นทางสู่การเป็นศิษยาภิบาล จะเป็นการอ่านที่เป็นทั้งคำหนุนใจและกระตุ้นความคิด หนังสือเล่มนี้จะให้หลักการของพระคัมภีร์ปฏิบัติได้จริง และกำหนดขั้นตอนที่จะก้าวหน้าต่อไปในเรื่องนี้”

กาวิณ ออร์กลันด์

ศิษยาภิบาลอาวุโส คริสตจักรแบปติสต์ที่หนึ่ง
แห่งโอไฮโอ; ผู้เขียน *Finding the Right Hills
to Die On*

“ขอบคุณสำหรับที่ทำให้เข้าใจคำว่า ‘การทรงเรียกสู่งานพันธกิจ’ ซึ่งได้ทำให้เกิดความยุ่งยากแก่บรรดาคริสตจักรในซีกโลกที่มมาอาศัยอยู่ และหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่จะนำไปสู่ความเข้าใจผิดมากมายที่ไม่สอดคล้องกับพระคัมภีร์เกี่ยวกับงานพันธกิจอภิบาล และจบลงด้วยการทำร้ายคริสตจักรที่อยู่ในกระบวนการนี้”

เอเชคียาห์ ฮาร์ธิต ซิงห์,

ศิษยาภิบาล, คริสตจักรสัตยาવાชาน,
ลัคเนา, อินเดีย

บ็อบบี้ เจมีสัน (ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเคมบริดจ์) รับใช้เป็นศิษยาภิบาลร่วมของคริสตจักรแคปปิตอลฮิลล์แบปติสต์ ในกรุงวอชิงตัน ดี.ซี. ก่อนหน้านั้นเขาดำรงตำแหน่งผู้ช่วยบรรณาธิการของ 9Marks เจมีสันและภรรยา มีลูกด้วยกันสี่คน

